

Mutlu Haspolat mor ölüm

Cilt 2.
Bölüm I
SON DUA

Bütün gece yüreğine işleyen karanlık, sabah olmasına rağmen ruhunu terk etmemişti. Delikten sızan ışık, yüreğine dolmak için uğraşsa da, saatlerce Sivilizenish'i bekleyip duran yüreği, bu ışığı kabul etmiyordu. Kırbaçlı bir adam gelecek, yine onu öldüresiye kırbaçlayıp bu defa vahşi hayvanların önüne atacaktı... Bundan korkmamalıydı, yiğitçe gitmeliydi ölüme. Sarmaşık yaprakları arasında, annesinin kahramanca mücadelesi geldi gözlerinin önüne. Son ana kadar boynunu bükmemişti. Cesareti bütün canlılara örnek olmuştu. Ruhundaki bu cesaret dalgası yayıldıkça yayıldı. Hicranın metanete dönüşmeye başladığı, vurgun saatleriydi bunlar. Gözleri demir parmaklıklara takıldı kaldı. Bir anahtar sesinden sonra gelen bir Azrail, onu keyfi yerine gelinceye kadar hırpalayacak, sonra kanadından tuttuğu gibi bir bilinmeze atacaktı. Keen tanrısına olan sadakatsizliğinden dolayı, ondan af dilemek zorunda hissetti kendini. Ellerini birleştirdi, başını önüne eğdi ve sonra tanrısına yalvardı:

“Tanrım, eğer beni duyuyorsan şu an, karanlık bir gecenin azabını henüz içimden atamadığım bir dille sana dua etmeye çalıştığımı bilmeni isterim. Sana isyan ettiğim andan itibaren, bir kurtuluş diye çıktığım seyahatin bir sürgün olduğunu anladım. Karanlık bir gecede, koskocaman bir ormanın içinde korku dolu bir yürekle yürümek nasılmış onu öğrendim. Bütün bitkilerin beni düşman kabul ettiği, bir tane bile dostumun olmadığı bir kimsesizler diyarıydı benim için. Nehrin ormanla olan işbirliğinden, bu sürgünün ne kadar çetin olacağını fark ettim. Kurtarıcı olarak gördüğüm babama ulaşayım derken başıma gelmedik kalmadı. Arkamdan ‘Gel oğlum tanrının kollarına’ dediğini hatırladım. Sana olan ihanetimi başka bir ihanetle ödedim. Hilfefer’in beni soğuk ve karanlık bir cehennemde yapayalnız bırakışı, aslında benim seni yapayalnız bırakışıyla aynıydı. Ben sana ne ettiysem aynısını buluyor, ve seni içimdeki sancıdan çıkan sözcüklerle anıyordum. Düşmanlığı, ihaneti öğrendim. İyiliği de öğrendim ben. İyilik fedakarlıktı. Acımaydı belki biraz. Sana anlatamam da iyiliğin ne demek olduğunu çok iyi öğrendiğimi biliyorum. Sonra bu hüznü sürgün yolculuğunun sonunda hayatımın en acı gerçeklerini öğrendim... Bilgiyi elde etmenin bir bedeli vardı. Ve ben bu bedeli en ağır işkencelerle ödedim. Düştüğüm bu karanlık zindanda, bana ruhun nasıl acıdığı öğretildi. Bunun için seçilen denek ben oldum. Hem de ruhumun acıdığına şahit olarak. Merhametin yanında acımasızlık da öğretildi. Bu benim için zıtlıkları birleştirerek gerçeği arama kıvılcımı oldu. Görünen her şeyin olduğu gibi olmadığını anladım bu sürgünde. Gözümüze cisimlerin istediği gibi göründüğünü, ve çoğu kez de bunu bizleri yanıltmak için kullandıklarını anladım. Sivilizenish’in bana yaptıklarından sonra, iyi görünen her şeyin iyi olmadığını öğrendim. Bana bunları bir ders olsun diye mi, yoksa bir ceza olsun diye mi öğrettiğini bilmiyorum. Sen öğrettin diyorum, çünkü bana olan her şeyde senin varlığını hissettim. Sana karşı işlediğim günahlar, hatta anneme karşı işlediğim günahlar bile, bir bir önüme geldi. Çok kısa bir süre sonra, ben de annem gibi ölümün soğuk yüzüyle karşılaşacağım. Sana olan günahlarımın bedelini, böylesine geçici bir alemde ödettiğin için sana minnet duymalıyım belki de. Eğer ödeyemediklerim varsa, lütfen onları bağışla. Senin hoş görüne ve adaletine güveniyorum. Ben seni yapayalnız bıraksam da senin bunu yapmayacağını biliyorum. Çünkü sen tanrısın. Her şeyden önemlisi, bana verdiğin cezalara rağmen, yine de seni çok seviyorum...Lütfen benim de annemin yanına gitmeme izin ver. Çünkü onu da çok seviyorum..”

Minicik ellerini havaya doğru kaldırmıştı hiç fark etmeden. İnandığı tanrısını bahçelerinde bırakmış olmasına rağmen, o hala onu gök yüzünde hayal ediyor, şelalenin arkasındaki evinde olduğunu düşünüyordu. Ölüme her ne kadar yiğitçe gitmeye karar veriyse de Babasını, İva’yı ve Purevan’ı bu alemde bırakacağı için minicik yüreği paramparça oluyordu. Ufak delikten gelen ışık, odayı akşamkine göre çok daha fazla aydınlatıyordu. Bütün kemikleri kırılmış gibiydi ve hareket edemiyordu adeta. Delikten dışarı bakmak istiyordu. Belki bulunduğu yere dair bir şeyler görürdü. Bacaklarını yerde sürütmeye çalıştı. Ama soğuktan kaskatı olmuşlardı. Deliğe ulaşabilmesi için dizlerinin üzerine çökmesi gerekiyordu. Oysa o bacaklarını kıvıltatmayı bile beceremedi. Bu canilerin elinden kaçmasının da böylece imkansız olduğunu anladı. Ölümü kesinleşmişti artık. Delikten bakma amacı kaçma planı yapmak değildi ama, kıpırdamadığını anlaması, son anda ellerinden kaçma fikrini de yerle bir etmişti. Çaresiz ölümü beklemeye başladı.

Kader ağzını açmış bir canavar gibi bekliyordu. Bir minik kelebek oldu Keen’in yüreği. Gidip parmaklıklara kondu. Dışarı çıkmak istedi. Oysa dışarının ne olduğunu unutmuştu. Hem de bir gecede. Yolunu kaybetmekten, yeni acılara gömülmekten korktu. Demir parmaklıklardan gelen bir anahtar sesiyle, o minik kelebek gelip, Keen’in göğsünün tam ortasına kondu.

“Bu sürüngenin hala sağ olması bir mucize, değil mi Westsun?” dedi Sivilizenish.

Keen korku dolu gözlerle baktı bu iki adama. Gökyüzünü son kez görmenin heyecanı da bir ışık oldu yansıdı gözlerine. Kaskatı kesilen bedeni artık titremekten bile aciz görünüyordu.

“Gel bakalım, ufaklık” dedi Sivilizenish. “Tanışma ve vedalaşma zamanı!”

Keen Sivilizenish’in yanında gördüğü o ucubeye bakmaktan kendini alamadı. Bu Sivilizenish’den biraz daha iri yarı, sapsarı uzun saçları olan bir adamdı. En az Sivilizenish kadar büyük bir göbeği vardı.

“Hadi Westsun!” diye haykırdı Sivilizenish. “Tanıştırmayacak mısın kendini minik dostumuza?”

Westsun homurdandı. Karşısında dört büklüm kalmış minicik çocuğa acıyarak baktı.

“Yapamayacağım...” dedi utanarak. “Bu daha minicik bir çocuk... Kamçıya bile gerek yok!”

Sivilizenish öfkelenmişti;

“Bıktım sizin ahmaklıklarınızdan dedi. Ne fark eder bir Bodur olduktan sonra. Onun acıyacak yeri yok mu?”

Westsun sessiz kaldı. İçindeki merhamet duygusu Keen’in bütün bedenini sardı. Keen neredeyse kalkıp boynuna sarılacaktı bu adamın. Babası başka bir kılıkla gelmişti sanki. Azıcık merhamet gösterecek herkesin boynuna sarılıp saatlerce ağlayabilirdi.

Sivilizenish bu sessizliği bozdu.

“O halde ben tanıştırayım sizi!” diye kükredi. Bir kahkaha yankılandı taş duvarların üstünde.

“Ben tanışmak istemiyorum” dedi Westsun. “Onun işkenceden çok oyuna ihtiyacı var, görmüyor musun?”

Sivilizenish iyice öfkelenmişti;

“Oturup emzir istersen!” diye patladı. “Bir kadın yüreği bile seninkinden daha katıdır. Asker olacağına gidip evde yemek pişirseydin... Ne kadar korkak ve yufka yürekli varsa benimledir zaten. Üst birimlerden daha cesur ve daha soğukkanlı adamlar istemenin vakti geldi de geçiyor bile! Böceklerle tanışmaya can atacak adamlar!.. Bu veledi doğurmuş gibi davranmayacak adamlar... Çekil kenara şöyle, ödle lahana!”

Sivilizenish eliyle Westsun’ı kenara itti. Keen’e doğru yaklaşıyordu yine. Tam yanına kadar geldi. Keen’in gözlerine baktı. Ufaklık hemen gözlerini kapadı. Sivilizenish parmaklarını Keen’in göz kapaklarına attı. Hafif hafif gezdirdi parmaklarını bu iki minik perdenin üzerinde. Keen korkudan elektrik verilmiş gibi titriyordu. Sivilizenish neredeyse beş dakika parmaklarını çocuğun göz kapakları üzerinde gezdirdi durdu. Sonra eğildi ve çocuğun bacaklarına doğru baktı.

“Ne o?” dedi. “Hala altına yapmamışsın... Bize seni hatırlatacak bir şeyler bırakmayacak mısın?”

Keen susuyordu. Westsun Sivilizenish’e adeta tiksiniyor baktı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” diye haykırdı. Oldukça sinirlenmişti Westsun.

Sivilizenish hiç rahatını bozmadan sakin bir şekilde yanıtladı bu soruyu:

“Bu ufaklıkla bir dostluğumuz var. Senin gibi kadınların anlayamayacağı ve anlamaması gereken bir dostluk. Ve ileride onu hatırlamak için ondan bir hediye istiyorum.”

Westsun dayanamadı:

“Lanet olsun Sivilizenish!” diye haykırdı. Öfkeden titriyordu. “Zaten az sonra ölüp gidecek. Neden böyle davranıyorsun? Bırakalım ölsün. Bunu yapmak zorunda değiliz. O bir yetişkin bile değil... Tanrı aşkına kes artık şunu!”

“Tanrı mı dedin?” diye döndü Sivilizenish. “Tapınakta değiliz güzel kadın! Askeriz, bir esirimiz var, ve ona davranmamız gerektiği gibi davranıyoruz. Tanrı buna neden kızsın ki?...”

Westsun daha fazla dayanamadı. Parmaklıklara doğru yürüdü.

“Dur!” diye bağırdı arkasından Sivilizenish.

“Sizi tanıştırmadan hiçbir yere gidemezsin. Aksi takdirde hakkında güzel bir rapor hazırlayacağım. Bilmem anlatabildim mi?”

Westsun olduğu yerde kaldı. Boğazında upuzun bir çivi varmış gibi acıyordu boğazı. Sivilizenish yeniden çocuğun göz kapaklarına döndü. Bir anda ellerini iyice bastırdı gözlerine doğru.

“Bana bir şey söyle şimdi!” dedi Sivilizenish. “Seni yemeden önce hayvanları görmek ister misin, istemez misin?”

Bu sorunun ne anlama geldiğini çözemedi Keen. Zaten psikolojik durumu da buna hiç uygun değildi. Görmek isterim dese mi yanlış olurdu, istemem dese mi? Yavaş yavaş bir hayvanın kendine gelişini görmek büyük bir işkence olurdu onun için. Ama istese o anda gözlerini kapayabilirdi. Görmek istemediğini söylese, mutlaka kötü bir şey yapacaktı bu acımasız adam ona. Bir an kararsız kaldı. Neredeyse bir fısıltı şeklinde:

“Bilmiyorum” dedi.

Sivilizenish birden kükredi. “Ne demek bilmiyorum? İkisinden birini seçmek zorundasın. Bu neredeyse bir doğa kanunudur. Ya görürsün ya görmezsin. Benim kanunum değil bu! İkisinden birini seçmezsen sana şu an yapacaklarımı hayal bile edemezsin!”

Keen korkarak konuştu.

“Görmek isterim.”

“O halde açalım biraz gözlerini... Böyle kapalı tutmak olmaz. Işığa alışsın, değil mi?”

Keen’in kapalı olan göz perdelerini araladı. Konuşmaya devam etti Sivilizenish:

“Hem bu arada dostumuz Westsun’la da tanışsın! Ama bunun için iyice açman lazım gözlerini.” Sivilizenish Keen’in gözünün alt çeperinden ve göz kapaklarından tutmuş ayırmaya çalışıyordu. Çocuğun göz bebekleri iyice dışarı çıkmıştı. İki minik boncuk gözden ayrı bir parçaymış gibi göründüler bir an...

“İyice bak bu adama, hiç bu kadar korkağını görmemişsindir. Senden bile korkak. Senin yerinde olsa şimdiye çoktan ödü patlamış ve nalları dikmişti. Bak da, kendinin ne kadar cesur olduğunu anla. Gurur duy kendinle!”

“Yeter!” diye bağırdı Westsun. “Yeter gözlerini çıkaracaksın çocuğun!”

“Amacım o değil!” dedi Sivilizenish... “Cellatlarını daha iyi görmesi için gözlerini ışığa alıştıyorum.”

Keen yanlış bir seçim yaptığını anlamıştı. Sessizce “Görmek istemiyorum diyecektim aslında” diyebilirdi. Bunu duyar duymaz Sivilizenish çocuğun gözlerini kapatıp parmaklarını öyle bir bastırdı ki, Keen neredeyse bayılacaktı. Gözlerinin içi yüzlerce karıncayla dolmuştu.

“Bunu değiştirme hakkın yok işte ufaklık” dedi Sivilizenish. “Bunu değiştiremezsin. Eğer son anında da kullanmayacaksan artık bu iki küçük deliğe ihtiyacın yok demektir.”

Westsun duramadı:

“Gözlerini çıkarmayacaksın, değil mi?” diye sordu korkuyla.

“Orasını az önce bahsettiğin tanrı bilir. İşe yaramaz şeyleri kaldırmak lazım bedeninden. Ağırılık yapmasın. Cellatları görmek istemedi nasıl olsa o zamana kadar da ihtiyacı olmayacak.”

Westsun endişeyle izliyordu bu psikopat adamı.

“Madem” dedi. “Madem bana bir hatıra bırakmadı, ben de zorla alırım, o kadar.”

Keen ağlamaya başladı. Gözlerinin üzerine bastırıldığı için yaş çıkmıyordu ama o an için hiçkırıklarını bastıran bir el yoktu. Tam bu anda dışardan bir ses geldi.

“Tutukluyu getirin artık!”

Vakit dolmuştu. Sivilizenish çocuğun göz kapaklarından ellerini çekti. “Şansın varmış yer cücesi” diye homurdandı. Sonra pantolonunun cebinden bir bez parçası çıkardı.

“Yine de son dileğini yerine getireceğim” dedi. “Hem buraya nasıl geldiyse, öyle çıkman daha romantik olur”.

Daha önce Keen’in gözlerinden çözdüğü mendili yeniden bağladı gözlerine. Ardından

“Haydi kalk dedi!”

Keen’in kıpırdayacak hali yoktu. Bir tekme attı Sivilizenish.

“Kalk diyorum sana piç kurusu!”

“Kalkamıyorum” dedi Keen yine fısıldar gibi bir sesle. “Öldürseniz de kalkacak halim kalmadı!”

“Westsun!” diye haykırdı. “Gel yardım et bana...”

İki adam bu minicik bedeni yerden aldılar. Neredeyse bir ölününki kadar soğuktu. Ve artık iyice katılaştı.

“Ölmüş zaten bu!” dedi Westsun hiç düşünmeden.

“Hayvanlar ölü de yiyor, merak etme hanım evladı” diye güldü Sivilizenish.

Keen gözleri bağlı bir şekilde sürükleniyordu. İki adam önce demir parmaklıklardan geçtiler. Bu parmaklıklar uzunca bir koridora açılıyordu. Koridorda neredeyse iki dakika yürüdüler. Bir bahçeye çıkıyordu burası. Tellerle çevrili bir alanda, açlık içinde kıvranan pek çok aslan vardı. Hepsi de avlarını görür görmez, dilleriyle ağız kenarlarını yaladılar. En az 10 aslan yiyeceklerinin gelmekte olduğunu görünce kapı ağzına doğru birikteler.

Sivilizenish Westsun’a “Sen burada kal” dedi.

Westsun koridorun bahçeye açılan kapısında kaldı. Acıyarak baktı bu bir yumak etin arkasından. Sivilizenish Keen’e baskı yapmaya devam ediyordu.

“Şimdi karşımda bir bahçe var. Ve içinde en az yüz tane aslan. Her biri de benim iki katım. Açlıktan kuduruyorlar. En güzellerini seçtim senin için ve en azılılarını. Seni kapıdan içeri bırakır bırakmaz, etine bir şiş sokulmuş gibi hissedeceksin. O zaman fazla korkmana gerek yok. Bu seni bir çırpıda yiyecekler demektir. Bu da ölümünün hızlanması demek. Ama eğer aralarında bir hırlaşma olur da bir müddet beklerlerse o zaman benim işkencelerimi mumla arayacaksın. Etinden bir o koparacak, bir öteki. Bir, biri bir diğeri... Uzayıp gidecek dakikalar. Onlar son lokmanı yerken bile, sen hala nefes alıyor olacaksın. Çünkü onlar en son kalbi ve boğazı ısırırlar. Taze eti seviyorlar laf aramızda. En son parçana kadar ölmezsin.”

Keen’in hiçkırıkları arttı...

“Tanrım ne olur yardım et. Ölme gücü ver bana.” Son bir kez sevdiği şeylerden bahsetmek istedi.

“Babacığım seni çok seviyorum... Purevan seni de... İva sesimi duyarsan seni asla unutmayacağımı bil. Ve son ana kadar seni beklediğimi de...”

Sesi ormanlardan nehirlere ve çöllere geçerek, Bodur diyarı'na kadar gitti. Geçtiği yerlerde ne kadar canlı varsa hepsini kavurup öldürdü...

“İşte geldik dedi.” Sivilizenish. “Mızızlanma artık”

Çitin kapısının önünde durdu. “Son duanı et ufaklık” dedi. Ve beklemeden çitin kapısını açtı.

Kapı açılır açılmaz aslanlardan biri hemen Keen'i belinden yakaladı. Beli o kadar inceydi ki, neredeyse dişlerine bile değmedi aslanın. Aslanlardan biri de birden Sivilizenish'in parmağından yakaladı. Çitten içeri doğru çekiyordu.

“Westsun” diye bir inleme duyuldu. “Yardım et, parmağımı yutacak bu lanet olası hayvan!”

Westsun yerinden bile kıılmıdamadı. Aslan Sivilizenish'in koluna kadar çekmişti... Sivilizenish ağlamaya ve yalvarmaya başladı.

“Lütfen Westsun, eğer beni kurtarırsan, terfi alman için en güzel raporu hazırlayacağım.”

Westsun yerinden kalktı. Sivilizenish'e doğru yürüdü. Çitin kapısına kadar gitti. Sivilizenish'in omuzlarından tuttu. Ve hiç çıkamayacağı şekilde içeri itti. Keen'in belinden yakalayan aslan kendini çitin kapısından kurtarıp var gücüyle uzaklaştı. Westsun hiçbir şey düşünmeden Bahçedeki manzarayı izliyordu. Sivilizenish'i aslanlar sırayla ısırtıyor ama asla boğazına ve kalbine dokunmuyorlardı...

Westsun gözlerini mor dağların, mor yamaçlarına dikti.. Ve ağzından şu sözcükler dökülüp, mor dağların eteklerinde kayboldu

“Tanrım, büyüklüğünden hiçbir zaman kuşkulamadım zaten.”

II. Bölüm

AŞKA VEDA

Mahmut, bu düşünce krallığı macerasının ardından, duvara yaslanmış biçimde, öylece kaldı. Beyninde düşünceler geziniyor, ruh dünyasını karmakarışık bir hale getiriyorlardı. Öyle bir dünyanın gerçekten var olup olamayacağını düşündü. Olabilirdi. Çünkü kontrolörün anlattığı şeyler hiç de yalana benzemiyordu. Ormandaki ses, gerçekten ona bir şeyler fısıldamış ve onu bir yere davet etmişti. Bununla da kalmamış düşüncelerini okumuştular. Eğer kontrolörün

söyledikleri yanlış olsaydı, bunu nasıl açıklayabilirdi? Bu da düşünce krallığının gerçekten var olma olasılığını artırıyordu. Ayrıca karşısındaki büyüdü sandığın üzerinde Çar Apikes yazısı hala capcanlı duruyordu.

Başka bir ihtimal ise, bu yazıdan yola çıkarak, Mahmut'un her şeyi kafasından uydurmuş olmasıydı. Bütün evren bir yana, akli ona oyun oynuyor olabilirdi. Eğer bu adamları kafasında yarattıysa, onların oynadığı oyun, Mahmut'un kendine oynadığı bir oyundu. Bu da kontrolörün sözlerini, Çar Apikes merkezli düşüncelerle birleştirip destekliyordu. Yani hem Çar Apikes doğru olabilirdi, hem de kontrolör. Hatta, hem Çar Apikes doğru söylüyordu hem de kontrolör. Peki bu iki düşünce bir birine zıtsa bunu nasıl adlandırmak gerekirdi? Bir birine zıt olan iki şey, birbirinin aynı olabilir miydi? Bu içinde bulunduğu boyut, böyle bir şey miydi acaba? Bu krallık aklının yansımasıysa eğer, içindeki varlıkları da o yarattıysa kafasında, ve onlara her şeyi kendi söyletiyor veya yaptırıyorsa, kendisi neden bu konularda hiçbir şey bilmiyordu? Böyle düşününce de hem Çar Apikes, hem kontrolör, hem de kendisi yalan söylüyordu. Çıldırarak gibi oldu. Ellerinin içine aldığı kafasını bir top gibi eziyordu.

"Peki bütün bu çilelere neden katlanmak zorundayım? Kimim ben? Neredeyim? Eğer bunlar düşüncelerimse ne istiyorlar benden;? Neden ben? Şizofreni hastası mıyım yoksa? Peki öyleysem, neden bu durumu benden başka kimse fark etmiyor? Tanrım ne olur yardım et bana.. Çıldırarak içten bile değil. Eğer ki zekama yetişemiyor ve onun ağırlığını kaldıramıyorsam, al onu benden? Bütün bu adamlar nasıl uydurma olabilir? Ben düşüncelerimle gitsem cennete giderdim. Ne işim olur böyle bir Bodur Diyarı'nda. Ölümlerin kol gezdiği, tanrı inancının güçlü olduğu ama tanrının nasıl olduğunun da bilinmediği bir yerde ne işim var benim?"

Bütün bu sözleri bir fısıltı halinde döktü dudaklarından. En sonun da kendinden geçti. Düşüncelerinin bu boyutuna dayanamıyordu bedeni.

Bir müddet öylece duvara yaslanıp kaldı. Yan taraftan rahibin ve Bilge Ser'in sesleri geliyordu. Bu sesler kalınca bir tokmak oluyor ve her bir tınlamada kafasının tam ortasına iniyordu. Bu tokmak, Şaharm diye bir gerçeği indirdi kafasına. Evet bir de Şaharm vardı. Onun inlemeleri neredeyse rahibin ve Bilge Ser'in gürültüsünü bastırıyordu.

Bir an Mahmut'un yüzü bir ifade kaybına uğradı. Yüzünün felç geçirdiğini sandı. Bütün kasları tutulmuş, hiçbir yüz hattı hareket etmiyordu. Ne hüzün, ne mutluluk, ne keder, ne heyecan... Öylece bomboş bakan iki göz ve anlamsız bir surat...

Bu hezeyanın ardından, düşünce krallığının ona bir faydası olduğunu anımsadı. Neyse ki Tanrı bilincini edinmişti o krallıkta. Onun varlığını ve birliğini özümsemişti. Yıllardır, arayıp bulamadığı, peşinden koşup ulaşamadığı bir inançtı bu. O'nu bu konuda ikna eden gerçekten Çar Apikes krallığı mı yoksa şizofreni boyutuna ulaşan düşünceleri mi anlayamadı.

Eğer bu yaşadığı yer gerçek değilse, nasıl bir alemde burası? Neden gelmişti buraya? Tanrı neden onu getirmek için bu düşler ülkesini seçmişti? Eğer birileri gerçekten ona oyun oynuyorsa, bunlar kimdi? Ve hangi niyettediler?

Bu soruların hiç birine cevap veremiyordu. Kime inanacağını şaşırmişti. Bir yanda Çar Apikes'in son derece ikna edici konuşması, diğer yanda kontrolörün sır gibi açıklamaları. Peki Mahmut'un zihninde sakladığı sır neydi? Kontrolörün bile bildiği bir sırrı kendisi neden bilmiyordu?

Mahmut bütün bu sırları çözmeye karar verdi. Yılmayacaktı ve canı pahasına olsa da arayıp bulacaktı. O sesin davet ettiği yere gitmekle başlayacaktı işe. Kontrolör o sesin sahibinin Mahmut'un düşüncelerini satın aldığı öğrenmişti. Onu bulmasının tek yolu, randevuya gitmekti.

Sesin sahibine dair ilk aklına gelen Bilge Ser oldu. Birincisi Mahmut'u sevmiyor, hatta onu kiskanıyordu. İkincisi İva'nın mektubunda onun bir büyücü olduğu yazılıydı. Üçüncüsü ise Bilge Ser insan ırkına dair bir şeyler biliyordu. En kuvvetli ihtimal oydu. İva böyle bir şey yapar mıydı, bilinmez. Rahip de Mahmut'a göre şüphelilerden biriydi. Bilge Ser'le yakın ilişkileri onu da bu işin içine sokuyordu. Belki Mahmut tanrı olmadığını açıklarsa, Bilge Ser de ona planlarını açıklardı. Zaten bu durumu herkese açıklayıp onlardan özür dileyecekti. Sonra da buraya nasıl geldiğini araştırıp, boğazını sıkın bu sır düğümünü çözecekti.

Bütün bu düşünceler kafasını meşgul ederken, Şaharm'ın inlemelerinin, ağlamalarının arttığını duydu. Camdan dışarı baktı. Evet gökyüzü ağarmıştı. İyice aydınlanmıştı. Merasim az sonra başlayacaktı. Sarmaşıkların elinde çaresiz bir şekilde can veren kadının talihsiz bedeni güneşle son kez vedalaşıp, toprakla buluşacaktı. Mahmut tanrı olmadığını

açıkladığı zaman, naşını bu kadar beklettiği için, ölü kadından özür dileyecekti. Ve Şaharm'a 'yüzüğünü çıkarmasının mecburi olmadığını' anlatacaktı. Artık iyi bir insan, iyi bir ruh olmanın vakti gelmişti.

Gece boyunca yaşadıkları; kendi beyninin bir kurgusu da olsa, gerçek de olsa oldukça yorucuydu. Bir müddet başını duvara yasladı yeniden. Karmaşık düşüncelerden arınıp, bu kutsal cenaze törenine katılmak istiyordu.

Karşı raflardaki kitapları gördü. Neden ve nasıl geldiği bilinmeyen kitaplar... düşünce ve duygu dünyasını alt üst eden yazılar... Bir özgürlük savaşı... Devrimci bir ruhun çırpınışı... İva'nın gözü peklığı ve Bilge Ser'in militan ruhu...

Böylece ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı. Üzerinde semtini ve evini gördüğü, sırlar sandığına son bir kez baktı. Onu bu maceraya sürüklediği için, şükranlarını sundu ona. Onunla adeta vedalaştı... Bu sandığın büyüü de yetmemişti, gerçeğe ulaşmak için. En azından tanrı inancını kazanmıştı. Bu hepsinden önemliydi belki de... Yazgısı kim bilir daha nasıl serüvenlere atacaktı onu...

Şaharm eni konu çocuklar gibi ağlamaya başlamıştı. Mahmut, kapı aralığından ölüyü dışarı çıkarmakta olduklarını gördü. Şaharm odada yapayalnız kalmıştı. Hayatının kalan kısmını, bu işkence yatağında tek başına geçirecek ve her gece ayın doğuşuyla onun dünyası batacaktı. Öylesine yüksek sesle ağlıyordu ki, Mahmut bulunduğu odayı terk etmek zorunda kaldı. Dışarı çıktı. Bahçede ölüyü uzunca bir taşın üzerine yatırmışlardı. Taş Bilge Ser'in ve Mahmut'un göbek hizasına gelecek yükseklikteydi. Bu iki adam zorlukla taşımışlardı bu şişman kadını buraya. Anne Vuvaye gerçekten çok ağırdı.

Göz kapaklarının altından kaçıp, bulutlara kadar yükselen Anne Vuvaye'nin gözleri, son kez hayatını geçirdiği bu eve, bu bahçeye, bu topraklara baktı. Bedeni hüznle yatıyordu yerde bir taşın üzerinde. Bu o olamazdı. O çok güçlüydü, ölüm gibi cansız bir olgu böyle dirayetli bir canı yenmiş olamazdı. Mor dağların ardından doğan güneş, billur bir su gibi yıkadı bu kadının bedenini. Yukarıdan bakan gözleri bu dolgun vücuda adeta tapındı.

Purevan erkenden kalkmıştı. Hatta gözlerindeki şişe bakılırsa hiç uyumamıştı. Annesinin baş ucunda durmuş, ona doya doya bakıyordu. Sanki Purevan'ın ruhunu da götürüyordu bu cansız kadın. Purevan onun elini tuttu. Defalarca öpücükler kondurdu ellerine. Güneşin yaladığı elleri, Purevan adeta içiyordu. Yaşamında olduğu gibi, ölümünde de annesiyle konuşamaması için burktu Purevan'ın. Annesizlik, sessizlik... birer damla hüznü oldu Purevan'ın can alıcı gözlerinde... Sonra damla damla dökülmeye başladı yaşlar gözlerinden. İçeride babasını ağlarken duymuş ve iyice parçalanmıştı yüreği.

Mahmut da yavaş yavaş ölüne yanına doğru ilerledi. Purevan bu acımasız tanrının gözlerine, göz çukurlarını deşercesine baktı. Babasının bunca kahrının sebebi tanrıydı belki de. Annesini kendilerine bağışlamadığı gibi, babasının hatıra olarak saklamak istediği, sadakatin ve sevginin sembolü yüzüğünü çok görüyordu ona. Tanrı bu kadar mantıksız ve acımasız olamazdı.

İçine düştüğü bu duygu yoğunluğu Purevan'ı da hıçkırıklara boğdu. Kalbini göğsünde tutamıyordu. Adeta dışarı çıkacakmış gibi çarpıyordu yüreği.

Rahip ise bu kocaman kadını, kendine taşıttıkları için, yakın dostu Bilge Ser dahil herkese nefretle bakıyordu. Ölü yakınlarına duyduğu öfke ve tiksinti gözlerinde alev alev yanıyordu. Bir an önce bu kadını yerin dibine postalayıp, üzerine Bodur Diyarı'nın bütün topraklarını yağmak sonra da patlayıncaya, çatlayıncaya kadar bu mezarın üzerinde tepinmek istiyordu.

Bilge Ser, rahip, Purevan ve Mahmut ölüne başında hazır bulundular. Az sonra Şaharm da onlara katılıp, yüzüğü teslim edecekti. Ölü için kısa bir ayın yapılacak, sonra da gömecekleri yere götüreceklerdi.

Şaharm geldiğinde, Mahmut tanrı olmadığını açıklayacak ve yüzüğün kendisinde kalabileceğini söyleyip onu mutlu edecekti. Bu asil ve alçak gönüllü davranışı belki Bilge Ser'in bile takdirini kazanacaktı. Mahmut sabırsızlıkla içeride yas tutan adamın gelmesini bekliyordu.

Az sonra kapıda Şaharm göründü. Yüzü şişmiş, balona dönmüştü. Gözünün altındaki mor torbacıklar iyice belirginleşmiş, burnu pancar gibi kızarmıştı. Gözlerinde yürek dağılayıcı bir hüznü vardı. Ağlamaktan halsiz düşmüş, etrafa tutunarak yürüyordu. Anne Vuvaye onun her şeyiydi. Bütün dünyası şurada yatan şişman kadındı. O gittiğinde

iki kanadı da kırılacak artık uçamayacaktı. Hayata bağlılığının bir nişanesiydi bu tatlı sert kadın... Sabaha kadar onun yanında olmasına rağmen, ne hasret giderebilmiş, ne de vedalaşabilmişti.

Şaharm'ı kahreden bir başka nokta da Anne Vuvaye'nin oğullarının yokluğunda gömülmesiydi. Anne Vuvaye ölene kadar İva yanında olmadan hiçbir şey yapmamıştı. O olmadan da gitmek istemeyecekti. Gözünün kapanmaması bunun açık bir işaretiydi. Şaharm'ın ruhu yeniden hüznle doldu.

Ölünün başında bekleyen dört kişiye doğru sendeleyerek ilerledi. Mahmut'un heyecandan kalbi duracaktı nerdeyse. Tanrı olmadığını açıklamak gerçekten çetin bir işti. Gerçek tanrının kudretinin kendisiyle kıyaslanamayacağını nasıl anlatacaktı bunca kalabalığa? Ama her ne olursa olsun, bunu söylemek zorundaydı. Çünkü artık kedisi de bir tanrının varlığından emindi.

Söyleyeceği her şeyi kafasında topladı. Geriye yalnızca bunları anlatmak kalmıştı. Şaharm yavaşça ölünün başına gelip durdu. Elini tutmak istedi onun. Ama Purevan'ın bu kadının eline sıkı sıkı yapışmış olduğunu fark etti. Yine de elini uzattı. Purevan elini çekecek oldu. Şaharm buna izin vermedi. Hem annesinin hem de biricik kızının elini birlikte tuttu. Purevan minnet ve sevgiyle baktı babasının gözlerine.

Şaharm öteki elini cebinden hiç çıkarmadı. Yüzüğü o elinde tutuyor olmalıydı. Herkes onun kararını merak ediyordu. Yüzüğü teslim etmeden önce son kez karısından af diliyordu belki de. Bu, tanrının bir emriydi ve yapmak zorundaydı.

Rahip bu aptalca sahneyi, bir an önce sonlandırmak istedi. Şu adamın melankolik tutumları neredeyse çıldırtıyordu onu. Hemen söze girdi:

"Yüzüğü teslim edecek misiniz, sevgili kardeşim?" Afyon yüzünden hala kendine gelememiş gibiydi.

Şaharm rahibin yüzüne acı acı baktı. Yine de gözlerinin içinde; hem de ta derinliklerinde bir gülümseyişin, bir iç huzurun yansıması vardı.

Mahmut artık kendine sıranın geldiğini anladı. Hemen devreye girecekti. Ama Şaharm'ın yüzüğü çıkarıp koymasını beklemek daha akıllıca olurdu. Bunca üzüntüden sonra kavuşulan sevinç hiçbir sevince benzemezdi. Her şeyi anlatıp, eteğindeki taşları döktükten sonra bu minik adamların hayran hayran kendisine bakışlarını hayal etti.

Rahip Şaharm'a bir kez daha sordu:

"Evet, Sevgili kardeşim. Bu talihsiz bedeni, toprağın altındaki huzur dolu mekanına göndermek için yüzüğü teslim etmen gerektiğini biliyorsun..."

Şaharm, elini cebinden çıkardı. Rahip Şaharm'ın gözlerine acımayla karışık bir bakış fırlattı. Purevan öyle bir çığlık kopardı ki neredeyse gökler yere inecekti. Bilge Ser hüznle bu manzarayı izliyordu. İşlemeli bir mendil vardı elinde Şaharm'ın. Yüzüğü buna sarmış olmalıydı. Karısının kendi elleriyle işlediği beyaz mendile sarmıştı yüzüğü. Bu mendili eliyle yavaşça ölünün kalbinin üstüne koydu... Rahip mendili aldı oradan ve hiç vakit kaybetmeden açtı. Mendil rahibin ellerinde beyaz bir kalp olmuştu sanki.

Kesik parmağın üzerindeki 'sadakatin simgesi altın halka' ay ışığını andırıyordu. Herkes Şaharm'a döndü. Sol elini soktuğu cebinden kanlar damlıyordu.

Mahmut yutkundu. Öylece kaldı. Tek kelime söyleyemedi.

Mor dağların ardında, bir aşk hikayesi, efsaneleşip kalpleri kızıla boyadı...

BİR TUTAM ZEHİRLİ EL OTU...

Gözleri bağlı bir şekilde hızla yol alıyordu Keen. Arkalarında taş bir bina ve içi aslanlarla dolu bir çit onlara veda etmekteydi. Keen'in bedenine çarpan rüzgar, zaten kaskatı olan bacaklarını iyice katılaştırdı. Konuşmak istiyor, ama ağzını açtığı zaman, rüzgardan boğulacak gibi oluyordu. Kendisine ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bir an ölümle yaşam arasında bir yolculuk yaptığını düşündü. Böylece ne kadar gittiklerini bilemedi. O kadar uzun süre gittiler ki, Keen rüzgarın şiddetine dayanamayıp, uyuşan bedenini baygınlığın kollarına teslim etti.

Gözlerini açtığı anda bol tüylü bir kürkün içinde yattığını anladı. Bulunduğu oda sıcacıktı. Kendine dokundu. Bedeni sıcak geldi ona. Karnı müthiş derecede açtı. Nerede olduğunu merak etti. Etrafına bakındı. Burası bir kovuğa benziyordu. Ahşap duvarlarda rengarenk postlar asılıydı. Sırma gibi upuzun yeleler vardı. Keen'in az ilerisinde, kapının tam karşısında bir ocak duruyordu. Odanın içinde odunlar çıtırdıyor, bu çıtırtı kulaklarına ninni gibi geliyordu.

Ocağın üstünde bir kazan vardı. Bu, daha çok, taştan yapılmış bir çanağa benziyordu. Ateşten yükselen ışık, odanın dört bir yanını halka halka aydınlatıyordu. Çanağın içinden gelen baharat kokuları, Keen'i kendinden geçiriyordu. Bir an evlerini hatırladı. Annesi nefis çorbalar pişirirdi onlara. Keen kaşığı almış, o çorbalardan birinin başında düşündü bir an kendini... Şimdilerde annesinin yüzünün çorbadan daha tatlı olduğunu anlıyordu. Annesini çorbadan daha çok istiyordu. Açlıktan ölse de daha çok istediğinden emindi. Annesinin bakışları geldi gözlerinin önüne. Ocaktaki odunlar gibi çıtırdadı yüreği. Hemen bu görüntüyü silmeye çalıştı. Bir süre alevlerin içinde kayboldu gözleri... Nereye daldığını, dalıp da nereye gittiğini, bilinci yerine geldiğinde, kendi bile hatırlayamadı. İçindeki acının tanımını yapamadı. O hayatının tanımını yapamıyordu aslında.

Kovuğun girişindeki kapının açılmasıyla irkildi. Karşısında Hilfeger'i ve onun kızıl yelelerini görünce, neredeyse küçük dilini yutuyordu.

"Sen ha?" diye haykırdı Keen.

"Evet, ben ya..." diye güldü ormanların kralı. "Beni bir kez daha görmek istemediğini biliyordum, sevgili dostum. Ama yine de bir yüzüzlük yapıp kendimi göstereyim dedim.." Bu sözlerin arkasından bir kahkaha duyuldu.

Keen hemen kendini topladı. Öfkeyle çıkıştı Hilfeger'e.

"Neden beni bırakıp gittin, o karanlık cehennemde ortasında?"

Aslan patisiyle kafasını kaşdı. "Uzun hikaye..." dedi yine gülerek.

Keen sinirlerine hakim olamayarak bağırdı.

"Sen hiç ciddi olamaz mısın ya?"

Hilfeger birden düşünceye daldı.

"Olurum tabii.." dedi. "Oldum da... Hem de çok zaman ciddi oldum ben. Artık ciddi olmayı istemiyorum. Gülmeden, gülümsemeden yaşayamam ben. Eğer birazcık ciddiyet çökerse çehreme, hemen o günleri hatırlarım. O kahrolası, uğursuz günleri!"

Keen kötü bir şeyleri hatırlattığını anladı. Birden içi burkuldu. Konuyu kapatmak için bir şeyler söyleyecekti ki aslan beklemeden devam etti:

"Senin buraya geldiğin zamana denk gelen bir zamandı. Gündüzler rüzgarla dolar, geceler ay ışığında ayaza keserdi. O günlerde henüz gençtim ben. Hayata adımlarını yeni yeni atan, genç ve korkusuz bir aslan parçası. . . Akşama kadar ormanda avlanır; benim gibi tatlı ama benim kadar büyük olmayan iki kardeşime yiyecek getirirdim. Babamın kim olduğunu bilmiyordum ama annem oburların kurduğu bir tuzakla birlikte, kayboldu günün birinde. Bu acıyı kardeşlerime olan sorumluluğumdan dolayı yaşama fırsatı bulamadım. Kudretimi kullanıp onlara bakıyor büyütüyordum. Henüz senin kadar bile değillerdi. Onları deli gibi severdim. İkisini birden doğurmuştu annem. Doğduklarında, o kadar sevimliydi ki, onları sevmek için kovuktan dışarı çıkmazdım. Annem ortadan kaybolduktan sonra, akşama kadar evde beni beklediklerini, ve bu beklemenin tek sebebinin yiyecek olmadığını biliyordum. Ben de

avladığım şeyleri büyük bir heyecanla tuttuğum gibi yuvaya koştururdum. Henüz adları bile yoktu. Daha doğrusu koymak için fırsat bulamadım. Birkaç ay öylece geçti. Günün birinde, ormanda zor durumda kalan bir tilkiye yardım ettim. Sonra dost olduk. Onunla kovuğa gelip, yedik, içtik.”

Hilfeger gözlerini ocakta sabitlemiş devam ediyordu.

“Sonra tilkiyle vedalaştık. Birkaç gün sonra bir akşam eve geldiğimde, kardeşlerimin derilerinin yüzülmüş, sadece bedenlerinin kalmış olduğunu gördüm. Tam bir kıyamet oldu bu benim için. Ömrümü kendilerine adadığım, iki minik cana kim kıyabilirdi böyle? Günlerce ormanda öylece dolaştım durdum. Artık ne kovuğa uğruyordum, ne de başka bir şey yapıyordum. Açlıktan ölmek üzere olduğum halde, yine de bir şey yemek aklıma gelmiyordu. Bir gün başka bir aslan dostum, hayatın böyle gidemeyeceğini söyledi. Bana yardım etti ve bu buhranı atlattım. İçim nefretle dolmuştu bu kez. Kimin yaptığını bir bilsem, ona ne yapacağımı tanrı bilirdi. Bu kez hayatımı onların derisini yüzen kişiyi aramaya adadım. Aylarca bir iz bulmak için ne dağ dinledim ne tepe. Her yeri dolaştım adamakıllı. Ama en ufak bir iz bile rastlamadım. İçimdeki ateş soğumuyordu. Bir gece olsun, yerimde rahat yatamıyordum. Yeniden kovuğa döndüm. Geldiğimde evin tam ortasında kokmuş bir tilki ölüsüne rastladım. Bu tilki ölüsünün üzerinde düz bir ağaç parçası vardı. Bu yayvan ağaç parçasının üstünde uzun uzadıya bir şeyler yazılı olduğunu gördüm. Tilki bu notu bana bırakmıştı. Anlattığına göre Oburlar onun kovuğunu bulmuşlar. Tam kendini ve iki yavrusunu delik deşik edecekken, onlara iki aslan yavrusunun kovuğundan bahsetmiş. İkisinin de akşama kadar savunmasız olduğunu, isterlerse alıp onları yetiştirebileceklerini söylemiş. Eğer kendini ve yavrusunu bağışlarsa bu kovuğun yerini onlara göstermeye söz vermiş. Onlar da tamam demişler. Yalan söyleme veya kaçma ihtimalini göz önünde bulundurarak Oburlardan biri tilkinin yuvasında kalmış. Tilki gelip benim ikizleri onlara göstermiş. Onlarda önce bin bir işkence vermişler bu iki yavrucağa... sonra da sağ sağ derilerini yüzmüşler. Tilki elbette böyle olabileceğini biraz tahmin etmiş. Ama yavrularının, çaresizliğini ve korkusunu görünce dayanamadığı için bu yola başvurmuş. Ama içine bir alevdir düşmüş... Bu ihanetinin bedelini kendine ödetmek için yolda çareler düşünmüş. Kendine nasıl bir ceza verse de bu yaptığını bedel olsa diye bütün yolu düşünceler içinde geçirmiş. Bir türlü o iki aslan yavrusunun inlemeleri, ağlamaları kulağından gitmemiş. Eve döndüğünde yavrularını derileri soyulmuş bulmuş. Hem de ocağın içinde közlerle kapatılmış biçimde. O da o günden sonra dağ tepe demeyip dolaşıp durmuş. Sonra benim kovuğuma gelmeye cesaret etmiş... Beni bulamayınca günlerce hıncımı ondan almam için bekleyip durmuş. Ben gitmeyince de en sonunda kendini öldürmeye karar vermiş. Bir tutam zehirli el otu yemiş.”

Hilfeger patileriyle göz yaşlarını siliyordu.

“Bu notu okuduktan sonra, o yayvan ağacın arkasını çevirdim. Arkasında ‘eğer hala duruyorsa derimi yüz!’ diye bir not daha vardı. Ben o anda göz yaşlarına boğulmuşum oysa. O kokudan hiç iğrenmeden götürüp onu ormanın en güzel yerine gömdüm. ”

Gözleri iyice dalgınlaştı.

“Sonra eğer gülmezsem ve hep geçmişimdeki acıları canlandırırım, hayatın sürmeyeceğine karar verdim. Hiçbir zaman hatırlamak istemediğim için böylece gülüp duruyorum işte. Her gördüğünü gerçek sanırsan yanılırsın, minik dostum!”

Biraz durdu. Gülümsemeye çalıştı.

“Neyse” dedi. “Sen çok aç olmalısın. O geceyle ilgili hikayemi anlatmadan önce, senin bir şeyler yemen lazım.”

Keen sessizce baktı Hilfeger’e. Karnı gerçekten de çok acıkmıştı. Kovuğu dolduran mis gibi yemek kokusunu içine çekti.

Aslan ocağa doğru gitti. Patileriyle ocağın üstündeki yemeği karıştırdı.

“Çiçek özü çorbası var. Kuş etiyle karıştırılmış. Umarım hoşlanırsın.”

Keen ağlamamak için kendini zor tuttu. Kurtulduğuna hala inanamıyordu. Sıcacık bir yuvanın içindeydi ve güvendedi. Bu duygu onu göklere çıkartıyordu. Aslanın hikayesine neden böyle sessiz kaldığını anlayamadı. Duygularının körelmekte olduğunu düşündü.

Hilfeger, ocağın üstündeki çorbadan bir kepçeyle bir tabağa koydu. Çorbanın üzerinden ince ince dumanlar yükseliyor, nane, kekik, ve reyhan kokusu bütün kovuğu dolduruyordu.. Keen büyük bir iştahla içti çorbasını. Hatta bir tabak daha isteyip, onu da midesine indirdi. Bu ikinci tabaktan sonra, gözleri iyice baygınlaştı. Üzerine ağır bir uyku çöktü. Öyle ki göz kapaklarını kaldıramadığını hissetti. Sonra huzurlu bir uykunun kollarında buldu kendini.

Ne kadar uyuduğunu anlayamadı. Uyandığında ocağın üstündeki ateşin iyice güçlendirilmiş olduğunu gördü. Odunlardan gelen çıtırtılar, yüreğini huzurla doldurdu. Sonra kapıdan Hilfeger göründü yine. Keen o kapıdan girer girmez konuştu. Sesi dinlenmiş ve güçlüydü.

“Artık benimle ilgili hikayeni dinleyebilirim” dedi.

Aslan gülümsedi.

“Seni sabırsız bücür!”

Keen meraktan çatlayacaktı neredeyse.

“Lütfen” dedi. “Hadi anlat”

“Pekala ” dedi aslan. “Ama en kestirme yoldan anlatacağım.”

“Tamam” dedi Keen.

Aslan ocağın karşısına geçti. Gözlerini tüylü pençelerine dikti ve anlatmaya başladı:

“O akşam sana yiyecek getirmek için kovuğuma geldiğimde, kovuğunda bulunduğumuz ağaç karşıladı beni. ‘Ona yardım ettiğini biliyorum’ dedi. ‘Ormanın kurallarını çiğniyorsun. Düşmana yardım edemezsin! Bu yasak’ diye de ekledi. Ben de senin çok aç olduğunu bildiğim için, hemen yiyecekleri getirdim sana. Amacım geri dönüp ağacı ikna etmektir. Sana o yüzden orada beklemeni söyledim. Ama koştururken, acelem yüzünden Oburlar’ın tuzaklarından birine yakalandım. Senin orada beklediğini biliyordum ama yerimden dahi kıpırdımadım. Zaten ben senin yoluna devam etmeni istemiyordum. Çünkü o bölgenin tehlikelerle dolu olduğunu adım gibi bilirim. Bu yüzden de ilk karşılaştığımızda seni oyalamaya çalışmıştım. Ne kadar uğraştıysam da ağlardan kurtaramadım kendimi. Sonra şansım ikinci kez yaver gitti ve bir kurtarıcı ile daha karşılaşmak kısmet oldu. Beni kurtarır kurtarmaz senin olduğun yere koştum. Ama sen oradan çoktan ayrılmıştın. Nerede olduğunu tahmin edebiliyordum aslında. Çünkü bu yöne yürüdüğün zaman varacağın tek yer Oburlar’ın acımasız kollarıdır. Önceki tecrübelerimden Bodurların yakalandığı zaman ne gibi bir muamele gördüklerini biliyordum. ”

Keen heyecanla aslanın gözlerine bakıyordu. Aslansa sanki hikayeyi pençelerine anlatıyordu. Aslan devam etti:

“Hiç vakit kaybetmeden oburların eline düşmem lazımdı. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Hemen obur diyarına en yakın tuzaklardan birini aramaya başlayacaktım. Bu arada kurtarıcım gelip yetişmişti bana. Ona ne aradığını sordum. Belki iyiliği karşısında iyilik yapabilirdim.”

“Kimdi peki kurtarıcın” diye atıldı Keen.

Aslan gülümsedi:

“Kendisi anlatsın kim olduğunu istersen” dedi.

Kovuğun girişinde bir karartı belirdi.

“Eve dönme zamanı geldi, kardeşim... Yeterince acı çektin...” diye bir ses duyuldu.

Gökyüzü kadifeye kesti. Tanrı, mor dağlara sevgiyle çarpan leylaklar fırlattı yukardan...

Bölüm IV

TAÇSIZ KRAL

Arkasına bakamıyordu. Daha doğrusu bakmaya cesareti yoktu. Baksa sanki bir adamın kesik parmağı gelip gözüne girecekti. Ölünün nasıl gömüldüğünü hatırlamıyordu bile. Ciğerlerini söken bir acıma hissi, bir vicdan sızısı vardı. Sanki bıçak parmağı değil de, yüreğini ayırmıştı ortadan. Beyni santim santim rendelendi. Bir anda ağaçlar iri birer parmak oluyorlar, yatay hale gelip Mahmut'un gözünü oymaya başlıyorlardı. Tanrı olmadığını yine söyleyememişti. Kelimeler boğazına dizilmiş, adeta akli başından gitmişti. Sadakatin azameti, itirafını sandığa kilitlemek zorunda bırakmıştı onu.

Şaharm'ın ceplerinden aşağı doğru sızan kanlar, gözlerine doluyordu adeta. Bu nasıl çelişkiydi böyle. Bu ne biçim zıtlıklar diyarı. Neden bir şeyleri düzeltmeye çalışırken, her şey tersine dönüyordu böyle. Son birkaç gündür başına gelenlere inanamıyordu. Bunun bir kabus olmasını istiyor, uyanacağı anı bekliyordu. Kara yazgısı onu buralara kadar getirmiş, onunla iyice alay etmiş, şimdi de yüreğindeki ateşe odun atıyordu.

İçinde depoladığı acıyı kusmak istercesine öğürdü. Bu kadarı fazla gelmişti Mahmut'un güçsüz bedenine. Bir yandan, yalnızlık yağlı bir urgan olmuştu boynunda. Nefes almaya kalkışsa boğazı kopacak, kafası yere düşecekti.

Nereye gittiğini bilmeden, öylece yürüdü. Çimenli yollar, ayaklarının altında toza bulanıyordu sanki. Rotasını bilmeyen bir gemi misali rüzgar bekliyordu. Ne tarafa götürürse onu yazgısı, çaresiz o tarafa gidecekti.

İçindeki azaptan zehri boşaltabilmek için, tanrısına dua etti. Neyse ki artık sığınacak bir limanı olmuştu.

Merak ve kaygı içinde hayatını geçiremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden bu gün için ona verilen randevuya gidecekti. Durdu. Gökyüzüne baktı. Güneşin sarısı, gök yüzünün moruyla birleşince, gözlerini kamaştırdı. Elini siper etti gözlerine... Ve morun en açık tonunu aradı. Gök yüzünde her yerin rengi aynı tondaydı.

Üzülerek sesin kendini kandırdığına karar verdi. Yalanla gerçeğin bu kadar iç içe geçtiği başka bir alem var mı acaba diye düşündü. Sonra aklına dünya geldi. Buradan hiçbir farkı olmadığını hatırladı. Bu canlıların kaderi için çizilmiş bir yoldu. Herkes, kaderindekini görecek, ne kadar yalan dolan varsa yaşayacak ve en sonunda tanrının istediği yere gidecekti.

Yolun üzerinde bir taşın üzerine çöktü. Kendini kocaman evrende yapayalnız hissetti. Bu yalnızlığı hiç bitmiyordu. Yüreği vurgun yemiş gibi sıkıştı. Ayakları, güneşin kızdırdığı kumlara değiyor, ama onları çekmiyordu. Hiçbir şeyin öneminin olmadığını düşündü bir an. "Her şeyin canı cehennem" diye inledi. "Morun en açık tonuymuş, peh... Lafa bak..." Hayalle gerçeği karıştıran asıl kendiydi demek ki... Çar Apikes haklıydı. Çar Apikes diye biri bile yoktu. Nasıl da uyduruyordu kafasından, kendinin bile haberi olmaksızın. Her gecenin bir sabahı vardır deyip beklemeye de cesaret edemiyordu artık. Çünkü akıl sağlığını kaybetmişti sanki. Bütün bunları kurguluyorsa, hangisinin yalan hangisinin gerçek olduğunu nasıl anlayacaktı. Sığındığı tek liman yine tanrısı oldu. Ona diz çöküp ağladı. Yalvardı. Göz yaşlarıyla ıslattı kumları. Boncuk boncuk dağıldı bu damlalar ormana. Yeşile maviyi karıştırdılar, mora siyahı... Bu alemde kimsesi olmadığına göre, yaşamanın da bir anlamı yoktu. Bu Mahmut'un beyninde bir hastalık gibi olmuştu. "Lanet olsun" diye haykırdı. "Ayağa kalktı "Lanet olsun" diye bağırды; adeta çığlık atıyordu. Sonra kendini yerlere attı. Saçlarına yapıştı. Uzamış saçlarını kökünden koparacakmış gibi çekti. Kafasını kumlara beledi. Yüreği toprağın altında kaldı. Kocasının parmağını istedi yüreğinden, orada ölü bir kadın. Yüreği kaçtı Mahmut'un... Ölümüne sığınmak istedi. Ama ölüm orasıydı.

işte o kadının olduğu yerd. Geri gelmek istedi yer yüzüne. Mezarın üstünde bir rahip ateş yakmış dans ediyordu. Çıkamadı... Rahip ellerini hazırlamış bekliyordu boğmak için onu... Şapkasının altından afyon tütüyordu. Bilge Ser şapkanın altına geri girdi...Yürek, Çar Apikes Krallığı'na kaçmak istedi. "Öyle bir yer yok" dedi, Mahmut'un kafasındaki bir kız. Sevgilim patladı biliyor musun? dedi. "Şaharm mıydı o?" "Hayır parmağı kesilen... Yüzük boğazında mıydı parmağının?" "Hayır" dedi. "Çok yediği için patlamadı benim ki? O şişman olan Şaharm'ın sevgilisiydi." "Mahmut patlattı benimkini!" "Höbööö..." diye bağırdı. "Düşünceleri patlayınca, dayanamadı benim kınalı kontrolörüm..."

Mahmut kafasını yerden kaldırdı. Güpegündüz bu kabus da neydi böyle? Hayatı alt üst olmuştu. Annesini özledi. Rahmine düştüğü güne lanet etti.

Yeniden o taşta oturdu. Uzaklara dalıp gitti. Birden gök yüzünde bir yerin mordan leylak rengine döndüğünü gördü. Hem de aleni oluyordu bu. Yeniden içine bir bilgi çingisi düştü. Bir sevinç, bir heyecan kapladı yüreğini. Neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Öylece atıyordu küt küt. Fırladı, kalktı yerinden. Bir şahin gibi sekti ovada. Ağaçları gözü görmüyor, çiçeklere selam vermiyordu. Öylece ilerledi bir patika yolda. O gittikçe, açık mor gitti... bir türlü ulaşamıyordu bu tuhaf renge...

Patikada yürüdükçe kumlar artıyordu. Bu gökyüzünü yakalamanın imkanı yoktu. Ha babam kaçıyordu ondan. Hemen hemen bir saat boyunca, yazgısını takip edip durdu. Gittiği yerde bitki örtüsü iyice kuraklaşıyordu. Susuzluktan dili damağı kurudu. Etrafa baktı, bir damla bile su yoktu. Bu bir aldatmacaydı. Eğer sesin sahibi Bilge Ser ise onu düpedüz ölüme götürüyordu. Geri dönmek istedi... Ayağını bastığı kumlar birden kıpırdamaya başladı. Bir adım bile atamıyordu. Aniden sendeledi. Düşecek gibi oldu. Düşmedi... Ama yerinden de kıpırdamıyordu. Bilge Ser büyüleriyle onu oyuna getirmişti... Arkadaşına yaptığı kötülüğün de cezasını ödettirecekti. Ayağını bastığı yere baktı...kumlar kıpırdamıyordu. Hayal görmüştü yine. "Oh şükür" dedi kendi kendine. Bundan da hiç emin olamadı. Kontrolörün dedikleri gelmişti aklına "Gördüğün şeyler seni yanıltacak unutma!" demişti kontrolör. Güneş sarı ışıklarını aşağılara yayarken, Mahmut beyninin kaynayacağını zannetti. Susuzluktan neredeyse bayılacaktı. Gaipten bir ses duydu:

"Susadıysan, bal dersine git!"

Mahmut etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu. Bu ses geçenkinden daha ince ve normale daha yakındı. Bunun bir işaret olduğuna karar verdi. Bu defa daha cesur davranıyordu.

"Bal Deresi nerede?" diye sordu.

"Arıların vızıltılarını takip et... Oraya ulaşır bilgiden kana kana içer, susuzluğunu giderirsin..."

Mahmut, gökyüzünün en açık morunu yakalayamamıştı ama, galiba randevusuna gelmeyi başarmıştı. Ama ortalıkta ne arı vardı, ne de başka bir şey. Bu işlerde biraz sabır göstermesi gerektiğini düşündü Mahmut. Burada her şey böyle yürüyordu. Bir müddet ayakları kuma gömülü bekledi. Sonrasında bir arı peyda oldu, Mahmut bile neye uğradığını şaşırtdı. En çok korktuğu mahlukattı arılar. Bunları takip etmek cehenneme giden yolda yürümek gibi bir şeydi.

"Ben arılardan çok korkarım" dedi Mahmut çekinerek.

"Sen tanrısın" dedi ses... Hiçbir şeyden korkmazsın.

Mahmut nerdeyse oraya düşüp bayılacaktı.

"Hayır" dedi. "Ben tanrı değilim, ben insan türünün sıradan bir örneğiyim. Hatta çok aciz bir örneği."

"Yanıyorsun" diye kükredi ses. "Seni yanıltmak için hazırlanan tuzaklara düşmediğini söyle bana."

"Eğer tanrıysam beni yanıltamazlar, öyle değil mi?" diye çıkıştı Mahmut... biraz da alay vardı ses tonunda.

"Büyünün yapamayacağı şey yoktur..." dedi ses. "Kötü niyetli ve kışkanç büyücülerin de..."

Yine onu aldatmaya çalışıyorlardı. Ama bu defa Mahmut bu masalı dinlemeyecekti.

"Beni buna inandıramazsın" dedi Mahmut. "Ben tanrı olmadığımı, tanrının nasıl tek ve bir4 olduğunu öğrendim. Öğrettiler bana."

“Tanrı olmanın bin bir çeşidi vardır” dedi ses. “Eğer Bal Deresi’ne kadar gidebilirsen, orada bütün sırları çözeceksin. Hem kendinle, hem tanrılığınla, hem de krallığınla...”

Tanrılığa itiraz ederdi bu saatten sonra ama krallığa hayır diyemezdi.

“Peki” dedi Mahmut “Sen de benimle gelecek misin?”

“Elbette” dedi ses. “Ama sana bir yararım olmaz, duyduğun gibi ben yalnızca bir sesim.”

“Olsun” dedi Mahmut. “Yine de işe yarar.”

Böylece arıların peşine düştü. Kendini böceklerin peşine düşüp giden ufacak çocuklara benzetti. Arılar her yanda vızır vızır uçuşuyor, hepsi belli bir yere doğru yol alıyorlardı. Bir müddet sonra bir şeyin farkına vardı. Ortalıkta arı falan yoktu. Güneşin altında uçan yalnızca bir sestti. “Bu nasıl yanılığ böyle!” diye iç geçirdi. Yalnızca sesi takip ettiği için artık arı korkusu kalmamıştı.

Neredeyse bir saat yol yürüdü. Susuzluktan bitap düşmüştü artık. Az ileride ırmağı görünce sevincinden deliye döndü. Bir yudum su istiyordu, başka hiçbir şey değil.

Irmağın yanına gelince arıların vızıltısı durdu. Dizlerinin üzerine çöktü ve suya hayranlıkla baktı. Tam dudaklarını billur damlacıklara değdirecekti ki, bir elin varlığını yine boynunda hissetti.

O kadar susamıştı ki, görünmez eli falan dinlemeyecekti. Ne olursa olsun, susuzluğunu giderecekti. Yeniden dudaklarını suya yaklaştırdı. Ama bir türlü suya değdiremiyordu. El onu ensesinden sıkıca tutuyordu.

“Kimsin sen?... Bırak beni!” diye haykırdı. ‘El’ onu bırakmadı.

“Uzattın ama!” dedi Mahmut.

Birden sanki gök gürledi. Tıpkı o yağmurlu günde olduğu gibi. Ses yine milyonlarca tırtıl yutmuş gibi böğürdü.

“Seni bekleyen bir halkın var, ey kralım. Ey tanrım. Oraya gitmeliyiz. ”

Mahmut diz çökmüş vaziyetteydi. Bu ses onu hep korkutuyordu. Sesinin titremesine hakim olamadan konuştu:

“Ben tanrın değilim senin! Bu bir. İkincisi eğer kralınsam emrediyorum... bırak rahat rahat suyumu içeyim. ?”

“İlk emri uygulamadan ikincisini uygulayamam efendim. Önce ilk emrinizi uygulamak zorundayım. Bu da sizi alıp, bir an önce saraya götürme emriniz.”

Mahmut şaşkınlıktan suyu unutuyordu neredeyse.

“Ne emri ya?” dedi. “Ben kimseye emir falan vermedim.”

“Siz verdiniz efendim” dedi ses. “Binlerce yıl emrinizdeyim ve hiç yanıltmadı hafızam beni.”

“Sen beni başka birisiyle karıştırıyorsun” dedi Mahmut. “Bırak suyumu içeyim...Sonra nereye istersen, gideriz. İstersen kral olurum, istersen padişah.”

“Bu güne kadar hiçbir şey sırasız yapılmadı bu krallıkta efendim. Bunu siz böyle istiyorsunuz. Amacım emirlerinizi yerine getirmek. Sonra cezalandırılmak istemem.”

Mahmut bu diyalogdan sıkılmıştı artık. Suyu içmekten vazgeçti.

“Peki” dedi. “Suyumu içmeden geleceğim. Ama bir yudumcuk su içsem ne kaybeder krallığım?”

Mahmut hemen havaya girmişti. Düşünce krallığının etkileri onun beyninden yavaş yavaş siliniyordu.

“Efendim eğer güneş tepeye gelmeden gitmezsek, kapı bir daha açılmaz biliyorsunuz.” Dedi ses.

Mahmut sesi görmeye çalışır gibi baktı.

“Peki, geçen yağmurlu havada, akşam vakti nasıl açıldı kapı?”

“Yağmurlu bir havada, akşama doğru, bu taraflarda sizinle hiç bulunmadım efendim” dedi ses.

Mahmut akli karmakarışık ilerliyordu. Bal Dersi’nden kayalara doğru ilerlediler. Tam kayalıkların önüne gelince, o ses üç kez :

Kariptolis,

Kariptoli,

Kariptoli,

diye bağırdı. Mahmut bu ismi nerde gördüğünü düşündü. Hayır görmemişti. O zaman da duymuştu bu sesi... Aceleyle Bilge Kariptoli’ye gitmekte olan iki dev fare geldi gözlerinin önüne...

Dağ yarılıymış gibi bir ses duyuldu. Yavaş yavaş bir mağara açıldı. Bu çıkan sesle birlikte, Bal Deresi’nin taşıdığı surlar; Mahmut’un yüreğini mor bir girdaba çevirdi.

Mahmut açılan mağaradan içeri girdi. Nem kokusu ve çamur dolu bir zemin beklerken, ucu görünmeyen mor bir halinin bütün bu tüneli kapladığını gördü. O girer girmez arkasından kapı kapandı. Yerler yumuşacıktı. Her tarafta mumlar ve meşaleler yanıyordu. Kızıl ötesi bir ışık vardı atmosferde. Mahmut bir uzay üssünde yürüyormuş gibi hissetti. Tavana baktı. Beklediği süslemeleri göremedi. Sonu görünmüyordu burasının da. Bilgelik tüneline benzetmişti ama burada yerden akan bir su yoktu. Birden altında halinin kaymaya başladığını hissetti. Neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. Hemen yere oturdu. Halı gerçekten gidiyordu. Zemine sürtünme bile yoktu. Ama havada da değildi. Öylece kayıp duruyordu. Yeni bir dünyaya, yeni bir kapı açılıyordu. Buraya gelişinin sırrı kesin bu dünyada çözülecekti. Çar Apikes Krallığı gibi hayal kırıklığına uğratmayacaktı onu. Meşaleler morun bütün tonlarını yayıyordu etrafına. Ellerine baktı. Gerçekten de mor bir renge bürünmüştü her şey. Yolda onu eğlendirecek şeylerle karşılaşmadı hiç. Sıkılmış bile sayılırdı. Mumları saymaya karar verdi. Bu da gözlerini yormuştu. En iyisi, beklemek diye geçirdi aklından. Tünelin sonunu çok merak ediyordu. Acaba oburlar ve bodurlar diyarını terk mi ediyordu? Bir daha dönebilecek miydi oraya. “İnşallah aynı boyuttadır bu iki alem” diye dua etti. Çünkü surlarının bir kısmını geride bırakmış gibi hissediyordu. Bir süre sonra midesi bulandı. İçeride oksijenin azaldığını hissetti. Bir takım nefesler duyuyordu sanki etrafında. Bakındı, bir şey göremedi. İlerledikçe tünelin duvarlarında bazı yazılar görmeye başladı. En sıklıkla gördüğü “Araruh” yazısıydı. Bir de “Melanu”. Bu iki yazı iyice sıklaşmıştı artık. Muhtemelen bunlar da isimdir diye geçirdi aklından. Bilgelik tüneline karşılaştığı her şeyi çözüyordu yavaş yavaş. Tünelde, Kariptoli’den ‘Bilge Kariptoli’ diye bahsetmişlerdi. Demek ki bilge birinin yanına gidiyordu. Kendine neden kral dediklerini anlamadı. Kesin biriyle karıştırmışlardı onu. O yüzden buralara kadar getirmişlerdi. Ama bu kadar ileri görüşe sahip bir diyarda birini diğeriyle karıştırmak bu kadar kolay mıydı? Sonra reankarnasyon geldi aklına. Evet belki de Mahmut ikinci hayatından yeniden birinci hayatına dönmüştü. En yüksek ihtimal buydu. Eski hayatında tanrı inancı çok az olduğu için yeniden edinmişti onu. Önceki hayatını bir kral olarak yaşamıştı demek. Belki de krallıkla tanrılığın aynı tutulduğu bir devirde yaşamıştı. Çok heyecanlanmıştı. İçi kıpır kıpırdı. Eğer önceki hayatına geri dönüyorsa, bu istediğini yapabileceği anlamına geliyordu. Karısı var mıydı acaba? Çocukları... Dünyada bulamadıklarını burada bulmak ümidiyle yandı tutuştu. Belki, de çok sıcak bir ailesi vardı burada. Onu deliler gibi seven bir karısı. “Tanrım çabuk bitsin şu yolculuk” diye haykırdı. Yürüyen halinin üzerinde ayağa kalktı. Sabredemedi. Bir an önce gidip tahtına oturmak istiyordu. İyi bir kral olurdu ondan. Tanrılık konusunda büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ama krallık tam ona göre idi. Bütün liderlik vasıflarını taşıyordu. Sesle karşılaştığı zaman ona verdiği cevap geldi aklına. “Eğer tanrıysam beni yanıltamazlar” demişti. Ne kadar da zeki idi. Tam bir kral zekası vardı Mahmut’ta. Şu alemde o kral olmazsa, kimse olamazdı zaten. İçi içine sığmıyordu. Çar Apikes Krallığını çoktan bilinç altına yollamıştı. Kraliçesinin sıcak kolları onu bekliyordu. Çocukları, babamız geldi, yüce kralımız geldi diye heyecanla karşılayacaklardı onu. Ne kadar da asil bir rengi vardı krallığının. Mor... Kendisi seçmiş olmalıydı. Belki kraliçe de ona fikir vermiştir ama bundan emin olamadı. O kadar detaylı hatırlamıyordu. İnsanı delirten bu yolculuk da bitmek bilmiyordu. Neyse en azından gidinceye kadar biraz plan yapmalıydı. Krallığında, iç huzur bıraktığı gibi yerinde miydi acaba? Önceki yaşantılardan geldiğini biliyordu ama,

öncekilere dönüldüğünden haberi olmamıştı demek ki... “Tanrım beni kral yaptığın için sağ ol” dedi. Bu ses mumlardan çıkan mor alazlara karışıp havaya uçtu. Yolculuk biter bitmez emir verecekti, bu yolu biraz daha kısaltmaları için. Ne kadar gerekiyorsa bütçeden ayrılmasını salık verecekti. Komşu ülkelerle ilişkileri eskiden olduğu gibi iyi tutmayacaktı. Artık topraklarının genişleme zamanı gelmişti. Ordusunu bizzat kendisi eğitecekti. Önceden de güvenmezdi bol maaşlı komutanlara. Yokluğunda hiçbir şeyin değişmediğinden emindi. “Çünkü, her zamanki gibi tedbirli davranıp yüzde yüz krallığına emin ellere teslim etmişimdir” diye düşündü. Bazı şeyleri net hatırlayamıyordu ancak aradan binlerce yıl geçmişti. Yine de hafızası çok güçlüydü. Uzaklardan bir gün ışığı belirginleşti. Yavaş yavaş ışığa doğru geldi. Evet burası bu mor tünelin sonuydu. Sonunda krallığına gelmeyi başarmıştı. Yolu unuttuğunu düşündü. Hemen hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

Tünelin çıkışında rengi kır bir kısrak bekliyordu. Üzerinde zümrütlerle işlenmiş bir eğer ve altın üzengiler vardı. Eğerin üstünde mavi bir pelerin hazır bekliyordu. Şimdilik taç yoktu. Onu tahtına oturduğu zaman getireceklerdi. Ancak koskocaman bir kralı, yalnızca bir tek atın karşılaşması tuhafına gitti doğrusu. Gidince gösterecekti günlerini görevlilere. Kraliçesi neden gelmemişti acaba? “Naz diye ben buna derim” dedi Mahmut. Birkaç dakika sonra kendi atının yanına birkaç tane daha at geldi. Hepsinin de üstü boştu. Ama bu atların rengi mordu.

“Yine attan düşmüş budala herifler” diye geçirdi içinden. “Bir türlü ata binmeyi öğrenemediler gitti.” Kulağında bir kahkaha çınlamıştı. Ama o bunun farkına bile varamadı.

Altın üzengilere ayağını basıp, zümrüt işlemelere oturduğu zaman krallığın verdiği heyecanın ne demek olduğunu anladı.

Karşısına baktı hemen. Uzakta bir şehir görünüyordu. Mor Çatılı beyaz evler... Bir de hayati boyunca gördüğü en yüksek yapı...

“İşte sarayım” diyerek ellerini havaya kaldırdı. Atının kıcına öyle bir şamar indirdi ki neredeyse düşüyordu. Yanındaki atlarla birlikte dört nala o yüksek binaya doğru gittiler. Bina yaklaştıkça, ihtişamı artıyordu. Bu taş yapının yanında bir pire kadar kalmıştı. Bir ara yerdeki, çayrlara bakmak istedi. Yere baktığında, Saraya kadar mor bir halının atının ayakları altında yayılmış olduğunu gördü.

İçinde saraylaştırdığı düşünceleri, mor dağları ve Çar Apikes’i çoktan unutmuştu.

V. BÖLÜM

KİM?LİK...

Sarayın önüne geldiği zaman Mahmut, o ana kadar çıkarmadığı pijamalarıyla ve mavi peleriniyle, görülmemiş, duyulmamış en ilginç kralı temsil ediyordu. Atını sarayın tam önünde durdurdu. Diğer atlarda durdular. Sarayı en tepesine kadar süzmeye çalıştı. Ama en üst kısmını görebilmek için kafasını epeyce kaldırmak zorunda kaldı. Bu ihtişamın karşısında saygıyla eğilmek geldi içinden. Ama artık o bir kraldı. Ve hiçbir şeyin karşısında eğilmeyi

düşünmüyordu Hiçbir eser bırakamamış biri olduğu için, ağlayıp sızlayarak geçirdiği bütün zamanlara, ağlayıp sızlayacaktı bundan böyle. İşte bu onun eseriydi!

Aygır ayağını yere vuruyor, ve kralın atı olmasından dolayı, mağrur bir şekilde bakıyordu saraya. Yüzlerce penceresi vardı bu geniş ve uzun yapının. Kimi pencere kenarları mor salkımlarla bezeliydi. Aşağıdan bu yapıya bakıldığı zaman, duvarlarından tırmanan sarmaşıklar, onu gökyüzüne uzayan Babil'in Asma Bahçeleri'ne benzetiyordu.

Eserine bakabildiği kadar uzun süre bakmak istiyordu. Kendini zamandan, mekandan soyutladı. Sarayı ve o, baş başaydı. Saraya en yakın ev en az bir kilometre uzaktaydı. Etrafındaki bahçe, cennetten çalınmıştı sanki. Eflatun tonlar ağırlıktaydı ve hiç ayak değmemiş kadar düzenli duruyordu.

Atından inmek istemiyordu bir türlü. Diğer atlar sarayın bahçesine doğru yola koyulmuşlardı. Kulağına bir fısıltı geldi.

“Saygıdeğer kral hazretleri, atından aşağı teşrif edecekler mi?”

Kral inmek istemiyordu. Bir müddet daha yıllardır özlemine duyduğu şeyi yapmak istiyordu. Aşağıda gümüş başlı bir asa çarptı gözüne. Ona ayrılmıştı bu asa. Bir an önce bu asaya dokunup, onu eline alabilmek için, atından aşağı indi. At yularından çekiliyormuş gibi, ilerledi diğer atların peşinden.

Mahmut hala kimselerin gelmemiş olmasından büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Bütün bu krallık düşüncelerinden bir anda sıyrılıp, Bodur Diyarı'na gitti aklı. Bütün bu yaşadıkları, Bilge Ser'in bir oyunu olabilir mi diye geçirdi aklından. Pekala mümkündü. Kralın, ağasının, paşasının diyerek getirip, burada hayatına kast edebilirdi o çok bilmiş herif. Bir an geri dönüp dönmeme konusunda bir ikileme düştü. Geri dönse bile ne olacaktı ki? Yine tuhaf tuhaf olaylar yaşayacak ve hiç birini çözemeyecekti. Eğer bu krallık meselesi de kendi tahmin ettiği gibiyse, bulunmaz bir eğlence olacaktı onun için. Krallığındaki bütün büyücüleri getirip, buralara kadar neden geldiğini onlardan öğrenebilirdi. Bunlar ihtimallerdi yalnızca. Ama gittiği yol, ölüm için çizilen bir kader yoluysa bile, muallakta yaşamaktan daha cazipti. Bilgi kolay elde edilen bir şey değildi sonuçta. Tanrısına bile ulaşabilmek için az bedel ödememişti. Bazı şeyleri istiyorsa, gereken şeyleri de yerine getirmeliydi.

Attan indi ve saray girişindeki tırabzana dayalı gümüş başlı asayı aldı. Şu pijamalardan da yukarı çıkar çıkmaz kurtulacaktı. En güzel ipek giyeceklerini giyecek, en ihtişamlı kral o olacaktı. Daha öncede farkına vardığı bu sonsuz merdivenleri çıkmak zorunda olduğunu biliyordu. Onca yorgunluktan ve susuzluktan sonra burayı çıkmak ölüm gibi gelecekti ona. Henüz bir yudum su bile içememişti. Krallığında sonsuz su kaynakları olması için tanrısına dua etti.

Bir sal getirselerdı bari. Dört kişinin taşıdığı. Bir de cariyeye olsaydı onu yelpazeyle ya da palmiye dalıyla serinletecek. Ne kadar da güzel olurdu. Köleleri onu taşırken; o, alını boncuk boncuk terlemiş, taze yanaklı cariyesinden bir makas alırdı. Onunla sohbet ederdi. Nefes nefese kalırdı o zaman cariyesi. Gamzelerine ter dolardı. Islak kirpikleriyle efendisinin sohbetine eşlik etmeye çalışırdı, bir yandan merdivenleri çıkmaya çalışırken... Halka halka dans ederdi sözcükler havada... Muhabbet gırla giderdi. Bilmem kaçınıc basamağa geldiklerinde, dudakları çatlamış cariyesine, şarap ikram ederdi. Ya da bir üzüm tanesini sıkıp, bir kuşa su verircesine susuzluğunu giderirdi bu sadık kulunun. Şarkı söylemesini istemek biraz abartı olurdu açıkçası. Nefes nefese bunca merdiven... Kölelerine durmalarını emrederdi bir süre. Terden derileri soyulmuş kölelerin canına minnet zaten... Cariyesini de alırdı salın üstüne. Dudakları çatlamasın, dinlensin diye. İyiliğinden bahşetmesi şaşılacak şey miydi böylesine yüce bir kralın. Minnet dolu siyah kirpikler, utancından kızaran kiraz yanaklarını örtmeye çalışacaklardı ama nafi... Mahmut hemen anlardı o zaman. Hazır salına almışken bu huriyi, artık şarkı söylemesini isteyebilirdi... Ruhuna böylesine içli nameler dolarken, o kölelerinden biraz daha yavaş taşımalarını isterdi salı. Bu tatlı huzurun nihayete ermemesi için... Yalnızlığını şarkıyla paylaşırdı, alt tabakadan bir huriyle paylaşmasa da...

Hayatını yalnızca bu merdivenlerde, bu şekilde geçirebilirdi. Ama bunların hiç biri yoktu şu an. Birileri kesin işini ihmal ediyordu. Çaresiz çıkacaktı bu merdivenleri. Yolda sıkılacaktı kesin. O kadar çok merdiven vardı ki, bir an bunların gerçekten gök yüzüne tırmandığını düşündü... Ses yeniden konuştu onunla...

“Buyurun kral hazretleri.”

Mahmut, çaresiz ilk adımını attı. Bundan sonra attığı her adıma bir yorgunluk, bir bezginlik çöktü... Tam yetmiş iki basamak çıktılar. Merdivenlerin sonu düz, halı kaplı bir zemine ulaşıyordu. Açık havada yaklaşık iki üç dakika daha yürüdüler. Ve o ihtişamlı kapısını gördü sarayın... Çar Apikes Krallığında gördüğü kapıdan biraz daha küçüktü. Kapının

yanları altın yıldızlarla süslenmişti. Sağdaki kenarın en altından başlayarak, doğumdan itibaren bir adamın yaşantısı heykelleştirilmişti. En alttaki heykelcik doğan bir bebeği simgeliyordu. Onun biraz daha üstünde koşmakta olan bir çocuğu, biraz daha üstündeki kitap okuyan bir genci, kapının üstündeki heykelciğe bir de kendisiyle öpüşen kadın eklenmiş, sonra sol tarafında sevişen bir çiftin heykeli...

Mahmut hayran hayran bu muhteşem tasarımlara baktı. İçinde bir sanat coşkusu oluşturmuştu bu giriş. Ancak heykellerden gözünü alıp da az daha yukarı bakınca bütün dünyası yıkıldı. Üstte bir yazı vardı. Yine altın harflerle kabartma olarak duruyordu ama etrafı leylak rengine boyanmıştı. Yazı kurşun gibi girdi gözlerine;

‘KRAL ARARUH SARAYI’

Kral kendisiydi. Bu da ne demek oluyor diye kızdı içinden. Neredeyse girmekten vazgeçecekti. Tam o anda bir şimşek çaktı kafasında. Kendisi miydi yoksa bu kral? Heyecandan yüreğinin sarsıldığını duyumsadı. Kızgın çöllere bir nehir boşanmıştı... tabii yaa... Bu ondan başkası olamazdı. Bir ülkeye iki kral fazlaydı. İkinci hayatını yaşadığından neredeyse tanrının varlığından emin olduğu kadar emin oldu bir anda. Sonra, aklına sürekli cümlelerine “kralımız” diye başlayıp da emir niteliğinde komutlar veren ses geldi.

“Burada yazılı olan isim kime ait?” diye sordu.

“Yukarıda her şeyi öğreneceksiniz” dedi ses ona.

Heyecanı bir kat daha artmıştı. Sesi de yanında hissederek kapıdan içeri girdi. Girer girmez onları Mahmut’un birkaç katı uzunluğunda ve aynı genişlikte bir ayna karşıladı. Mahmut pelerini ve pijamalarıyla ne kadar komik olduğunu anladı. Koskocaman sarayda sesten bir de kendinden başka kimse yoktu. Etrafına bakındı, oldukça büyük bir salonda burası. Kapılarda ne muhafız ne de başka bir şey vardı. Yeniden kuracaktı ülkesini belki de. Bu kadar ihtişamlı bir saraya gelmişti ve bir kişiyi bile görmemişti henüz. Bu salondaki bütün eşyalar morun tonlarına boyalıydı. Asılı tablolara baktı. Bütün tabloların içi leylak rengiydi ve hepsi bomboştu. Salonda en az on adet koltuk vardı. Hepsi birbiriyle çok alakasız duruyordu. Pek çoğu karşı karşıya ya da yan yana değildi. Salonun kendine taraf sağ yanında bir şömine vardı. Şöminenin üzerinde “Bilge Kariptolis” yazılıydı. Yukarıdan aşağı kristal bir avize sallanıyordu. İlk kez morun tonlarıyla renklendirilmiş bir avize görüyordu. Avizenin menekşe desenli kenarlarından şamdanlar çıkıyordu... Bu ihtişamlı avize göz alıcıydı. Yine şöminenin üzerinde hayvan figürleri ve ufak biblolar vardı. Bu bibloların arasında bir de farenin oluşu tüylerini ürpertti. O kabus dolu gece geldi gözlerinin önüne. Bu salondan odalara açılan beş kapı daha vardı.

Ses ona aynanın yanındaki kapıdan ilerlemeleri gerektiğini söyledi. Mahmut da denileni yaptı. Kapıyı geçtikten sonra, sanki aynı salona yeniden girmişlerdi. Tek farkı buradaki şöminenin üstünde iki defa yazılan Bilge Kariptolis adının oluşuydu. Bir sonraki salonda tablolardan birinin içinde de aynı yazıyı gördü. Salonları geçtikçe her defasında salonun bir yerinde bu ismin aynısından bir tane daha ekleniyordu. Hiçbir zaman önlerine uzun bir koridor çıkmamıştı. Burası tıpkı bir labirent gibiydi. Bir salondan diğerine aynanın yanındaki kapıdan giriyorlardı. Ancak kapıları geride bıraktıklarında, geçtikleri kapıların yanında ne olduğuna hiç dikkat etmemişti Mahmut. Geri dönse kesinlikle yolunu bulamazdı. Diğer kapıların ardında da aynı salonların olup olmadığını merak ediyordu. Ama bir an önce gitmek istedikleri yer nereyse oraya varabilme aşkıyla ilerliyordu. Böylece tam yetmiş bir kapı geçtiler. Hem de hiç merdiven çıkmadan. Yetmiş birinci kapıyı da geçtikten sonra ses ona durmaları gerektiğini söyledi. Bu salondaki koltuklardan birinin üzerinde siyah bir kıyafet duruyordu. Bu kıyafet, kolları ve yakaları fırfırlı beyaz bir gömlek ve neredeyse tayt sıklığında dar siyah bir pantolondan oluşuyordu. Ses onları giymesinin iyi olacağını söyledi. Mahmut pijamalardan kurtulacağı için sevinçle karşıladı bunu. Ancak giymeden önce sesten dışarı çıkmasını istedi. Utanıyordu zira. Ses bu durumu emir kabul ettiğini ve bunu memnuniyetle yapacağını söyledi. Mahmut’un içi rahatladı. Pijamalarını çıkardı. Hemen bu güzel kıyafeti geçirdi sırtına. Pelerini de takınca tam krallara benzedi. Asasını da unutmadı tabii. Ses yeniden konuştu.

“Burada benim seninle olan yolculuğum bitiyor ” dedi. Az sonra gireceğin kişinin odası Bilge Kariptoli’nin odasıdır. O sana bütün bilmek istediklerini, hayatının anlamını ve buraya gelişi sebebinin anlatacak. Ancak önce derin bir nefes al derim ben. Zira insan kalbin buna dayanamayabilir.”

Mahmut’un nefesten çok suya ihtiyacı vardı. Ama şu an bunu düşünmedi bile.

“Peki onu görebilecek miyim” diye sordu Mahmut.

“Bunların hepsini odaya girdiğinde öğreneceksin” dedi ses.

Mahmut’un dizlerinin bağı çözülmüştü adeta. Daha önce bu kadar heyecanlanıp heyecanlanmadığını düşündü. Bir yandan girmeye cesareti yoktu. Çar Apikes haklıydı aslında. O gerçeklerle yüz yüze gelmeye dayanamazdı. Hele de kendisi ile ilgili gerçeklere. Ruhunun çekildiğini hissetti. Bütün bunları da kendi kafasında kurup kurmadığını düşündü. Girmeye ve gerçeklerle yüzleşmeye cesareti olmadığına karar verdi. Geldiği yerden geri çıkmak istedi. Sonra aynanın yanındakinden hariç dört tane daha kapı olduğunu fark etti. İçlerinden birine girip, buradan kaçacaktı. Bodur Diyarı buradan daha huzurluydu. En azından oradaki canlılar saf, temiz ve görünürlerdi. Bu odada, kaç kişinin arasında değiştirmişti acaba kıyafetlerini? Böyle yaşamak imkansızdı. Bir an çok utandı. Hemen gitmeliydi buradan. Bilge Ser’den sonra ikinci bir bilgiyi kaldıramazdı. Kapılardan birine doğru ilerledi. Kolundan tutup çekti. Ama kapı açılmadı. Telaş ve heyecanla diğerine yöneldi. Bu kapı da açılmadı. Üçüncüsüne geldi ve açılması için tanrısına dua etti. Yavaşça kolu çevirdi. Çıt diye bir ses geldi. Kapı kilitlenmişti. Sonra mor, yavaş yavaş koyulaştı. Burası onu korkutmaya başladı. Bu odada kaç kişiyiz acaba hissi onu ürpertiyordu. Ses de artık konuşmaz olmuştu. Ses’i duyabilmek için

“Orada mısınız?” diye sordu.

Hiçbir yanıt alamadı. Kulağına bir takım fısıltılar geliyordu. Sanki birileri onu çekiştiriyordu odada. Bazen sanki binlerce metre kuyunun içinden bir kahkaha sesi geliyordu. Mahmut fevri hareketlerle sürekli arkasına dönüp duruyordu. Bu haliyle birbirine açılan kapılara benzemişti. Vardığı nokta hep aynıydı. Kafasındaki o fısıltılar bir türlü dinmek bilmiyordu. Heyecandan ve daha çok korkudan kalbi duracaktı neredeyse. Yeniden Çar Apikes krallığındaki kesik başı görmüştü sanki. Ona doğru geliyordu. Az sonra kesik baş da, kucağında ki kafalar da yok olup gitti. Bu adam kimse, onun odasına girmekten başka çaresi kalmamıştı. Fısıltıların arasından geçip, yanında ayna olan kapının kolunu yavaşça çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bu girdiği odanın diğerlerinden çok daha farklı bir oda olduğu gözüne ilk çarpan şeydi. Öncelikle yemek masası olduğunu tahmin ettiği uzunca bir masa karşıladı onu. Ama yolunu kesecek kadar kapı ağzında değildi. Sağa doğru birkaç adım gittikten sonra başlıyordu bu masa ve en az beş metre uzunluğunda görünüyordu. Masanın rengi de hiç görmediği bir morun tonuna boyanmıştı. Cesaret edip kafasını kaldırdı. Ama karşıda bilge falan yoktu. Bu odaya gelince tablolar yeniden bomboş kalmıştı. Masanın üzerinden yansıyan mor bir ışık muhteşem kabartmaların bulunduğu tavana yansıyor. Sonra masanın üzerinin aslında ayna kaplı olduğunu fark etti. Bakacak hiç kimse olmadığı halde neden bu kadar ayna olduğunu merak etti. Ama karşıdaki kırmızı tahtı görünce, aslında şimdiye kadar hiç bir şey göremediğini anladı. Taht da bomboştu. Uzun uzun bu tahtın üzerindeki zümrüt işlemelere ve sirmalara baktı. Gözlerini adeta çekemiyordu. Salon o kadar büyüktü ki bir bakışta her şeyi görüp fark etmek mümkün değildi. Bilge dedikleri adam bu salonun neresinde gizliydi acaba. Birden yer yüzündeki hatta kainattaki bütün otoriteleri sesinde toplamış, duyduğu en tok ve en etkileyici sesi duydu.

“Bu imrendiğin taht senindir”

Bu ses salonun her yerini o kadar doldurdu ki ne taraftan geldiğini anlayamadı. Öylece baka kaldı. Ses dediğini yeniledi.

“Evet...Bu hayranlıkla bakakaldığın kırmızı taht senindir!”

Mahmut yine sesin ne taraftan geldiğini anlayamadı.

“Sen kimsin?” diye sordu en sonunda.

“Ben yaratılmışların hem en talihlisi hem de en talihsiziyim” dedi ses. Sanki sesinde bir hıçkırık sezmişti Mahmut.

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Nasıl olduğunu anlatmam günler sürecek. Birkaç cümleyle ya da birkaç saatle ya da bir kaç günle anlatabileceğim bir şey değil bu.”

Mahmut merakından düşüp ölecekti neredeyse. Aceleyle cevap verdi...

“Sesin o kadar doğru, doyurucu ve merak uyandırıcı geliyor ki senelerce bile dinlerim seni. Ama önce kim olduğunu söyle. Sen dışarıda bahsedilen Bilge Kariptolis misin?”

“Evet ben Bilge Kariptolis. Bu alemde ise Kral Araruh olarak tanınıyorum.”

“Peki kral sensen taht nasıl benim oluyor?”

“Çünkü sen tanrısın aynı zamanda.”

Mahmut itiraz etti

“Hayır ben tanrı değilim! Benim de bir tanrım olduğuna göre ben tanrı olamam. Ben aklımı çoktan ikna ettim.”

“Seni de kandırdılar demek. Çar Apikes Krallığına gittin öyle değil mi? Biliyordum orada seni aldatacaklarını.”

Mahmut’un beyninde şimşekler çaktı. Duyduklarına inanamadı.

“Sen nereden biliyorsun o krallığı” diye sormak zorunda hissetti kendini.

Ses biraz aradan sonra yanıt verdi:

“ Hikayemi bitirinceye kadar, bu krallıkla ilgili hiçbir soruya yanıt vermeyeceğim. Soru sorma demiyorum. İstedğin kadar soru sorma hakkına sahipsin. Ama ben cevap vermeyeceğim. Çünkü henüz tanrılığın onaylanmadı senin. Hikayem bitmeden de Çar Apikes hiçbir anlam kazanamayacak.”

Mahmut kurallara uymak zorunda hissetti kendini. Tanrı olduğuna hala inanmıyordu. Bu konu iyice yerleşmişti kafasına. Ama ya Çar Apikes’in yalanları....

“Peki” dedi Mahmut. “Seni dinleyeceğim ama epeydir bir yolculuk içindeyim. Susuzluğum kadar açlığım da beni bitkin düşürdü. Eğer bir şeyler yersem daha iyi dinlerim seni.”

“Masanın sonuna git!” dedi ses. “Orada istemediğin şeyler bile seni bekliyor...”

Mahmut uzunca bir süre masayı takip etti. En sonunda karşısına birbirinden güzel görünen yemekler çıktı. Bu yemeklerin hepsi dünyaya aitti. Piliçlerden tut çorbalara, narlardan tut karpuzlara kadar. Şarap dolu bir sürahi bile vardı. Hemen sandalyeye oturdu. Tam kendi boyuna göreydi burası. Önce şarapla susuzluğunu giderdi. Sonra kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı yemeklere. Bir yandan da düşünüyordu. Bu ne biçim bir bilmeceydi. Bu ne biçim düşünce yoğunluğu? Yine kendisi mi uyduruyordu bütün bunları? Hiçbir soruya cevap veremiyordu. Bilge Kariptoli de neydi şimdi? Nereden çıkmıştı? Çar Apikes Krallığını nereden biliyordu? Yoksa düşüncelerini satın alan adam bu muydu? Bütün bu sorularla birlikte karnını iyice doymuştu. Bir bardak daha şarap içip, kafasını topladıktan sonra tekrar eski yerinde doğru yürüdü. Eski yerine gelip durdu. Burada böyle dikilmektense tahta oturmak daha güzel olur diye düşündü.

“Eğer bu taht benimse üzerine oturabilir miyim?” diye sordu.

“Oturamazsın!” dedi odanın her yerinden gelen ses.

Mahmut şaşırıldı:

“Neden oturamazmışım?”

“Çünkü ben oturuyorum” dedi ses gülerek.

“Yani senin bir cismin var mı?”

“Elbette var...”

“Seni neden göremiyorum peki ben?”

“Delirmeni istemiyorum da ondan”

“Sana delireceğimi düşündüren şey nedir?”

“Bunu açıklayamam.”

Mahmut meraktan çatlayacaktı neredeyse. Bu adamı görmek istiyordu.

“Seni dinlerim ama bir şartla...”

“Nedir o?” diye sordu ses.

Mahmut masanın sandalyelerinden birine elini yasladı.

“Bana kendini gösterirsen...”

“Ben de çok isterdim sana kendimi göstermeyi... Ama bunu yapamam!”

“Ben seni dinlemeyi kabul ediyorum ama...”

Birden pazarlığa tutuşası gelmişti Mahmut’un...Ses biraz öfkelenmişti.

“Gördükten sonra beni dinlemekten vazgeçmeyeceksin ama.”

“Neden... Sana vazgeçeceğimi düşündüren şey nedir?”

“Delirdiğini düşünüp kaçıma çalışman...”

“Günlerdir, hayatımda girmediğim saraylara girip çıkıyorum, çıplak mermerler görüyorum, tavşan kadar yaratıklar görüyorum, görmediklerimin sesini duyuyorum... Lawrence’la karşılaşıyorum... daha bilmem neler... Delirmiyorum da, senin görüntünle mi delireceğim. Çar Apikes’e bile şaşırmadım ben..”

“O zaman beni gördüğünde buradan uzaklaşmak yerine... aklına gelen bütün soruları soracaksın bana...”

Mahmut heyecanlanmıştı.

“Peki...” dedi. “Söz veriyorum soracağım.”

“O zaman sıkı dur ve gözlerini tahttan ayırma” dedi ses.

Mahmut’ta onun dediğini yaptı. Taht birden bire dönmeye başladı. Önü tam arkaya gelecek şekilde yüz seksen derece döndü.

“Ne zaman göreceğim seni?” diye sordu Mahmut.

“Az sonra” dedi ses.

“Baksana gidiyorsun” diye itiraz etti Mahmut.

“Az sonra taht yeniden sana dönecek o zaman görebilirsin!”

Mahmut’un kalbi göğüs kafesini parçalayacaktı neredeyse. Artık sabredemiyordu. Bir an önce bu ucube yaratığın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordu.

İşlemelerle zenginleştirilmiş, bu kırmızı süslü taht, yavaş yavaş dönmeye başladı. Sonra birden hızlandı. Yüz seksen derece geriye döndükten sonra; Mahmut, tahta baktı ve birden bire yere yığıldı.

Tahtta oturan kral, Mahmut'tan başkası değildi...

Mor Dağlar sır perdesini eteklerinde toplamaya çalışsalar da, Araruh Krallığının Mor Sarayı, dağlara meydan okumayı kendine bir erdem sayıyordu.

BÖLÜM VI

İNANÇLI ÖLÜM, İNANÇSIZ HAYAT...

İva Keen'le birlikte eve döndüğünde annesinin ölümüne birkaç gün olmuştu. Eve ilk adımını attığında, ondan kalan sessiz çığlık evin her tarafında gezindi. Belinde önlüğüyle bir kadının tatlı sert çıkışmalarının yokluğu, böyle bir hüznü kalplere doldurabilir miydi? Girişteki odadan hemen mutfağa geçti. Mutfakta annesinin anıları, yüzünde bir tokat gibi patladı. Sanki her an içerideki odadan seslenecekti.

“Haydi çocuklar yemek zamanı”.

Oysa bu bir ölüm zamanıydı. Bu, kalplerdeki yangının, dışarı çıkamadığı için, kavurucu bir sıcaklığa ulaşma zamanıydı. Ağlayıp inleme, gidenin ardından yas tutma zamanıydı. Her acıdan geriye kalan, iç yakıcı kokunun, burunları esir alma zamanıydı.

Evdeki bu ölüm sessizliği, İva'nın yüreğine de çöktü. Anıları bir bir canlandı gözünde. Bedenini saran vicdan azabı, uzak diyarlardan bile görüldü. Her şey onun yüzünden olmuştu. Nasıl da ihmal etmişti söylemeyi... O tartışmadan sonra aklı başından gitmişti. Onu sevdiği için yapmışlardı sarmaşıklar bunu. Bitkiler, var olduklarından bu yana, yapabileceği en büyük hatayı yapmıştı. Nasıl bir adaletti ki bu, ona olan sevgilerinden dolayı en sevdiği kişiyi ondan koparıp almışlardı. Evin girişindeki sarmaşıkların utançlarından kızardıklarını, onun yüzüne bile bakamadıklarını görmüştü. Bilge Sarmaşık yaprağının yerinde yeller esiyordu. Sarmaşıklar bir yandan onun yasını tutarken bir yandan da İva'ya yaşattıkları acı yüzünden bin pişman oluyorlardı...İva ise onlara geç söylediği için hayatı boyunca kendini affetmeyecekti.

Keen İva'yla birlikte girmesine rağmen hemen odasına gitmiş ve yüzükoyun kendini yatağına atmıştı. Annesinin yokluğu onun da yüreğinde dinmez acılar oluşturdu.

İva ise evin bu iç yakıcı havasından kendini zor attı dışarı. Bahçenin bir köşesinde oturan Purevan'ı fark etti.

“Purevan!” diye seslendi İva.

Purevan onları içeri girerken görmemişti. Bahçede yapayalnız oturup, saatlerdir devam eden düşünce akımına kendini kaptırmıştı. İva'nın evden çıkarken ona seslendiğini görünce şaşırıldı. Bir o kadar da sevindi.

"İva" dedi. "Canım ağabeyim!".

İva annesinden kalan bu kutsal emanete bir tanrıçaymış gibi baktı...

"Eee? Yanıma gelip sarılmayacak mısın bana? "

Purevan sevincin ve hüznün aynı anda girdiği bedenini bir an kontrol edememişti. Nasıl bir tavır takınmalıydı acaba. İva'nın geldiğine sevinse, sevinçle kollarına atlasa mı doğru olurdu? Yoksa annesinin yasıyla ağır ağır gidip, yeşil gözlerinin hemen altına hüznü bir buse mi kondursaydı? Bunun şaşkınlığıyla öylece durdu bir süre.

Bir girdap gibi çekti içine Purevan'ı İva'nın çelik bakışları. Purevan ağabeyine doğru koştu ve var gücüyle sarıldı ona. Bu kokuyu özlemişti. Bu güven veren mis kokuyu. İva Purevan'ın konuşma isteğini anlamıştı.

"Babamlar geldiler mi?" diye sordu kız kardeşine.
Purevan başıyla 'evet' işareti yaptı.

"Peki neredeler?" diye sordu İva.

Purevan bu soru için konuşmak zorundaydı. Bu ona sonsuz bir sevinç yaşattı.

"On beş yaşına basan gençlerin sayısını öğrenmek üzere evleri geziyorlar."

"O halde, rahat rahat konuşabiliriz" dedi. Ve ekledi. "Yani sen de istediğin gibi sohbet edebilirsin benimle".

Purevan abisine bayılıyordu. Yalnız kaldıkları zaman hep izin verirdi zaten Purevan'a.

"İyi ki İva'ya bir şey olmadı" diye geçirdi aklından Purevan. Aslında yüz tane daha anne gelse İva'nın bir tırnağını bile vermezdi Purevan. O kadar çok seviyordu bu sevimli yaratığı.

"Savaşa gidecek askerlerin yaşı on beşe mi çekildi?" diye sordu İva.

"Evet" dedi Purevan usulca. "Maalesef."

İva hüznüyle karşıdaki dağlara baktı. "Yani" dedi. Keen'le sen burada... Hem de yapayalnız... Bensiz...

Gözleri doldu Purevan'ın:

"Evet..."

"Savaşmaktan korkmuyorum ben..." dedi İva. "Ama sizin için korkuyorum. Ne yaparsınız burada yapayalnız?"

Keen odasından çıkmış, evin kapısında onları dinlemişti.

"Ben her şeyi hallederim" dedi gururla. "Sen merak etme!"

Keen'in bu erkek tavırları İva'nın göğsünü kabartmıştı.

"Elbette" dedi. "Sana sonsuz bir güvenim var, minik firari. Her canavar gördüğünde bizim yanımıza koşarsan, Purevan ne yapar sonra buralarda?"

Keen bu lafa içerledi.

"Ben artık büyüdüm. Gözünün arkada kalmasını istemiyorum... Purevan olmasaydı savaşa bile gelirdim sizinle."

İva'nın nakışlı gözlerine bir gülümseme yayıldı.

"Öyle görünüyor" diyebilirdi. Purevan da Keen'in bu erkek modelini sevmiştir. İva konuyu değiştirirdi.

"Nerede yatıyor annem?" diye sordu Purevan'a.

"Dedemin yanına gömdüler" dedi Purevan. Sesinde bir hüzün cereyan etti.

"Onunla da konuşmak isterim. En azından cepheye gitmeden önce..." dedi Keen.

Sonra üçü birlikte mezara doğru yola koyuldular. Annesi ormandaki aile mezarlığına gömülmüştü. Oraya doğru giderken Purevan İva'ya olanları anlattı. İva parmak meselesini duyunca çılgına döndü.

"Tanrım, neden söylemedim sanki?" diye inledi.

"Neyi?" diye sordu Purevan.

"Hiç" dedi İva. "Öylesine konuşuyorum."

Purevan İva'nın kendinden bir şeyler gizlediğini anlamıştı. Ama İva'nın üstüne gitmek istemedi. Ona söyleyebileceği bir şey olsa mutlaka söylerdi. Böylece mezarın yanına vardılar. Toprağı yeni olan mezarın başına gelince Keen ve Purevan ayakta dikildiler. İva diz çöktü. Toprağı öptü ve ağlamaya başladı.

Keen ve Purevan soğuk kanlılıklarını korudular. İva dudakları ve yanakları toprağa bulanmış vaziyette aralıksız ağlıyordu... Bir yandan konuşmaya başladı:

"Sana layık bir evlat olamadığım için affet beni anne. Seni ellerimle öldürdüğüm için affet. Beni doya doya koklamana izin vermediğim için bağışla beni. Sen ki ömrünü bana ve kardeşlerime adanmış kutsal bir kadınsın. Annelik makamı en güzel sana yakıştı yaşadığın sürece. Ruhunu evlat acısına gömdüğüm için bağışla beni. Seni kırdım. Seni ağlattım. İntikamını al benden şimdi. Ağlat beni yokluğunla. Gözlerimden akan yaşlara, yüreğimi kattım. Bir sel almış gibi uzaklaştı yüreğim benden. "

Gözlerinden akan yaşlar, yüzüne bulaşan toprakları çamur haline getirdi. Purevan abisine doğru ilerledi. Onu omuzlarından tutup, mezarın üzerinden kaldırdı. İva'nın yeşil gözlerindeki ışık sönmüştü. O tatlı bakışlar bir anda havaya uçtu.

"Onu üzme.." dedi Purevan. "Onunla vedalaş."

İva mezara baktı. Yiğit bir kadını annesi. Bu yenilgiyi hak etmiyordu.

"Söylemeliydim" dedi bir kez daha. Ve sonra sustu.

Keen olanları izliyor, gözlerinden bir damla yaş bile çıkarmıyordu. O mertliği öğrenmişti. Katı olmayı da. Acıyan yerlerini yok etmişti Sivilizeniş onun.

Purevan sürekli İva'nın neyi söylemediğini merak ediyordu. Ama bunu ikinci kez sormadı abisine.

İva gözyaşlarına boğduğu mezardan gözlerini bir süre çekemedi. İçli içli baktı uzunca bir süre. Bir yandan da mırıldandı:

"Eğer savaştan dönebilirim yine geleceğim senin ziyaretine. Hem de yine kardeşlerimle geleceğim. Onlara iyi bakacağıma söz veriyorum. Eğer ki savaştan dönemezsem, bu kez yalnız gelirim sana... Birlikte kardeşlerimi ve babamı bekleriz. Sana olan vuslatım başka özlemlere gebe olsa da buna değer..."

Keen de gidip mezar taşına bir öpücük kondurdu. İyi bir çocuk olacağına dair annesine söz verdi. Purevan sessizce "Allahaismarladık" dedi.

İva göz yaşları içinde kalmıştı. Mezarlıktan ayrılırken arkaya dönüp bakmaktan kendini alamıyordu. Ormandaki yolculukları böylece sürüp gitti.

Eve geldiklerinde Bilge Ser ve Şaharm oturuyorlardı. Keen'i ve İva'yı karşısında gören Şaharm:

"Sizi bana bağışlayan tanrıya şükürler olsun" dedi. Her ikisini birden kollarıyla sardı. Öperek su içinde bıraktı Keen'i. Hal hatır sordular birbirlerine. Keen onlara başından geçen maceraları anlattı. Şaharm bütün bu olanlara hem üzüldü, hem de Oburlar'ın bu vahşi yapılarından dolayı kaygı içinde kaldı. Ellerinde ne yeterince adam vardı ne de mühimmat. Bilge Ser de son zamanlarda hep boş işlerle uğraşmaya başlamıştı. Hiç yeni üretimlerde bulunmuyor ancak afyon çekip duruyordu. Bu duruma bir son vermezse artık Bodur Diyarı diye bir şey kalmayacaktı. Bir de bazen bir sır seziyordu bu adamın bakışlarında. Eğer Bilge Ser'i yanlış tanımamışsa ondan bir sır saklıyordu. Ama bu konuya hiçbir zaman girmede Şaharm.

Keen babasıyla konuşmaya dalmışken, İva Bilge Ser'e:

"Neden anlatmadın?" diye sordu.

"Deli misin sen? Her şeyi anlatamazdım. Makul yollardan ikna etmeye çalıştım ama bana inanmadı. Tam bir yobaz senin baban. Ben bu kadar sabit fikirli birini görmedim. Peki sen neden canlıları bilgilendirmedin?"

"Çok dalgın çıktım evden. Annemle tartıştık. Biliyordun Sapho... Öylece dalgın dalgın gittim şelaleye..."

Şaharm İva'nın sözünü kesti.

"Bizimle geleceğini biliyorsun değil mi İva?"

"Evet duydum" dedi İva. "Büyük bir zevkle savaşağım senin yanında."

"İşte benim oğlum" dedi Şaharm. Cesaretini annesinden, inançlarını benden almış. Tanrının dikkatini çekmiş olmalı bu savaş. Kullarını ziyarete gelmişti. Anneni kutsal olarak anlattı bize. Artık o tanrının cennetinde. Ben tanrının oburlarla olan savaşımızda bize yardım edeceğini düşünüyorum."

Bilge Ser lafa karıştı:

"Bence dedi, o gece aldığımız kararı uygulamamız lazım Şaharm..."

Şaharm Bilge Ser'e kızgın kızgın baktı.

"Bunca zaman yaşadıklarımızdan hala ders çıkaramadın mı? Neler geldi başımıza görmedin mi? Tanrının emirlerine karşı gelerek bir savaşta galip gelebileceğimizi mi sanıyorsun sen? Bunca uğursuzluğun tek sebebi o gece ikimizin aldığı o saçma sapan karardır. Şu anda halkım bana güveniyor. Onlar savaşlarda liderlerini kaybedip lidersiz kaldılar. Elbetteki benim liyakatim yok ama en tecrübeli ben olduğum için başta ben bulunuyorum. Ve bu kararın uygulanmasının tanrının emirlerine karşı gelmek olduğunu düşünüyorum. "

"İki yüz kişiyle savaşı kazanabileceğimizi mi düşünüyorsun hala. Binlerce askerden oluşmuş bir Bodur ordusu var. Eğer bizim sayımızla ilgili bir istihbarat alırlarsa, hiç dinlemeden saldırıya geçer ve ülkemizi yerle bir ederler. Kadınlara iş vermeliyiz. Bırak onlar da düşünüp üretsinsin. Onlar da gerekirse savaşsın. Yardım etmelerine izin ver ki tek bir yürek olup savaşalım..."

"Benim sadakat gösterdiğim üç şey vardır Bilge Ser... Bunu iyi bilesin... Birincisi karıma olan sadakatim. İkincisi Vatana olan sadakatim. Üçüncüsü tanrıya olan sadakatim. Karıma olan sadakatim, canıma olan sadakatimden önce gelir. Vatana olan sadakatim karıma olan sadakatimden önce gelir... Tanrıya olan sadakatimse diğer ikisinden çok daha önemlidir ve elbette daha önceliklidir. "

Bilge Ser bu bağnaz tutuma içten içe kızılıyordu. Öfkesinin yüzde birini göstererek:

“Eğer tanrı, yer yüzünde kendine olan inancın devam etmesini istiyorsa, kabilemizin yok olmaması için bize yardım etmelidir. Ona olan inancımız uğruna veriyoruz bu savaşı çoğu kez. Ve kazanmak için birkaç ufak kanunu çiğnememize pek öfke göstermeyecektir. Ayrıca bu kanunların ona ait olup olmadığından, sen ve senin gibiler hiçbir zaman emin olamayacaklar.”

Şaharm ses tonunu yükseltti. Konuşma gittikçe bir tartışmaya doğru gidiyordu.

İnançlı ölümü inançsız hayata tercih ederim ben... Benim halkım da aynı şekilde düşünür. Dinsizlik felsefesi yapmanın ne yeri ve ne de zamanı. Ayrıca böyle bir felsefenin hiçbir zaman yeri ve zamanı olmaz bana göre. Onun buyruklarından çıkmak demek, ona ihanet etmek demek. Bense doğdum doğalı hiçbir kula ihanet etmemiş bir adamım. Kendim ihanet etmekle kalmayacağım, bir de şu zavallı halkımı ihanete sürükleyeceğim, öyle mi? Bunu teklif etmene bile bir anlam veremiyorum. Senin için yapabileceğim tek şey, inançsız ruhunun cehennemde yanmaması için dua etmek... Senin putperestliğin gözlerin açık oldukça seninle olacak gibi... Tanrı seni ıslah etsin Bilge Ser.”

Babasının böyle bir katı tutum içerisine girmesi Purevan'ı da oldukça yaralamıştı. Özgürlük ümitleri bir kez daha mor dağlara gömüldü.

Bilge Ser tartışmanın iyice anlamsızlaştığını düşündü. Zira bu taş kafa adamla tartışmanın sonu gelmeyecek ve bir netice de alamayacaktı. O yüzden sessiz kaldı. Nasıl ki parmağı kesilene kadar sessiz kaldıysa, boynu kesilinceye kadar da sessiz kalacaktı.

İva babasına ne zaman yola çıkacaklarını sordu. Henüz birkaç saatleri daha vardı. Bu Sapho'yu görebilmek için iyi bir fırsattı. Önce günlüğüne vakit ayırmalıydı. İçindeki sır dünyasını boşaltabileceği tek yerdi orası. Anlatması gerekenleri zamanında anlatamamıştı. Ama günlüğü asla zamanı problem etmezdi. Sessizce buldukları odadan ayrıldı.

Ve sır dolu kapılardan geçerek, sırdaşının bulunduğu yere gitti.

VII. BÖLÜM

ÜÇÜN GÜZELLİĞİ...

Mahmut gözlerini açtığı anda tahtta hala kendini görüyordu. Bu bir göz yanılması olabilir miydi? Aklına kontrolörün söylediği geldi...

“Sakin her gördüğüne ya da her duyduğuna inanma! Yüreğinin sesini dinle!”

Karşısında tıpkı kendisi gibi kolları ve yakası fırfırlı gömlek giyinmiş, mavi pelerinli ikinci bir Mahmut duruyordu. Boyu, yüzü, burnu, kulakları, saçları, hatta saçlarının dağınıklığı bile aynıydı. Yerinden kalkmaya çalıştı. Buradan hemen uzaklaşmak istiyordu. Karşısındaki Mahmut konuştu:

“Lütfen gitme dedi. Hikayemi dinlemeden gitmeyeceğine söz verdin. Benim senden en ufak bir farkım yok... Gördüğün şey kesinlikle hayal değil. Ama beni dinlemelisin. Söyleyeceğim şeyler çok önemli. Sana bir daha duyamayacağın bir sırrı vereceğim. Anlasana aramızda en ufak bir fark yok. İkimizin de acı çekmemesi için bunu yap. Sadece dinle beni. Yalvarıyorum. İçindeki ses bu işte. Beni dinlemeni emrediyor!”

Mahmut kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Tıpkı Düşünce krallığındaki gibi. Kendiyle konuşmaya cesareti yoktu, sessizliğini korudu. Tahttaki silueti aralıksız konuşmaya ve yalvarmaya devam etti.

“Beni dinlemezsen hayatımızı mahvedersin. Bu senin için bir görev. Benim krallığım burada sona ermeli. Kral sensin. Ama bütün bunların sebebi hikayemde gizli. İçindeki potansiyel bu işte. Merak ettiğin bütün sorular cevap bulacak. Hayatımızın sırrı olacak söylediklerim. Lütfen başımdan geçenleri dinle ve sonra ne yapacağına karar ver.”

Mahmut çıldırmamak için, düşünmemeye hatta karşısındaki Mahmut'a bakmamaya çalışıyordu. Tamamen gerçeği gördüğü. Elleri kadar yüzü kadar gerçek. Başını yerdeki sandalyenin ayaklarına vurdu. Gerçekten acımişti. Demek ki hayal değildi. Bu gerçeğin ta kendisiydi. Karşısındaki Mahmut oldukça inandırıcı konuşuyordu:

“Aramızdaki bağı azıcık olsun merak etmiyor musun? Hayatın boyunca hep bir kitap yazma hayaliyle yanıp tutuşmadın mı? Bütün sırları çözeceğim diyorum sana. Böyle bir fırsatı kaçırmak, yapabileceğin en büyük hata olur. Buna inan. İstersen şu an çık git buradan. Birincisi, yolu asla bulamazsın. Açlıktan, yorgunluktan ve susuzluktan ölünceye kadar dolaşırın bu sarayın içinde. İki bin beş yıldır bu sarayla uğraşıyor, bu günü bekliyordum. Her şey bu gün içindi. Ama hikayemi dinlemeden hiçbir şeye ulaşamayız. İkimizi de kurtar bu acılardan. Hiç aklının neden karmakarışık olduğunu düşündün mü? Sen seçilmiş kişinin anlıyor musun? Ben de öyleydim. Neden seninle aynıyım? Azıcık bir merakın yok mu buna karşı?. Yüreğinin sesine bu kadar acımasız davranamazsın... İki bin beş senelik hikayemi dinlemek istemiyor musun? Arkeologlar bunun için neler vermezdi ki? Ama sen seçilmiş kişinin. Sen tanrısın bunu anlarsana. Her şey senin elinde. Ama beni dinleyeceksin... Günlerce yetecek kadar yiyecek var. İstedığın ve istemediğin her şey. Bu sarayda senin emrinde olacak binlerce insan var. Her ne kadar sen onları göremezsen de. İkimizin emrinde herkes, her şey. İkimizi bir araya getiren iki bin beş yıllık hikayeyi en meraksız ruhlar bile merak eder. Sana morun sırrını vereceğim. Hayal bile edemeyeceğin sırrını. Belki günlerce burada oturup beni dinleyeceksin ama her şey elinin altında olacak... İstedığın zaman ara vereceğim. Her şey senin isteğinle olacak. Yeter ki beni dinle. Ve seçilmiş kişi olduğunu unutmuyarak dinle.”

Mahmut biraz doğruldu:

“Hayır” dedi. “Seni asla dinlemeyeceğim. Yalanlarını da... İki bin beş yıllık hikayeni de. Aklım la oynadığınız oyunlar yeter. Beni kendimle mücadeleye sokacak kadar ileri gittiniz. Sen bir hayalsin. Senin gerçekle en ufak bir alakan yok... Sen benim aklımın deli tarafından gelen bir hayaletsin. Aklımdan, düşüncelerimden, ruhumdan, senden, bu saraydan, bu diyardan, tanrılığım dan, krallığımdan, sırmalı tahtımdan, mordan her şeyden nefret ediyorum. Bırakın artık peşimi. Kitap falan da yazmak istemiyorum. Bir manastıra kapanıp ömrümü orada geçirmek tanrıma yakın olmak istiyorum. Ya da bir derviş tekkesine. Zihnimde oluşturduğum canavarların, beni ve inancımı yemelerini istemiyorum. Ne mor ötesi ışıklarınızı istiyorum, ne de fiçılar dolusu şaraplarınızı. Yalvarırım bırakın peşimi. Seçilen kişi olmayayım. Hayatım boyunca hiç kimse fark etmesin beni. Neysen öyle görün... Neden benim maskeme büründün? Eğer ben tanrıysam sen de tanrı olamazsın. Ki ben tanrının nasıl tek bir vücut olduğunu çok iyi biliyorum. Ben olmadığımı da çok iyi biliyorum. Bütün bunları çok iyi öğrendim. Lütfen inancım la beni baş başa bırakın artık. Eğer bu gerçek tanrının, bani soktuğu bir imtihansa, ona yemin ediyorum ki, sana inanıp, asla onu terk etmeyeceğim. Morun sırrı da sana kalsın, yeşilin sırrı da. Lütfen bu saraydan nasıl çıkacağımı söyle bana. Gideyim ben. Geri evime dönmenin yollarını arayayım. Yalvarıyorum sana”

Tahttaki Mahmut yanıtladı:

“İşte sorun da burada. Hikayemi ve sırlarımı öğrenmeden geri dönemezsin. Eğer ben bir hayalsem, gerçek değilsem, senin kafadaki bir uydurmacaysam neden saraydan nasıl çıkacağımı soruyorsun bana? Şimdi beni ve bu sarayı düşüncelerinden sil at. O zaman olmak istediğin yerde olursun. Ama bunu yapamayacaksın. Benim gerçekten var olduğuma o kadar inanıyorsun ki, bana yalvarıyorsun. Gözüne görünen bir hayalsem eğer, göz de senin hayal de... siler atarsın hemen. Ama bunu da yapamayacağını çok iyi biliyorsun. Sen bana inanıyorsun. Hem de o kadar inanıyorsun ki, bu güne kadar kendinin sahte olduğunu düşünecek kadar. Sana vaat edilen şey basit bir şey değil. Aklına gelen bütün sorulara cevap bulacaksın. Seçilmiş kişi olmanın sınırsız nimetlerinden yararlanacaksın. Ama önce günlerce sürecek olan hikayemi anlatayim sana lütfen izin ver!”

“Benim iyice delirmem için bunları yaptığınızı biliyorum... Ben izin versem bile mantığım izin vermiyor. Hayatında kaç insan tahtta oturan kral kendinden, hikayeler dinler? Delirmek istemiyorum. Tanrımın kollarına gitmek istiyorum ben. Bir kez daha inançsızlığın kurbanı olmayacağım. Sen yalvarsan da olmayacağım, dünyayı avuçlarıma koysan da... Şu an bile senin şerrinden ona sığınırken ben, sen benim tanrı olduğuma inanmamı bekliyorsun.”

“Dünyadaki yaşantında kral tanrı ilişkisi diye bir şey duymadın mı sen? Laiklikten önceki zamanlarda. Kralla tanrının bir tutulduğu zamanlar. Tanrı eşittir kral... Birinin diğerinden zerre kadar farkı yoktur...Ancak tanrılığını da krallığını da anlayıp, öğrenmek için beni dinlemen şart. Neden o tünele düştüğünü, neden buralara kadar getirildiğini ya da getirildiğimizi hiç sorgulamadın mı? Buraya kadar gelip bütün bunları öğrenmemek senin tercihin... Şimdi git o zaman. Hem de hemen gitmeni istiyorum... Kullar tanrılarını nasıl inkar edip onlara isyan ediyorlarsa ben de sana isyan ediyorum. Tanrısın ama bunu kullanmamak senin tercihin!”

Mahmut bir anda afalladı. Karşısındaki Mahmut kalmasını istemeyince bir boşluğa düştü. Aslında ne kadar merak içinde olduğunu fark etti. “Kal, beni dinle” demesi için can attı. Nasıl yeniden durmasını isterdi kral acaba? Konuşmaya başladı:

“Demek ki anlatacağın hikaye iki bin beş senelik değil. Beni kandırdın. Çünkü iki bin küsür sene bekleyen bir insanın sabrı değil senin gösterdiğin sabır. Oysa ben bunca zaman beklediğim birinin ayaklarına bile kapanırdım kalması için. Ona yalvarmak şöyle dursun, ayaklarından bile öperdim. Yalanları dinlemek istemediğim için gidiyorum buradan.”

Tahttaki Mahmut da aşağıda ki Mahmut’un blöf yaptığını anladı.

“Ben iki bin yıldır yaşıyor ve insanoğlunu gözlüyorum buradan. Yazılan her kitabı, çıkarılan her bilgisayar oyununu biliyorum. İki bin sene burada vakit geçirmek için uğraşıp durmak ne demek biliyor musun? Okumadığım psikoloji kitabı, okumadığım düşünür kalmadı. O yüzden Bilge Kariptolis’im ben. Verilen bu ismin altı hiç de boş değildir. Şu an hayatında gördüğün ikinci Mahmut’u, yani Bilge Kariptolis’i yani Araruh’u merak etmediğini anlamıyor muyum sanıyorsun? Elbette düşüncelerini okuduğum falan yok. $1 + 1 + 1$ eşittir 1 denkleminin mantığını kim merak etmez? Bunun için düşünce okumaya ihtiyaç da yoktur zaten. Benim onca yalvarmam, gerçekliğime inandırmak içindi seni. Sen de merak oluşturmak değil. Söylediğim şeylerin en basitini bile merak etmeyecek insanoğlu tanımıyorum ben. Gerçekliğime şu an inandın. Ve merakından çatlıyorsun değil mi? Yeniden tanrı olduğunu duymak seni, içinde sahte bir sadakate götürüyor. Artık gerçekliğimi anladığın için kovsam da gitmezsin. Kaldı ki ayaklarına kapanacağım... Şunu bil ki anlattıklarından sonra aklında en ufak bir soru işareti kalmayacak. Eğer bunlar senin düşüncenin bir kurgusu olmuş olsa, hayatında daha önce hiç duymadığın şeyleri kurgulayamazsın. Ve ben sana hiç bilmediğin, görmediğin, duymadığın, tahmin bile edemediğin tamamen gerçek olan hikayemi anlatacağım. ”

Mahmut karşısında ikinci bir kendi olduğuna emindi artık. Üzerinde en çok durduğu şey reankarnasyondur. Ama bu böyle bir durum için çok basit kaçırdı. En güzeli, kalıp bu psikoloji uzmanı Mahmut’u dinlemeliydi. Bilgisayar oyunlarını bile biliyordu. Bu kral düpedüz kendisiydi. Onun anlattıkları yalan olsa bile dinlemeye değerdi. Ki bundan sonra yalan olabileceği ihtimalini düşünmüyordu.

“Peki” dedi. “Kabul ediyorum.” Beni gerçekten de inandırdın. Ve meraktan çatladığım da doğru. Hikayeni de kaç gün sürerse sürsün dinleyeceğim.

“Artık hikayem değil” dedi tahttaki Mahmut. “Hikayemiz. Ne kadar aynı olduğumuzu görmüyor musun?”

Taht yeniden 180 derece döndü. Mahmut diğer Mahmut’un tahtıyla geri dönmesini bekliyordu. Anlatacağı iki bin beş senelik bir hikaye için elbette güç toplamalıydı.

Taht yavaş yavaş geri döndü... Mahmut öyle bir çılgılık attı ki neredeyse yüreği yarılacaktı.

“Lütfen yeniden bayılma” dedi tahtta ki Mahmut.

Dizinde oturan üçüncü Mahmut’u işaret etti:

“Buna da alışacaksın...”

Mor dağlar, iki bin beş senedir beklediği heyecanı eteklerine yayarken, Mahmut bir saniye bile yaşayacak akıl gücünün kalmadığını hissetti.

BÖLÜM VIII

YANMAYA HAZIR YÜREKLER...

İva günlüğünü yazıp, gizli bölmesine koyduktan sonra Şelaleye gitmeye karar verdi. Evden ayrılırken Purevan’a birkaç saat sonra döneceğini haber verdi. Şelaleye giden yoldan dalgın dalgın yürüdü. Hiçbir şeye tam olarak konsantre olamıyordu. Akıllı bir tanrıya gidiyordu, bir babasının parmağına, bir Sapho’ya, bir özgürlük savaşına... Bu karmakarışık ruh haliyle şelaleye kadar yürüdü. Henüz ortalıkta kimsecikler yoktu. Yelpaze yapraklı ağaçlar, İva’nın yüzüne bakamadıkları için arkalarını dönmüşlerdi. İva şelalenin köpükleri içinde kayboluyor, zihnini bu suda arındırmaya çalışıyordu. Huzur dedikleri şeyi tam içine dolduracakken, birden babasını ve annesini hatırlıyordu. Babası bir kahramandı. Ve hayatının hiçbir döneminde hiçbir şeye boyun bükmemiş ve hiçbir şey onu ağlatmamıştı. Annesinden

sonra düştüğü yalnızlık dolambacı onu kılıktan kılığa sokmuştu. Yüzünün çökmüş olması İva'nın içini yakmıştı. Sihirli bir değnekle her şeyi değiştirmeyi ne kadar da çok isterdi. Babasının peşine düştüğü inançları, onu hiçbir zaman doğru yola götürmemişti. Yazgısının ona yaptıklarını, o da başka kimselere yapmıştı. Şimdi annesinden ayrı geçecek günler bekliyordu onu. Bu sıkıntılı günlerinde elbette babasının yanında olacaktı. Ona yardım edip güç verecekti. Ancak, özgürlük konusunda, babasının kısıtlamalarını bir türlü kaldıramıyordu. İva bir mücadele veriyor ve bu mücadelenin de haklı olduğuna inanıyordu. Biricik Purevan'ı yıllardır ağzına kilit vurulmuş gibi susuyor, ve düşüncelerinin beyinde oluşturduğu volkan her gün onu biraz daha eritiyordu. İva bu kadar bencil olamazdı. Sonuçta günün birinde kendi çocukları da olacaktı. Ve onlar da aynı susturulma sendromlarını yaşayacaklar, aynı yazgının siyahını bağlayacaklardı başlarına.

Kızların kendi beyinlerine hapsedilmeleri, Bodurları güçsüz kılan en önemli faktörlerden biriydi. Ana olduktan sonra söz hakkını alabiliyorlardı ancak. Bu da o güne kadar susturulmuş ve fikir üretmeye alışmamış zihinlerin tam kapasite çalışmasını engelliyordu. Bu tanrının bir emri olamazdı. Eğer gerçekten onun emri olsa bile bunu sorgulamak lazımdı.

Sırf bu susturulma politikasından dolayı, dünyalar güzeli Sapho'yla bile konuşamıyordu. Kız kardeşine söz verdiğini bir gün gerçekleştirecekti. Eğer bunu yapamadan giderse gözü açık gidecekti.

Şelaleye geleli nerdeyse bir saat olmuştu ama peri kızı hala gelmemişti. Acaba artık İva'nın gelemeyeceğini mi düşünüyordu? Birkaç gündür İva buraya uğrayamamıştı çünkü. İva sıkıntıdan eline birkaç çakıl taşı almış, onlarla oyalanıp duruyordu. Sapho gelmezse eğer, uzunca bir süre göremeyecekti onu. Ve haber alamadığı için de artık İva'nın onu görmek istemediğini, ya da tanrının onu tutsak alıp, cezalandırdığını düşünecekti. Bir hüznü kapladı İva'nın içini. Gelmesi için dualar etti.

Kambur ağacı İva'nın bu haline bakıp içten içe gülüyordu. En sonunda dayanamadı:

"Gelecek endişelenme!" dedi...

İva ona baktı:

"Nereden biliyorsun sen?" diye sordu .

"Sen gittin gideli her gün geliyor da ondan. Siz aptal aşıklar olmazsanız, bu diyarda biz kambur ağaçlarının günü nasıl geçer?"

İva gülümsedi:

"Başka işin yok mu senin?" diye tatlı sert bir dille azarladı onu.

Kambur ağacı çok yüzüzdü:

"Sence?" diye kahkaha attı.

İva bu ağaçlara bayılıyordu. Ormanın neşesiydiler. Ama bazen de gevezelik yapmıyor değillerdi. Kambur ağacı birden bire

"Ben biliyordum zaten" dedi.

İva ne demek istediğini hemen anladı. İkinci bir kez uyardı onu.

"Boyundan büyük işlere karışma ve bildiklerini kendine sakla."

Bodur ağacı iyice gülmeye başladı:

"Boya bakarsan... Ohooo.... Sana hiç söz düşmez."

İva gülmekten kendini alamadı. Bütün orman adeta onun dostuydu. Onlarla konuşabilmek, onların dillerini, yüreklerini anlayabilmek, bir yetenek işiydi. Herkes konuşurdu bu ağaçlarla kuşlarla, ama yalnızca İva anlardı onları. Hiçbir ağaç o olaydan sonra İva'nın yüzüne bile bakamazken, kambur ağaç sohbet etmeye çalışıyordu. Yelpaze yapraklı dev ağaç dayanamadı.

“Ne kadar sıkıntılı olduğunu görmüyor musun? Uzatma artık! Kabak sustu, sen başladın ”

Kambur ağacı bu yelpaze yapraklı ağaçlardan pek korkuyordu. Sesini bile çıkarmadı ve İva’yı gözetlemeye devam etti.

İva artık ümidini kaybediyordu. Gelmeyeceğini anlamıştı. Kambur ağacına döndü.

“Her gün bu zamanlarda mı geliyordu Sapho?”

Kambur ağacı yelpaze yapraklı ağaca baktı. Zira gevezelik etmeye korkuyordu. Yelpaze yapraklı ağaç büyük bir ukalalıkla, olur işareti verdi. Kambur ağaç İva’nın sorusunu yanıtladı.

“Daha erken geliyordu. Bu gün gecikecek belki de...”

İva geleceğini pek sanmıyordu artık. Tekrar eve dönmeye karar verdi. Ve evin yolunu tuttu. Sapho’sunu görmeden cepheye gidiyor olmak, ölüm gibi geldi ona... Yelpaze ağaçlarının ve çayır otlarının arasından geçerek eve giden patikaya çıktı. Kafasında bu kez yalnız bir düşünce vardı.. O da sevdiği kızdı... Tanrının karşısında ondan gitmesini istediğinde, Sapho ona öyle bir bakış atmıştı ki, aklından bir saniye bile gitmiyordu bu bakış. Kambur ağacına bir not bıraksam mı diye düşündü. Ama bu dedikoducu ağaca da bir şey söylenmez ki diye geçirdi aklından. Ve kararlı adımlarla evin yolunu tuttu.

Üç beş adım attıktan sonra, kambur ağacının alaycı sesi duyuldu:

“Periler geldi şelaleye
Aşık hayalet kayboldu,
Dertli dertli nereye?
Bu bekleyiş son buldu”

Tam tekerlemesini bitirecekti ki, yelpaze yapraklı ağaç, bir şamar indirdi kambur ağaca.

Kambur ağaç sustu ve boynunu büktü. Bir taraftan da gözlerini olaylardan ayırmadı. İva kambur ağacın vermek istediği mesajı almıştı. Hemen geri döndü. Şelaleye yaklaştıkça, peri kızının köpüklere yansıyan güzelliğini daha iyi fark etmeye başladı. Elinde her zamanki su kabıyla oradaydı. İva’yı görünce birden irkildi. Yerinden kıpırdamadı. Kambur ağacı makinesi olsa bu sahneyi fotoğraflayacaktı. Öyle ki Sapho’nun kalbinin sesini duymuştu.

Sapho İva’ya donmuş gibi baktı. Onun yeşil gözlerini görünce, bir okyanusa dalmıştı ve oradan çıkmaya çalışmaktaydı. Bulunduğu mekandan sıyrılmış, İva’nın gözlerine yerleşmişti. Kalbi ise bu minik göz yuvacıklarına sığmamıştı; içinde ki sevgi boşalmadan da sığacağa benzemiyordu. İva’nın bakışlarındaki güven, hiçbir gözde, hiçbir bakışta daha doğrusu hiçbir yerde yoktu. Sapho’nun içinden, koşup İva’ya sarılmak geldi. Şu an düşüncesini esir alan tek arzu, gidip defalarca onun yanaklarından öpmek, hatta kendini onun kollarına bırakıp, aşkın içinde kaybolmaktı. Hiç kimsenin, hiçbir canlının hatta tanrının bile bilmediği bir yerde, İva’ya aşkını anlatmak, onu doya doya koklamak, gözlerindeki güveni birazcık olsun alıp, göğsünden içeri doldurmak istiyordu. Nasıl bir akıl kaybıydı bu. Bir anda kendi varlığını unuttu. İva, Sapho’nun kalbi olmuştu. O olmasa oracıkta ölecekti. Bağırıp, çılgık atıp, ormanı inletmemek için nefesini tuttu ve içinden ona kadar saydı. İva’nın ağzından bir ‘Sapho’ sözü çıksa, Sapho hemen İva’nın kollarında bulacaktı kendini. İva’nın ondan çekinmesi Sapho’yu daha da çok baştan çıkarıyordu. Vücudunun her yanına yayılmış olan cesaret hücreleri bile, Sapho’nun İva için ölmesine sebepti. Boncuk boncuk terledi bir an. En ufak bir kıpırdama da kendini kaybedebileceğini biliyordu bu periler kadar güzel kız. Elinden geldiğince bedenini bir mum kadar donuklaştırdı. Bir adım atsa, on metre zıplayacak ve İva’nın kollarında bulacaktı kendini. Bir an bu çekime dayanamadığını hissetti. Bir dokunuş baştan ayağı yakıp, kül edebilirdi Sapho’yu. Bu duygunun adı her neyse, ateşle bir ilgisi olmalıydı. İyice frenlemeye çalıştı kendini.

İva ise Sapho’nun öylece orada durmasını acayip diye nitelendirdi. Kendisi aşkından bunca yanıp tutuşurken ve saatlerdir onu beklerken, Sapho’nun neden böyle davrandığını anlayamıyordu. “Boşuna mı bekledim acaba?” diye geçirdi içinden. Ona iyice yaklaştı. Selam verecek oldu. Ama kızmıştı. Vazgeçti. Hemen şuracıktan dönüp gitmek istedi. Fedakarlığını görmeyen nankör bir kızı dünyalar güzeli olsa da kabul edemezdi. Bakışlarını Sapho’dan çekmeye çalışıyor ama gözlerine hakim olamıyordu. Aşk gurur dinlemiyordu demek ki... Oysa şu an yapması gereken tek şey, burun kıvrıp, oradan uzaklaşmak olmalıydı. Nasıl yapacaktı bunu? Bu periler diyarından gelen kızın uydusu oldu bir anda. Öyle geniş bir çekim alanı vardı ki, İva saatlerce kurtulamayabilirdi. Sapho’nun bu ilgisizliği her ne kadar onu

yıkılmış olsa da, yine de, sevgisine yenik düşmekten kendini alamadı. Birden dili çözüldü İva'nın. Hiç düşünmeden bağırdı gökyüzüne doğru:

"Aşığım sana Sapho..."

Kendine hakim olamadı... Yine o coşkularından birini yaşıyordu...

"Aşığım sana... Hem de deliler gibi... Hem de şuracıka dizlerine kapanıp, yıllarca kalkmadan orada yaşayıp, orada ölecek kadar. Hem de gözlerimde fer kalamayınca kadar şu ay simanı seyredecek kadar... Hem de bir dokunuşunda kül olup havaya uçacak kadar.... "

İva susmuyordu... girmişti havaya bir kez...

"En değerli hazinem olan gururumu, son kurusuna kadar emrinde harcayacak kadar aşığım sana." Ellerini gökyüzüne kaldırdı.

"İnanmışım bütün değerlerin üzerine yemin olsun ki, sevgidir bu benim içimde ki... Aştır, sevdadır, ölüm kadar sıcak ve ölüm kadar soğuktur. Bana yaklaştığın an, volkana keser yüreğim, uzaklaştığın zaman bir buz olur kendi ateşim de eririm. Hiçbir şeye dokunmak istemedim, sana dokunmak istediğim kadar ve hiçbir şeyi duymak istemedim senin sesin kadar."

Birden gözleri doldu:

"Sen ki bana azıcık bir selamı, bir adım daha ileri gelmeyi çok görürsün ey periler diyarından gelmiş melek... Sen ki bir bakışı, yüzünde açacak bir gamze gülü çok görürsün bana... Ben senin nezdinde nasıl bir günah işlemiş olmalıyım ki, bana bu idamdan daha ağır cezayı veriyorsun..."

Sapho kıpırdayamıyordu çünkü heyecandan dizlerinde fer kalmamıştı. İva ise bunu yanlış anladıkça anlıyor, konuştuğu konuşuyordu...

"Elbette bu sevgimi geri çevirme özgürlüğün var. Ben ki hayatımı sevdiklerinin özgürlükleri için harcayan, kendini buna adayan biriyim. Böyle bir kararın karşısında saygıyla eğilmekten başka yapacağım hiçbir şey olmaz... ancak bana da bir fırsat ver ki bu sevgimi sana anlatmak için konuşabildiğim kadar konuşayım..."

Kambur ağaç o kadar eğleniyordu ki, Yelpaze ağacından gizleyerek, yanındaki horultu ağacını uyandırdı...

"Kaçırmanı istemiyorum" dedi fısıldayarak. Fısıltıyla devam etti:

"Kör oğlan türkü söylüyor şu perilerin sultanına. Onun gözlerindeki sevdayı görememek için kör olmak lazım..."

Yelpaze ağacı son dediğini duydu kambur ağacının. Ona bir dirsek attı. Sahneyi kaçırmamak için bu salak ağaçla fazla uğraşmak istemedi.

İva ise içindeki coşkuyu adeta bütün ormana yansıtıyordu. Onun acıklı serenatı, ağaçların ve diğer bütün bitkilerin yüzünde bir gülümseme oluyordu. Hatta çayırılar gülmekten yerlere yattılar.

"Sen ki..." diyordu İva. "Sen ki benim aşkıyı göremeyecek kadar körmüştün... O güzel gözlerin boş bakarmış dünyaya meğer... Anlamalarının altında anlamsızlık sinsî bir düşman gibi beklemiş benim bu kara günümü. Ey peri kızı izin ver de annemin yanına erken gideyim. Bu ölüm senin ellerinle olsun. Başka türlü ölümü kaldırmaz bu zavallı beden. Ölüme muhtaç yaşatma beni..."

Kambur ağaç yediği dirseği unutmuş hatta bir ikincisini bile göze almıştı. O ana kadar kıkır kıkır gülen bu ağaç birden "Puaaaaa" diyerek patladı.

"Bakın" diyordu "Bakın nasıl da körmüş aşkın gözü... ne bizim kahkahalarımızı görüyor ne de kızın gözlerinden akan sevda damlacıklarını! Bakın nasıl da aydınlıkta fener yakmış... Nasılda güneşi fark etmiyor..." Yelpaze ağacı bu duruma

ters ters baktı sadece. Aslında onun da hoşuna gitmişti. Bu kez hiç kızmadı. Ama fazla yüz vermek de istemiyordu bu geveze ağaca...

Sapho tutukluğunu bir gülümsemeye bozdu. Birkaç adım İva'ya doğru geldi... Tam İva'nın önünde durdu...

"Tutuşuruz diye korkuyorum" dedi.. "Yanmaktan, ölmekten korkuyorum..."

"Eğer aşkla yaşamayı beceremezsek onun için ölmesini de biliriz" diye haykırdı. Sonra ellerini usulca Sapho'nun elleriyle birleştirdi. Ruhlarına dolan ateş, ellerinde su yüzüne çıktı. Bütün orman duygusallaşmış onları izliyordu. Bodur ağacın karısı göz yaşlarına boğuldu... Sitem dolu bakışlar fırlattı bodur ağaca.

Sapho, içinden çingilar çıkartan sözcüklerle devam etti:

"Şu gördüğün çiçekler, çayır otları, ağaçlar, şelale gökyüzü hatta bütün evren nasıl tanrıya aitse, benim de yüreğim öylece sana aittir İva. Onu eline alıp istediğin gibi şekillendirebilirsin. İster başında taç yaparsın, ister ayaklarının altına alırsın. Ama bilesin ki ikisine de hazırdır benim yüreğim... Bedenim bütün hatlarıyla yüreğimin elindedir. Sen yüreğime emret, o bedenime emretsin. Senin aşkın karşısında bense o kadar tükenmişim ki, geriye hiçbir şey kalmamış... Gelemeyeceksin korkusu öylesine çöreklenmiş ki yüreğime, senin de gördüğün gibi benden geriye bir şey kalmamış. Önce yazgımın önünde, sonra senin ellerinde bir kuru yaprak olmuşum ben... İrademi yok etmiş aşkım... Sevdam acılarla örülü bir koca yumak olmuş içimde. Ve her örgünün ucunda isminin işlendiği bir kara mendil.. Şu şelale nasıl tükenmeksizin çağlıyor, benim de sana olan sevdam öyledir gözleri nakışlı İva..."

Diz çöktü ama ellerini bırakmadı İva'nın...

"Ruhum bedenimi terk ettiği zaman terk edecek bedenim seni... Ama yüreğim yine senin ellerinde kalacak... Gözlerini mezar yap bana, yap ki yeşiller içinde uyuyayım... Beni yüreğine gömmeni değil, gözlerinde yaşatmanı isterim... Eğer istediklerim çoksa biricik İva, yalnızca ellerinden tutup saatlerce günlerce hatta yıllarca böyle kalayım..."

İva öylesine büyük bir duygu yoğunluğu yaşadı ki, bütün orman aşka boyandı. Bir tanecik dal bile kıpırdamıyordu. Aşkları evreni sükunete boğmuştu..."

"Ben gideceğim" dedi İva. "Ama aklım ve kalbim seninle kalacak... Cephede gözlerin kalkanım olsun bırak... aşkımız zehirli okları eritsin... benim için ve vatanımız için dua et... Ve döneceğim günde olsun kulaklarım. Gözlerin geleceğim yollardan başka yere bakmasın..."

"Seni tam bulmuşken yitirmek... ellerinin sıcaklığından, ayrılığın soğukluğuna geçmek... Yüreğimde bir yara olacak elbet... Ama bilesin ki, seni arzuladığım kadar hiçbir şeyi arzulamıyorum hayatımda... Seni sevdiğim kadar hiçbir şeyi sevmiyorum... İçinde benden bir parça olacak hep...Ve ben o parçanın içinde olacağım..."

Ayağa kalktı:

"Güle güle sevgilim" dedi. "Senden daha fazla veda sözcükleri duymak istemiyorum"...

Dudaklarını İva'nın dudaklarıyla birleştirdi...

Mor dağlar arzuyla kızıla keserken, Kambur ağaç, bir eliyle minik kambur fidanının gözlerini kapatmış, diğer eliyle karısının gözyaşlarını siliyordu...

IX. BÖLÜM

LYGOS VE MEGARALILAR

Mahmut yüreğinin çatlayacağını düşündü. Nefes alamıyordu. İrileştikçe irileşti gözleri. Yüreği kadar oldu. Elini aceleyle kalbine götürdü. Ne yapacağını nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bu bilmecenin içinde kaybettiği akıl sağlığı, bir tutam toz olup saçıldı yerlere. Bu nasıl bir kabustu böyle. Birden tahta doğru atıldı.

“Dokunmak istiyorum size!” diye bağırdı. “Gerçekten var olduğunuza inanmıyorum. Benim kişiliğimin bölündüğünün açık kanıtıdır bu. Başka hiçbir şey olamaz. Ve bunu hikayelerin, masalların arkasına gizleyemezsiniz. Budala değilim ben... Deli de değilim. Bana düşmanlığınızın sebebini bilmiyorum. Ama öğrenmek de istemiyorum açıkçası. Sizden böyle bir talepte bulunmak, başka yalanları doğuracak çünkü.”

Bir yandan ilerledi. Tahta geldi.

“Dokunacağım işte” dedi. “Dokunacağım”

Elini tahtta bulunan iki Mahmut’a da dokundurdu. Biri diğerinin dizinde oturuyordu. Bu nasıl bir sapıklıktı. Bu nasıl bir bilinç altıydı.

“Allah’ım bana yardım et, ne olursun diye inledi.”

İkinci Mahmut konuştu.

“Gördüğün gibi hayal değiliz. Tamamen gerçeğiz. Üçümüz de. Bütün bu olanlar seni daha da çok mahkum ediyor hikayemi dinlemeye. Bizler tarih başladığından bu yana acı çekiyoruz. Sıfır yılından beri yani...”

Mahmut duyduklarına inanamıyordu. Kendisine tanrı dediklerini anımsattı bu adamın iki bin beş yıllık hikayesi. Geldiği dünyadaki yıl 2005 ti. Yani milatla birlikte başlıyordu bu hikaye... İsa’nın doğumuyla hem de... “Bu üçleme...? Yoksa...? Baba – oğul – kutsal ruh üçgeni...?”

Mahmut ya çıldırmak üzereydi ya da çıldırmıştı. Kendisine bu yüzden tanrı diyorlardı demek. Bunlardan biri gök yüzüne çekilmiş İsa olmalıydı. Diğeri de kutsal ruh... Kendisi de tanrı.. Kraldı İsa evet kraldı hem tanrının oğluydu hem de tanrıydı...

Ama o tek bir tanrıya inanıyordu. Hem de böyle sarayda, köşkte oturan bir tanrı değil. “Neden?” diye inledi bir kez daha. Sonra Mahmutlara döndü...

“Krallığımız ve tanrılığımızın İsa ile bir bağlantısı var mı? Ya da içimizden biri, ölmediği halde gökyüzüne çekilen İsa mı?”

İkinci Mahmut, yani Bilge Kariptolis yanıtladı:

“Hikayemi anlatayım... İzin ver bana... Bunları sonra uzun uzun konuşacağız. Önce yaşantılarımızı ve yazgılarımızı anlamlandıralım. Sen de kendinle ilgili bütün gerçekleri öğren...”

Mahmut çaresiz hikayeyi dinleyecekti. Kendini toparlayıp, oradaki sandalyelerden birine oturdu ve karşısındaki iki Mahmut’u seyre koyuldu. Sanki az sonra birileri getirip ona beyaz bir gömlek giydirip akıl hastanesine götürecekerdi... Bilge Kariptolis Hikayesini anlatmaya başladı:

“Sana Lygos’tan bahsetmek istiyorum. Lygos bir efsanedir, bir türküdür ozanların dilinde. Güneş en canlı orada doğar, en hüzünlü orada batar. Lygos’a yağmur yağdığında ağlamak, güneş vurduğunda oynamak istersin. Yaşamış milyonlarca insandan daha insandır Lygos... Dalgaları hüzün taşır kıyılarına kimi zaman ve deniz kızlarının ağıtlarını dinletir aşıklarına... Lygos’a bir saplanır bir daha çıkamazsın anlayacağın. Tepeleri gökyüzüyle yarışan çınar ağaçlarıyla doludur, ve güzellikleri saklı tutar içinde bu çınar ağaçları. Körler ülkesinin karşısında oturur Lygos... Delfi Apollon Tapınağındaki bir kahinin kehanetidir o... Khalkedon’un rakibidir , şairlerin ilhamıdır... Lygos’dur o...”

Atalarım Delfi Apollon tapınağındaki bir kahinin “körler ülkesinin karşısına geçip oraya yerleşeceksiniz” sözüyle Megara’dan kalkıp Lygos’a yerleşmişler... Körler ülkesi denilen yerin adı Khalkedon dur... Orası görmeyenlerin diyarındır... Her ne kadar güzellik, dar sokaklarında sır olup yitse de... Orası Lygos’un güzelliğini göremeyip oraya yerleşen körler ülkesidir...

Megara bırakılacak ülke değildir elbet... Gel gör ki entrika, siyaset ve bin bir türlü bela bütün surlarını çevreleyip, yaşanmaz bir vatan kılmış Megara’yı... Megara’yı bırakmak, gönüllü bir göç değil, bir kaçıştır, huzura doğru yapılan bir yolculuğun diğer adıdır... Pişmanlıkla karışık yeni umutlara açılan penceredir, Megara’dan Lygos’a göç...

Ben doğduğumda üç yüz küsur sene olmuş Megara'yı terk edeli... Babam bir balıkçıymış, fakir ama iyi eğitim almış bir balıkçı... Başka bir iş yapamadığından değil, balıklara aşık olduğundan balıkçıymış... Ben onu hiç hatırlamam... Annem, tuttuğu balıkları bir kovada getirip, saatlerce onları izlediğini söylerdi. İsimleri bile olurmuş bu balıkların... Bir tanesinin adı Sokrates'miş mesela.. Büyük büyük dedem Atina'ya gittiğinde tanışmış onunla. Yaklaşık altı kuşak önce. Anneme göre uzun uzun sohbet etmişler birlikte ama ben buna iki bin sene önce de inanmamıştım, şimdide inanmıyorum...

Sonraki altı kuşak bu sohbeti uzun kış gecelerinde dinlemişler... Bana kadar gelmişti tabii bu... Babamın büyük büyük babası Megara'da oturmuş o zamanlar. Atina'ya gittiğinde yirmi üç yaşındaymış. Öyle bir hayran olmuş ki bu adamın konuşmalarına birkaç saat hiç dizinin dibinden ayrılmamış... Yetmiş sene yaşamış bu büyü adam. Dedem onu Megara'ya davet etmiş... Aynı misafirperverliği göstermek için. Ama Sokrates hayatı boyunca üç kez ayrıldığı için Atina'dan; gittiği şehirlerden biri Megara olamamış. Bu yüzden hiç kimseye kanıtlayamamış onunla tanıştığını. Ve hayatının kalan kısmında bu adamdan öğrendiklerini ballandıra ballandıra anlatmış... Bu yüzden önemiymiş Sokrates adı bizim ailede. Sonraları onu bütün dünya tanıdı.. Düşünsene hayatı boyunca yaşadığı ülkeden üç kez ayrılan bir adamı bütün dünya tanıdı.

Neyse babam da çok şey öğrenmiş bu Sokrates'in öğretilerinden... Hatta çocukken Lygos'da, Akropole çıktığı zaman uzun uzun denize bakarmış... Megara'ya gitmeyen Sokrates Lygos'a gelsin diye... Nerdeyse beş yüz sene evvel ölmüş bir adam o kadar canlıymış gözünde yani... Babamın bu Sokrates hikayesini, uzun kış gecelerinde, cama vuran yağmur damlaları eşliğinde bana anlatma fırsatı pek olmadı. Ya da ömrü vefa etmedi diyelim en güzeli... Ama annem o kadar etkilenmişti ki, benimle geçirdiği bütün zamanlarda, bu azabı bana yaşatmayı bir borç bildi... Babamı hatırlamayışım onun hatıralarından hiçbir zaman kurtaramadı beni... Lygos'a vurulan bir damgaydı onun adı... Lygoslu Balıkçı Seletus ... Annem Akropol'e çıktığı bir öğleden sonra yürüyüşünde tanışmış onunla... O yine Sokrates'i bekliyormuş... On sekiz yaşına gelip hala ölü bir Sokrates'i bekleyen bir babam varmış yani benim... Tahmin edileceği gibi o bilge adam hiçbir zaman gelmemiş ama tanrı onun kadar bilgili annemi göndermiş ona. Esmer, uzun boylu, uzun kirpikli bir adammış babam. Lygos'taki bütün kızların hatta evli kadınların bile peşini bırakmadığı baştan çıkartıcı bir gençmiş o zamanlar. Annem, babasının küçük sarayından pek az ayrıldığı için üçüncü kez geliyormuş buraya. Denizin en güzel görüldüğü, mavinin yeşile en güzel kaynaştığı yermiş Akropol. Babamda o yüzden burada beklermiş... Kaprisli bir adam olacağını düşünmüş hep Sokrates'in... Şehrin en güzel yerinden girer diye düşünürmüş hep. Ona göre Lygos'un suyunu içmeyen bilge, bilge olamazmış... Sokrates'teki eksik yönmüş bu bir anlamda. Onu mükemmel kılacak yolculuğu, ölü de olsa diri de olsa bir gün yapacağını düşünürmüş...

Annemle karşılaşınca kadar bu böylece sürüp gitmiş yaşamı. Dadısıyla birlikte gezintiyeye çıkan annem, Seletus'u görünce dadıyı falan unutmuş. Kendine olan hakimiyetini adeta yitirmiş. Ve Seletus'a sorular sorarken bulmuş kendini. Şehrin en alt tabakalarından olan, ve tek mal varlıkları uyduruk bir Sokrates hikayesinden başka bir şey olmayan bu adamla olan konuşma, dadının pek gücüne gitmiş. Küçük hanımı oradan çekip koparmak istese de, kalbi ve akli bir kelebek olup uçmuş annemin. Babamın yaman bakışları altında, Akropol'ün parke sokaklarından yürüyüp giderken, onlarca kez dönüp arkasına bakmış... Yüreği kaldırım taşlarının arasında kalmış giderken. İçine bir ayrılıktır çökmüş.

Ertesi gün bu tepeye yeniden gelebilmek için dadıya dökmediği dil kalmamış. Dadı çaresiz kabul etmiş. Son kez olacağı şartıyla yapmış bunu tabii. Ama annemin gözlerine iki yoksul gözün değiştiğini hissetmesi çok uzun sürmemiş dedemin. Bütün klasik aşk hikayelerinde olduğu gibi konağa kilitlemiş onu dedem. Ama annemin oradan kaçabilmek için başvurmadığı yol kalmamış. En çok da dadıyı kullanmış bu işleri için.. Akropole gittiği her gün, yeniden başlayan bir şarkı gibi okşamış kulaklarını. Atletik yapılı bu adam onu öpene kadar da içindeki ateşi dindirememiş... Sırf yakışıklılığı ve bilgeliğinden dolayı, şehrin kadınlarının yarından çoğunu balık yemeye alıştıran bu aşk tanrısı, annemin de bütün ruhunu elde etmeyi başarmış. Ondandır balık almaya gelen bütün kadınların balıktan nefret ettiğini daha sonra annem anlattı bana...

Büyük annem de son derece karşıymış bu sevda işine. Daha fazla ilerletmemesi için, kendi yattığı odaya taşımış annemin eşyalarını. Annem geceleri, babamın güçlü kollarında uyuduğunu hayal ederken, yanındaki horlamalarını duymazmış bile büyük annemin. Bu saray yavrusu artık bir zindan olmuş, büyümüş annemin yüreğinde. Her geçen gün duvarları kalınlaşan ve kalınlaştıkça da anneme biraz daha yaklaşan dört duvar olmuş o köşk. Akropol'e kaçışlar neredeyse imkansızlaşmış artık. Annemin eğitimi de büyük annemin, köhnemiş, ölü kokan, masasında devam etmiş. Böylesine korkunç bir kısıp alanan Helana, Aşkının verdiği acılara daha fazla dayanamayacağını anlamış. Büyük annem bir an olsun odadan ayrılmadığı için ne yapacağını da bilemiyormuş...

Odalarından tuvalete geçmek için kullandıkları, uzun bir koridora açılan, küçük bir kapı varmış. Dışarı çıkmaması, yalnızca bu odada bulunması için sonradan açılan bir kapıymış bu. Aylarca yaşam alanı; odası, o uzun koridor ve tuvalet olmuş... Seletus'u en çok bu uzun koridorda düşünmüş... Koridorda büyük annemin babasına ait büyükçe bir de tablo varmış...Yerden tavana kadar uzayan bir tablo... Helana her gün bu tablonun önünden geçerken lanet okumuş bu adama. Büyük annemin varlığına sebep olduğu için. Sonraları bu adamı sevmeye başlamış. Özellikle, bir makasla tablonun arkasındaki duvarı delmeye başladıktan sonra. Duvarı delmek için üç ay uğraşmış neredeyse. Ve en sonunda büyükbabasının arkasına saklanıp, bu saray yavrusundan kaçmayı başarmış...

Büyükbabam reddetmiş tabi annemi evlatlıktan. Büyük annem de aklını yitirmiş. Ama Seletus'a olan aşkı bunların hiç birini umursamayacağı kadar yüceymiş... Babamın yanına geldiğinde, babam balıkçı teknesinin yanında bir kadınla şarap içiyormuş. Annem Lygos'un serin sularına o kadını nasıl attığını özenerek anlatırdı hep. Kadın daha sonra bana ders de vermişti. Arkadaşlıkları o zaman başlamış bu kadınla. Babam kadını limana çıkardığında annem öfkeden, bir fıçı şarabı çoktan midesine indirmiş. O kadar iç yakıcı aşk cümleleri kurmuş ki, babamın gönül eğlendirdiği o mürebbiye kadın, bunları yazmak zorunda hissetmiş kendini. Daha sonra da anneme vermiş bu yazdıklarını zaten. Ondaki bu tutkuyu görünce hayranlığını sevgiye dönüştürmüş bu kadın. En sıkı dostuydu annemin o...

Benimse onunla ilgili hatırladığım tek şey, bana ders anlatırken, sürekli saklamaya çalıştığı iri göğüsleridir... Lygos'un denizine dalmak gibiydi, onun vücuduna dalıp gitmek... Üşüteceği yere, bir ateşe koyar adamı bu dalış. On altı yaşının en sıcak saatlerinde, serinlemek imkansızlığın diğer adıdır. Gençliğin en körpe en yeni öğrenilen yaşadır on altı. Mürebbiyeden aldığınızsa yalnızca fizik ve kimya değil, bir kadının göğüslerinin anatomisidir. Bana sorarsanız haritasını hatta bu günkü deyişle genetik yapısını çizdim. O kadar dikkatli izlerdim yani... Kadınları keşfetmek hayatı keşfetmek gibi olmuştur benim için hep... En kolay onlar öğretir çünkü size hayatı. Bir insanın iki bin senede elde edemeyeceğini isterse onlar iki saniyede kazandırır size.

Annem o gecenin sonrasını ne kadar hafızasını zorlasa da hatırlayamadı... O gecedeki geriye kalan yalnızca o aşk cümleleri ve bir de ben...

Anlattığına göre ben iki yaşındayken ölmüş babam. Onunla tanışmadığım için iki bin yıldır üzülür dururum. En azından kadınları bu kadar çok etkileyen bir adamın yüzünü veya vücut yapısını görmek isterdim. Annem aynaya bak derdi. Aynaya bakınca babanı göreceksin. Çünkü sen onun kopyası gibisin.

Lygos'da hayat beş yaşlarında başladı benim için. Hayal - meyyal hatırlıyorum, babamın mezarını ziyarete gittiğimizi. Geri dönerken babamı da götürelim eve diye ısrar edişlerim bu gün bile çınlar kulağımda.

O yıllarda hayvan vücudunun organlarına merak salmıştım bir de... Bu günkü dünyada olduğu gibi sırf et satışıyla ilgilenen esnaf yoktu o zamanlar. Herkes et ihtiyacı için hayvan satın alırdı. Bense hayvanlardan kalan parçaları günlerce inceler dururdum. Bu durum gençliğime kadar hep böyle devam edip gitti.

Aslında bu organları incelememdeki en temel sebep, babamın ölümüne duyduğum tepkiydi. İnsanlarında yaklaşık aynı mekanizmaya sahip olduğunu düşündüğüm için ölmesi engellenemez miydi diye sorgulayıp durdum ölümü. Bu da benim tıp alanında çalışmalar yapmama sebep olmuştur daha sonraları...

Annemin anlattığına göre Romalılarla olan çatışmalarda ölmüş babam. Askerlikten hiç anlamadığı halde Lygos'un düşmesinden korktuğu için katılmış savaşa. Lygos onun her zaman yaşam sebebiymiş. Ölüm sebebi de aynı olmuş sonunda. Benim çocukluğumda da sürüp gitti bu çatışmalar.

Çocukluğumda fazla varlıklı değildik. Bu yüzden imkanlar kısıtlı oldu benim için hep. Ama annemin eğitime verdiği önem sayesinde pek çok şeyden geri kalmadım.

En hayran olduğum hocam Nestor, bilge kabul edilebilecek bir insandı. Aynı zamanda komşumuzdu bu adam. Bir kızı vardı, adı Athelia. Eğitim hayatımız neredeyse beraberdik. Çocukluğumuzda kimi zaman birlikte incelerdik bahsettiğim organları. Aslında onun bu tür işlere pek ilgisi yoktu. İğrenç bile bulduğunu biliyorum. Ama babamın balık alan müşterileri hangi sebepten onun yanındaydysalar, o da aynı sebepten benim yanımdaydı. Çocukken bile bunu fark ederdim; Yiyecek gibi bakardı bana. Ama ben bunu anlamamakta uzmandım. Ona asla fırsat vermedim bana olan duygularını açması için. Ama kadınları tanımanın önemini biliyordum. Babam böyle yapmıştı çünkü. Annemin anlattığına göre babam kadar kadınları iyi tanıyan ikinci bir erkek görmemiş hayatında. Ben de Athelia'nın bu konuda bana yardımcı olmasına izin verdim. Bakışlarındaki hüznü her gördüğümde anlamamazlıktan gelsem de, pek çok kez

gözlerini dudaklarımda gezerken gördüm. Bu durum hoşuma gitmiyor da değildi. Ama bir yandan hocamın kızı olması diğer yandan komşumuz olması kendimi frenlememe sebep oldu.

Athelia bizim oturduğumuz semtte meleğin diğer adıydı. Pek çok kişi bu kızdaki güzelliğin yanı sıra, onun iyi kalbine ve saflığına vurgundu. Bense bunca insanın hayranlık duyduğu bir kızı hem elimde tutuyor, hem de hiçbir zaman onun isteklerine cevap vermiyordum. Athelia'nın düz uzun saçları beline kadar uzar giderdi. Beyaz tenine inat saçları siyahın en koyusuydu. Güzelliğinden emin olmasına rağmen, benim yanımda kendini daima çirkin hissedirdi. Ben daha o günlerde, bendeki ateşin fakındaydım. Babamdan bana geçen dayanılmaz bir yakışıklılığım vardı. Bunu çok iyi biliyordum. Ve fakirlikle mücadele eden bir çocuk olarak, bu benim tek sermayemdi.

Athelia'nın babası ikimizin de hocasıydı. Bu yüzden onunla görüşmem hiç de zor olmuyordu. O dönemlerde Athelia'nın yerinde olmak için can atan onlarca kız vardı semtte. Annem bu durumun farkındaydı ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Benim ukalalığımı da fark etmiş, ve bana dürüst bir insan olmamı salık verip durmuştu.

Annem aynı zamanda Athelia'nın annesinin en yakın arkadaşlarından biriydi. O da en az Athelia kadar güzel bir kadındı. Davranışlarındaki zarafet, Lygos'un annemden sonra gördüğü en yüce zarafetti. Adı Medasus'tu bu kadının. Bana hep bir erkek adı gibi gelmiştir. Bu kadının da acı bir hikayesi olduğunu söylerdi annem. Kendi hikayesi her ne kadar en fazla iki senelik mutlu bir hikaye olmuşsa da temelde acı bir hikaye sayılırdı. O yüzden bu komşu kadınla çok şeyi paylaşırlardı. Annemle yaştıtlar.. Ama kocası neredeyse onun iki yaşındaydı.

Benim bilge diye adlandırdığım hocam, kırk yaşına kadar eğitimle uğraşmış, kendine bir servet edininceye kadar da evlenmemiş. Daha sonra anayurt Megara'ya bir yolculuk yapmış. Orada oldukça yoksul bir ailenin on altı yaşındaki kızı olan Medasus'u adeta satın alıp Lygos'a getirmiş. Annem Medasus'un orada bıraktığı Pelops adındaki bir sevgiliden bahsederdi. Ayrılırken Medasus'a verdiği bir kalkandan bahsederdi. Kız sandığında getirmiş bu kalkanı. O kadar fakirlermiş ki kalkan haricinde bir de işlemeli bir yatak örtüsü varmış sandığında. Pelops kendini başkalarının aşkına karşı koruması için hediye etmiş bu kalkanı. O da bir savaşçıymış. Ve günün birinde gelip Medasus'u götürüleceğine söz vermiş. Her gün bu genci bekler dururmuş Medasus, anneme göre. Ancak Medasus'un on iki yaşında bir kızı olmasına rağmen yine de ne gelen olmuştu ne giden...

Kadınları alt üst etme dışında babamla en büyük ortak yönümüz Akropol'e olan sevgimizdi sanırım. Çoğu zaman ben de bu güzel tepeye çıkar, tepeye Romalılarla savaşan askerlerin anısına dikilmiş, iki mermer sütunun arasından masmavi denizi izlerdim. Babamın beklediği Sokrates'i hiçbir zaman beklemedim ben. Ama şehrin en güzel yerindeki bu tepeden, gelip beni uzak diyarlara götürecek bir büyücüyü gözledim durdum. Lygos'a aşık olmama rağmen, dünyadaki tek yerin Lygos olmadığını bilirdim. Mısır'ı duymuştum mesela... Göklere erişen piramitlerden bahsedilirdi. Hep merak ederdim o toprakları. Firavun'la bile tanışmak isterdim. Medasus ile hep burada karşılaşırdık. O da Pelops'unu beklerdi bu tepede. Bu tepe bekleyenlerin, umuda yelken açanların limanı gibiydi. Son baharda çınar yaprakları, altın bir halı olurdu yerde. Kendini kral gibi hissederdin bu tepeye geldiğin zaman... kışın tam bir melaikeler şehriydi... Bembeyaz... Yüzlerce yıldır ayakta duran, birbirine geçmiş çınar ağaçlarının, üşüyüp birbirine sokulduklarını görürdün. Buz tutardı deniz kimi zamanlar. En güzel buradan izlenirdi denizdeki insanların heyecanı.. Bahar ilk önce Akropol'e gelirdi Kuşlar umut türkülerini söylerdi bu tepede. Umudu gözleyen insanların tepesiydi burası. Umut tepesiydi.

Uzakta tekneler balık avlamaya çalışırlardı. Romalılar gelirdi aklıma. Ve babamın bir balık gibi avlanışı. İsyankar ve nefret dolu bir yetimdim ben. Hiçbir zaman boynu bükük bir yetim olmadım. O tepeye çıktığımda ise tam bir kral olurum. Her tarafa hükmedecek, bir gün karşıdaki Khalkedon'u bile ele geçirecek bir kral... Geceleri Akropol'e çıktığım zaman meşalelerini görürdüm Khalkedon'un. Bir başka büyülerdi burası beni. Ama yine de Lygos'un eline su dökemezdi. Kim bilir Lygos oradan nasıl görünüyordu. Bir gün Khalkedon'a gidip oradan Akropol'ü izlemek isterdim. Orada yaşayanların neden kör olduklarını daha iyi anlayacaktım böylece.

Ben on iki yaşındayken Medasus otuz yaşındaydı. Bu kadını gördüğümde gözlerimde on altı yaşındaki bir kızın kırk yaşındaki bir adamın altındaki çırpınışları gelirdi aklıma. Hayata ikinci isyan sebebimdi bu beklide. Paranın getirdiği acımasızlıktı bu. Dışarıdan bahtiyar bir aile tablosuydu görünen, oysa Medasus'un mutsuzluğu, vücudunun kıvrımlarına bile yansımıştı. Bir keresinde yine Akropol'de karşılaştık. Bana derslerimin nasıl gittiğini sordu. İyi olduğunu söyledim. Bu kadınla konuşmaya korkuyordum zira. Hemen geçiştirmek istedim konuşmayı. Bana acıyı ve talihsizliği buluştur diye korkuyordum. Son derece bilimsel düşünmeme rağmen batıl inançlarım vardı benim. Kendi dünyası içinde kapalı kalmış bu kadın, bir neşe, bir sohbet, bir eğlence arıyordu. Bense bunları ona veremeyeceğim halde, yine de kendimi nimetten sayıyor, bana talihsizlik buluşturmasından korkuyordum.

Çoğu kez de annemle babamın burada tanışmış olması acayip büyülerdi beni. Babamın deniz aşırı ülkeleri buradan izlemeye çalıştığı bir dönemde, çelik bakışlarıyla dalgaları geri çevirdiği bir zamanda, annemin ona doğru ilerleyişini hayal ederdim. Akropol'e olan bu bağlılığımın sebebi, temelimin atılmasının buraya kadar dayanmasıydı belki de...

Annemin o minik saraylarında verdiği mücadelelere bakılırsa, hiç de kolay elde edilen bir çocuk değildim ben. Yakışıklı ve bilgili bir babayla, güzel ve kültürlü bir annenin çocuğu olmak hep gurur vermiştir bana. Ömrümde tek gurur duyamadığım şeyse büyük büyük babamın Sokrates hikayesidir. ..

Bir de Lygos'da yağmur günleri vardır. Bu günler diğer hiçbir güne benzemez. Acımasızca mermer sütunlara çarpan damlacıkları görünce gökten süt yağdığını zannederdim ben. Mermerle suyun birleşmesinden oluşmuş gibi gelirdi süt. En sevdiğim şeylerden biri yağmurun altında deliler gibi ıslanmaktı. Hava bozmaya başlayınca dışarı çıkmak için mutlaka bir bahanem olurdu. Annemin ev işlerinden başını kaldırıp, dışarı bakmaması en büyük avantajımdı benim. Yağmurun yağacağından haberi olsa hayatta izin vermezdi çünkü. Bundan bu gün bile eminim. Ne zamanki taş binamızın damında, yağmur damlaları şakırdamaya başlar, işte o zaman annemi alırdı bir telaş. Ben bunu tahmin ederdim. Ya da sonradan anlattıklarından çıkarırdım. Yağmurlu günler, umumiyetle evde olmadığım; karanfil kokusunun yağmur kokusuna bulaştığı ve hapşırarak eve döndüğüm günlerdi benim. Parke yollardan geçerken, vücudumun dörtte üçünü örten geniş kıyafetimin yağmurda ıslanarak, daralıp, vücuduma yapışması ve pencerelerden yağmuru izleyen güzel kızların dikkatle bunu incelemeleri yağmur damlalarından daha çok zevk verirdi bana. Benim yağmurlu zamanlarda takip ettiğim rota belliydi. Ve pencerelerden sarkan güzel kızlar bu rotayı benden daha iyi bilirlerdi. Bu gün bile o havalarda dışarı çıkışımın asıl sebebini anlamış değilim. Yağmur damlacıkları mıydı yoksa camdaki pıtırıcıklar mı?

Eve geldiğimde, zencefil otu çoktan şöminenin üstünde fokurduyor olurdu. Yeni beyaz kıyafetler öfkeyle sırtıma geçirilir, ve sıcacık bir yorganın altında limon kabuklarıyla dolu bir kupayı yudumlarken bulurdum kendimi...

Annem böyle günlerde tam bir hekim olur çıkardı. Uygulamadığı tedavi, içirmediği ilaç kalmazdı. Bu teşhirciliğime ödediğim en büyük bedeldi. Athelia yağmurlu günlerin benim için ne demek olduğunu bildiği için, elinde bir tas sıcak çorbayla kapıyı tıklatırdı. İçeri girdiğinde, gözlerini çorba tasının arkasına saklar, içindeki kıskançlık ateşini benden gizlemeye çalışırdı. Benim bu teşhirci yanımda onu çileden çıkartırdı ve ben adım adım bu durumdan emindim. O benim elimin altında bir hazineydi ve ben uzak diyarlara hazine aramak için gidiyordum. Tıpkı Lygos'ta yaşayıp da Mısır'a gitmek istemek gibi bir şeydi bu. Çorba tasından oluşturduğu siperi annem yok edip, mutfağa götürünce, bu kez uzun kirpiklerini sokardı devreye. Bu simsiyah oklarla gözlerini kapatıp, kıskançlığına yeni bir maske bulduktan sonra usulca "geçmiş olsun, Kari" derdi. Ben her zamanki ukalalığımla "Teşekkür ederim.. Ama Kariptolis" diye yanıt verirdim. Bu durum, kızların bakışlarını üzerime toplamak için yaptığım yolculuğa gizli bir tepkiydi bence. Bana deliler gibi aşık olduğunu bildiğimi bilirdi. Ve bunu anlamamış gibi davranmam onu bir yılan gibi sokardı. Bu kara yılanın verdiği acıyı ben bile hissedirdim. Onunla benim aramdaki sınıf farkı, annemle babam arasındaki sınıf farkından hiç de farklı değildi. Ama beni ondan uzaklaştıran bu sınıf farkından çok, etrafımda bana layık birinin olmadığını düşünmemdi. Mısır'ın güzel prensesleri beni daha çok etkiliyordu. Onları hiç görmediğim halde."

Mahmut bu kadar ayrıntılı bir hikayeyi neden dinlediğini bilmiyordu. Anlattığı şeylerden hiçbir şey anlamadı. Bu, onun önceki yaşantısı mıydı acaba? Ne demek istiyordu karşısında duran bu ikinci Mahmut? İsa Lygos'ta doğmamıştı, bundan emindi. Celile'de doğmuş olmalıydı. Acaba burası Celile'nin önceki adı mıydı? Onun babası da yoktu üstelik. Celile'de deniz var mıydı peki? Neydi bu adam? Kimdi? Kimliğini açıklayıp, soyunu, sülalesini anlatmasına rağmen, henüz hiçbir şey anlamamıştı.

Yazgısı onu bilinmeye doğru sürüklerken, mor Dağlar heyecanla Kariptolis'in hikayesini dinliyordu.

X.BÖLÜM

KALBE KİLİT VURMAK

İva Sapho'yla vedalaşıp eve döndüğünde, sarhoş gibi olmuştu. Gönül verdiği kızı gerilerde bırakıp savaşa gitmesi, savaşın acı yüzüydü. Hayatı mücadeleye geçiyordu. Oburlarla olan savaş, kendi ülkesindeki özgürlük için verdiği savaş ve Sapho'dan ayrılma savaşı. Günlüğü'ne bunu da yazacaktı. Hemen gizli bölmesine gitti. Günlüğüne içinde ne varsa yazdı. Günlük bir aşk romanına dönmüştü.

O günlüğünü yazarken aşağıda hazırlıklar tamamlanmıştı. On beş yaş ve üzeri olan bütün bodur gençleri onların evin önünde toplanmıştı. Keen ve Purevan'la vedalaşması gerekecekti. Keen'i kendi odasında düşünürken buldu. Hayranlıkla ona baktı. Böyle bir kahramanlığı nasıl yaptığını düşündü. Yazgısı sonunda onu da pişirmişti. Savaşta öleceğinden korktuğu için, davasını kardeşine açıp açmama konusunda bir tereddüt yaşıyordu. Ne olursa olsun, Keen henüz bu davayı anlayabilmek için çok küçüktü. Ayrıca Şaharm'a olan bağlılığı İva'nın vazgeçmesi için özle bir sebebi. Onun düşüncelerini bölmek istemedi. Odadan çıktı. Purevan'ı aradı gözleri. Purevan'da odasındaydı. Camdan dışarıyı izliyordu. "Purevan" dedi yavaşça. Purevan duymamış gibiydi. İçeri girdi İva. Yine: "Purevan" dedi. Ama Purevan'ın kılı bile kıpırdamadı. Çok dalgın bir şeyler düşünüyordu. Cama doğru iyice yaklaştı. Purevan'ın düşünür vaziyette, boş gözlerle dışarıyı izlediğini düşünmek, büyük bir yanılgı olmuştu.

Camın karşısında sarmaşıkların içinde kendi yaşlarında genç bir çocuk duruyordu. O çocuğun bakışlarında Sapho'nun bakışlarını buldu. Aşkından ölmek üzere olan bakışlardı bunlar. İva bu çocuğu tanıyordu. Tanımak şöyle dursun bu onun çocukluk arkadaşıydı. Birlikte az koşmamışlardı ormanda. Babalarının arkadaşlığı onlara da bulaşmıştı. Denetra'nın oğluydu bu. Babasını savaşta kaybetmiş, annesiyle ilgilenmek zorunda olan yüzlerce Bodur gencinden biriydi. Uzun zamandır görüşmemişlerdi. Ama bu zaman boşluğunda Vuvaye ailesinden başka bireylerle görüşmüştü demek ki. Bu iki kör aşık İva'yı fark etmediler bile. İva Purevan'a içli içli bakmakta olan Frilav'ın sürekli yutkundüğünü gördü. Uzun zamandır kardeşiyle görüşüyordu demek ki...Bu bakışlar hiç de taze bakışlara benzemiyordu. Kalbin birikmişliğinin dışa yansımaları gibiydi. İva bu durumu bölmek istemedi. Sessizce odadan çıkmaya karar verdi. Tam çıkacakken arkasından "İva" diye seslendi Purevan.

İva yüzü kızarmış bir şekilde döndü.

"Veda etmeye geldim, düşünüyordun... bölmek istemediğim için erteledim birkaç dakika." diyebildi.

Purevan duvara bakarak konuştu.

"Bunu sana söyleyemezdim. Anlatamazdım. Ancak bu şekilde haberin olsun istedim. Senden sakladığım bir şey olmasın istedim hayatımda. Biz kimlerle evlenirsek evlenelim, nerede yaşarsak yaşayalım birbirimizin sırdaşınız, öyle değil mi?"

Bu sözlerde hem bir itiraf hem de bir sitem gizliydi. İva bunu anlamakta hiç güçlük çekmedi.

"Elbette Purevan" dedi. "Sırlarımızı sonsuza kadar paylaşacağız. Senin bu günü beklediğin gibi, benim de beklediğim zamanlar var. Seni hiç böyle hayal edemezdim biliyor musun? Dilin gibi kalbinin de kilitli olduğunu düşünürdüm. Ama ona kilit vuramadıkları için çok mutluyum" diye ekledi İva.

Purevan ona bakıyordu. Abisinin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. O asla ondan bir şey gizlemezdi. Ama zamanının gelmediğini biliyordu. Bu yüzden İva'ya olan bağlılığı biraz daha arttı. İva'nın sözlerini dinlerken utanmıştı bir yandan.

“Bu öyle bir şey ki” diye başladı. “Öyle bir şey ki, hiç kimse esir alamaz bu duyguyu. İsteddiği zaman gelir oturur yüreğine. Kendin bile kilitleyemezsin kalbini, eğer içinden uçup gitme vakti gelmişse. Sana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatmam gerçekten zor, ama senin bu duygudan haberdar olduğunu biliyorum. Sözlerime şunları eklemek istiyorum yalnızca... Senin güvenini hiçbir zaman sarsmayacağım. Sana olan bağım, tanrıya olan bağımın daha güçlüdür. Sana olan güvenim, kendime olan güvenimden daha güçlüdür. Ve sana olan saygım ve sevgim her şeyden daha güçlüdür. Ona sınır çizemiyorum. Sana olan sevgimi, şu arkada ağaca yaslı duran, gördüğüm zaman dizlerimi titreten gönül hırsızına olan sevgimle bile kıyaslayamam. Bu sana olan sevgime haksızlık olur. Beni hayatım boyunca annemden ve babamdan daha çok sevmiş, onlardan daha anlayışlı davranmış ve beni gerçekten anlamış tek kişisin. Seni kendime bile değişmem ben. Savaşa gideceğin için üzülüyorum. Çünkü sen içindeki savaşlarla varolan bir ruhsun. Savaş senin özün. Özgürlükte öyle. Sen özgürlük olmadan yaşayamazsın. Benim özgürlüğümün kısıtlanması da, senin ölümündür. Bunu çok iyi biliyorum. Bunu düşünmek bile çok acı. Ama eğer savaştan dönemezsen, bilesin ki şu Bodur Diyarı bütünüyle senin mezarın olacaktır benim için. Su içtiğim her pınarda, ayağımı bastığım her toprakta, içine dua için girdiğim her tapınakta seni bulacağım. Eğer ki sana bir mezar yapılamazsa, kalbim senin sarayın olacaktır. Ve bu topraklar her zaman kalbimdedir benim. Senin yokluğun da varlığın kadar yetecektir bana. Sırf bu güne kadar bana öğrettiklerin hayatım boyunca yetecek kadar çoktur. Sakın gözün arkada kalmayın. Sen bana, tutsakken, nasıl özgür olabileceğimin sırrını verdin. Kalbimdeki özgürlük, beynimdeki özgürlük, dilimdeki esareti çoktan aştı. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bunları bu dar zamana sığdıramayacağım. Sonuç, her ne olursa olsun sevgili ağabeyciğim, asla unutulmayacağını bil. Dönersen bayramımdır, dönmezsen matemimdir. Ama her ikisinde de kazanan biz olacağız.”

Purevan'ın ayak üstü bunca cümleyi sarf etmiş olması İva'yı şaşırtmıştı. Ona olan sevgisi iyice perçinlendi. Sevginin enginliğini bir kez daha kavradı. Birini her şeyden çok sevmeyi yalnızca kadınlar başarabiliyordu. Hayatında kendini her şeyden çok seven yalnızca üç kişi vardı. Sapho, Purevan ve annesi... Oysa o Sapho ile Purevan'ı karşılaştırmak bile istemedi. Çıkacak sonuç her ne olursa olsun onun yıkımı olacaktı. Bunun farkındaydı. Purevan'a doğru yürüdü. Onu kollarına aldı. Doya doya sarıldılar. Arkasında nasıl bir sevgi seli bıraktığını bir kez daha anladı İva. Purevan ona sarılırken, İva'nın gözleri bahçedeki yelpaze ağacının dibine kaydı. Ağacın altında oturan, vatansever bir genç asker, bir kadın gibi hüngür, hüngür ağlıyordu.

Mor Dağlar'da bir ayrılık türküsü duyuldu... Tadı Bal Deresi'nin kıyısında biten eflatun böğürtlenlerin tadına karıştı.

XI.BÖLÜM

AŞKIN YÜZLERCE TANIMI...

“Athelia'nın bana olan sevdası bir rahibin tapınağına olan sevdasından daha çoktu. Athelia bir melekti ama hiçbir zaman güçlü değildi. Ne acılara dayanabilir, ne de istediğini gerçekleştirebilirdi. Beni elde etmek için bile, hemen hemen hiçbir şey yapmıyor gibiydi. Tek yaptığı fedakarlık, uzun sakatat seanslarında bana katlanmaktı. Bu bir aşkı elde etmek için hiçbir zaman yeterli olamayacak bir fedakarlıktı bana göre. Oysa kadın dediğin güçlü olmalıydı. İsteddiği şeyleri elde edebilmek için, ne gerekiyorsa yapabilmeliydi. Onun tek gösterebileceği zayıflık, aşkın gücü karşısında olmalıydı. Oysa Athelia'daki meleksi güzellik, onu hem çok zayıf gösteriyor, hem de yeterince çekici kılıyordu.

O beni tanıdı tanıyalı, içinde büyüttüğü bir hayranlığı vardı bana karşı. Belki de bunu beni tanımadığı için yapıyordu. Kimi zaman, sevdasının gücü beni de etkisi altına alır, ondan etkilenmemeye sebep olurdu. Oysa bendeki, katı mantık buna hemen engel olur ve davranmam gerektiği gibi davranırdım.

Benim en büyük düşmanım bizden sekiz yaş küçük olan Delphi'ydi. Medasus'un istemeyerek doğurduğu bir oğlandı bu. Daha beş yaşlarındaiken bile bana olan acımasız bakışları beni tepeden tırnağa gerer, bir davul gibi yapardı.

Bu çocuğun doğumunu da hatırlıyorum. Annem koşarak gitmişti, Medasus'u doğurtmak için. Ve ben o yağmurdan sonra yapayalnız kalmıştım evde. Sekiz yaşlarında bile yağmuru severdim ben. Su ve sudaki mavilik her zaman büyülerdi beni. Yağmurda denizi seyrettiğim bir gündü. Bu gün gibi hatırlarım. O uğursuz çocuk, yağmurun sel olduğu bir akşam üstü dünyaya gelmişti.

Annem gidince ben yatağın içinde yapayalnız kaldım. Bir müddet sonra iç yağından yapılmış kandilim de söndü. O güne lanet ettim. Bütün akşam cinler, periler gelip beni boğazladı. Athelia beyaz bir gecelik giyinmişti. Henüz göğüsleri yoktu o zamanlar. Bir erkek gibi görünüyordu, bir kadın gibi.... Bana yaklaştıkça masumiyeti artıyordu. Onun Athelia olduğuna emin oluyordum. O melek yüzüyle aklımı çelmeye çalışıyordu. Oysa benim cinlerden ve şeytanlardan olduğu kadar meleklerden de ne kadar korktuğumu bilmiyordu. Görünmeyen şeylere karşı bir korku büyütüştüm içimde. Melekler görünmez yaratıklar olduğu için, göründüklerinde daha da büyük bir kabus oluyordular. Yavaş yavaş bana doğru yaklaştı. Yukarı doğru bükülü duran dizlerimin üzerine oturup, onları dümdüz yaptı. Uzun siyah saçları, o kadar güzel görünüyordu ki ancak bir meleğinkiler bu kadar güzel olabilir. Yağmurun şakırtısı damı delecek kadar kuvvetliydi. Bu şakırtı beni korkutacak yere bana cesaret oluyordu adeta. Athelia bir şeyler söylemek istiyordu. Şöminenin zayıf ateşinden yansıyan ışık, bu hayaleti daha da güçlü kılıyordu. Bir şeyler söylemek istediği kesindi. Ama ağzını Açmayı bir türlü beceremedi. Sonra yavaş yavaş dudaklarını kımıldattı. Birden bir öğürtü çıktı. Pis bir koku yayıldı odaya. Leş yemiş gibi pis koktu ağzı. Bu öğürtüyle birlikte ağzını açtı. Bütün dişleri çürümüşü. Ağzından çıkan o iğrenç koku, içi çürüdüğü içinmiş meğer. Leşin nasıl koktuğunu bilirdim ben. Hayvan leşi o kadar pis kokmazdı. Ancak insan leşi yemiş olabilir diye düşündüm. Annem savaş alanından ölüleri toplamaya giden adamların pis kokuya dayanamayıp, onları orada bıraktıklarını anlattı bana. O yüzden babamın nerede olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik. İnsan ölüsünün nasıl bir şey olduğunu, kaldıkça nasıl koktuğunu iyi biliyordum yani. Şarapla zıt bir yaratılışı vardı insan ölüsünün. Kaldıkça tatları ve kokuları değiştiren bir zıtlık... İçinin çürüdüğü fikri anında silindi kafamdan. Onun bir insan yediğini düşünmeye başlamıştım. Bu onun yeni doğan kardeşi olabilir. Belki de annesine de bana yaklaştığı gibi yaklaştı. Benim dizlerimi nasıl bastırıp yatağa yapıştırdıysa, onunda bacaklarını öyle açmıştır. Anasının bacaklarını ikiye ayırdıktan sonra bebek henüz doğmadan, onu rahimden çıkarıp yemiştir. Leş olmuştur sonra o içinde. Annesi şimdi hava doğurmuştur belki de... Bebek katılaşmadan ana rahminden alındığı için ancak ağzından onu öğürterek çıkan bir gaz olmuştur. Bir sıvıdan daha ne kadarını bekleyebilirsiniz? Çürük dişlerini bana göstermekle kalmadı. Saçlarını iyice dağıttı. Sonra o siyah telleri bir sicim gibi büküp bir araya getirdi. Gözlerimin içine baka baka bana doğru eğildi. Saçları ellerinde. Beni öpmeye çalıştığını düşündüm. İtiraf edeyim ilk düşündüğüm beni yemek istemesi oldu. Ama bu çürük dişlerle bunu yapamayacağına kanaat getirmiştım. Dudaklarıma doğru iyice eğildi. Dudaklarım, güz zamanı ağaçta kalan son bir yaprak gibi titriyordu. Ölümüne olan arzunun, leş yiyen bir kadına olan nefretle birleşiydi bu. O hem dudaklarıyla beni ölümüne çağırıyor, hem de gözleriyle aşka davet ediyordu. İşte şimdi baştan çıkartan bir yan görmüştüm onda. İlk kez beni elde etmek için bir şey yaptığını düşündüm. İyi bir fedakarlıktı bu. Anasından doğmamış bir cenini yemişti. Ve bunu sırf beni etkileyebilmek için yapmıştı. Ben de kızıl dudaklarımı onunkine doğru uzattım. Beyaz teni daha da ağarmış, kül gibi olmuştu. Tam bir ölü rengi çökmüştü üstüne. İlk kez kedi olalı bir fare tutmuş, aşkı özümsemişti. Aşkın verdiği acılar onu olgunlaştırmış ve aşkın ne demek olduğunu anlamıştı. Onunla ömür boyu öpüşebilirdim. Bu, bir ölüyle, bir diriyle ve bir de hiç cana gelmemiş bir insanla öpüşmek gibiydi. Bu öpücük, geçmiş, anı, ve geleceği öpmek gibiydi. Arzularım iyice kamçılardı beni. Hiçbir insan Athelia kadar aşkla ölüm arasındaki çizgiyi bu kadar inceltmemişti benim için. Artık bu kızı seviyordum. Ben dudaklarımı ona doğru uzattıkça o kendini çekiyordu benden. Yalvarmaklı oldum birden. Hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştım. Hiçbir şeye bu kadar ulaşmak istememiştım. Ona çektiğim acıların intikamını alıyordu benden. Bunu yaparken daha da dayanılmaz oluyordu benim için. Kadının gücünü temsil ediyordu artık.. Ve bu güce ulaşmak için ağır bir bedel ödemişti. Ona hak verdim. Dünyanın öbür ucuna kadar çekse de kendini, bu müthiş üçlüye kavuşacaktım. Geçmiş... an... gelecek... bu üç sözcük, bütün yaşantım boyunca ulaşmak istediğim şeydi ve yağmurun deli gibi yağdığı iğrenç bir gecede Athelia getirmişti bana onu. Neye mal olursa olsun; bu sıra dışı, göğüsleri çıkmamış, küçük kadını öpecektim. Ben bu duygularla ona doğru uzanmaya uğraşırken, birden saçlarından yaptığı o organı boğazıma doladı. Nefessiz kaldım. Ciğerlerim patlayacak gibi oldum. Bağırsaklarımın hepsi mideme dolup orada kalın bir kendir oldular. Ya da Athelia'nın saçlarıydı bunlar. Bağırmak istedim. Mümkün değildi böyle bir şey. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Bütün gücümü topladım... sonra ciğerlerim sökülünceye kadar bağırdım. Sesimle birlikte tavana yapıştı Athelia. Ardından şöminenin az ötesinde, üzerinde beyaz ateş halkalarının belirmediğine şahit oldum annemin. Kandili yaktı hemen... Ellerli kan içindeydi... o uğursuz çocuk doğmuştu... Adı Delphi'ydi.

Doğduğu gün getirdiği uğursuzluğu onu gördüğüm, onunla karşılaştığım veya ondan bahsettiğim bütün zamanlarda devam etti. Belki bu gün bile burada ondan bahsetmek yeni uğursuzlukları gebe bırakır... Afacanlık tam onun için uydurulmuş bir sözdü. Ben ne zaman gizli bir şeyler çevirmeye kalkışsam, bir yerlerden ya duyuyor, ya görüyordu. Zekasını babasından, uğursuzluğunu anasından almıştı. Çoğu kez yemeğe davet edilirdik, bu sözde huzurlu ve mutlu

ailenin evine... Huzur, yemek, ve Delphi... Asla bir arada barınabilecek üç sözcük değildi bunlar. Ben öfkeden kızarır, hatta çoğu kez kapkara geçirdim. Çocuk şımarık. Bir kerecik bile kendisine “dur” denilmemiş bir baş belası...

Bir gün Akropol'den geliyordum. Yolumun üzerinde, bir birinden zengin bahçeler, bağlar vardı. Yazın sonlarına doğruydum – ki ceviz ağaçlarının dalları yerlere değiyordu. O yılki kadar çok ceviz olmamıştır Lygos'ta. Bir baktım bu yer cücesi ağaçlardan birinin en yüksek dallarından birine tırmanmış... Öylece eğlenip şarkı söylüyor. Onu eğlendiren ne şarkı ne türkü... Yoldan geçenlere yumurta büyüklüğündeki cevizleri atmak onun en büyük eğlencesi. Babası profesör Nestor, Lygos'ta benim gibi, pek çok kişiyi okutmuş... Lafta söyleyemiyor insanlar. Ben gizlice bahçenin arkasını dolandım. Bir buçuk metre yüksekliğindeki duvara tırmandım. Ceviz ağacının dalları tam duvarın üzerinde. Bizim ufaklık bir şarkıdır tutturmuş... Ne olduğu bile belli olmayan bir şarkı. Sözleri hangi dilde hayatta anlayamazsınız. Olsa olsa şeytanın dilinde olur bu sözler... Her neyse, ben oturduğu dalın ucunu yakaladım. Önce şöyle bir çırpıtım... Korkudan altına edecekti neredeyse. Ben oturduğu dalın arkasında olduğum için beni göremedi. Düşmekten korktuğu için, şarkıyı türküyü bıraktı. Şöyle biraz bekledim. Korkuyu doya doya yaşasın diye... Az bekledi... Uzun süre sarsılmayınca baktım bunu inmek için fırsat bilecek. Biraz daha çırpıtım dalı. Ne kadar ceviz varsa yerlere döküldü. Ama benim en büyük cevizim hala daldaydı. Bir baktım ağlamaya başlamış bu uğursuz dana. Birileri gelip onu kurtaracak. İşte o zaman hayatımın hamlesini yaptım. Öyle bir çırpıtım ki dalı, sanki zelzele oldu. Bulunduğu daldan yavaşça koptu. Alttaki dallara da hafif hafif çarptı. Belli bir süre sonra ışık hızıyla düşüşünü ancak alt dallar engelleyebiliyordu. Düşerken bir görseniz çılgın kıyamet. En alt dal yavaşlamak için çarptığı son daldı. En eğlenceli kısmı da görmeden atlayamazdım gerisin geriye... Ancak, bu sevimsiz yaratığın sesini duyup, ona doğru koşmakta olan birkaç kişi gördüm. Şükür ki, beni ceviz ağacının sık dallarından dolayı göremediler. Hemen duvarın diğer tarafına atlayıverdim. Ben daha atlamadan, ceviz ağacının olduğu taraftan öyle bir ses geldi ki, ben bir bok çuvalının patladığını sandım. Öyle tok bir ses... Bu olaydan sonra aylarca kırık ayakla yatağında yattı velet. Ben de biraz kafamı toplayıp, maceralarımı sürdürmeye karar verdim.”

Hikayesinin bu kısmında, kucakta oturan Mahmut, tahttaki Mahmut'a bir tokat patlattı. Ve ardından ilk kez konuştu:

“Küfür yok!!!”

Sandalyede oturan Mahmut ise, tam bir beyin sarsıntısı geçiriyordu. Çaresiz hikayeyi dinlemeye devam etti.

“Tıpa olan ilgim artıyordu. Ancak bunun yanında başka şeyler de yapmak istiyordum. Lygos çok güzel bir kentti. Ama benim gibi zeki birine yetmiyordu. Uzaklara gitme fikri kafama saplanıp kalmıştı. Bir türlü düşüncelerimi öldüremiyordum. Bir yanda annem vardı tabii. Onu buralarda yapayalnız bırakmak olacak şey değildi. Tek tesellim, Akropol'e gidiyor saatlerce düşünüyordum orada. Çoğu zaman süt beyaz teniyle Akropol'ün mermer anıtına nispet yapan Medusas da orada oluyordu. Onunla aramızda değişik bir iletişim oluşturmaya başlamıştık. Özellikle on yedi yaşımdan sonra. Yıllar geçiyordu ve Pelops'dan hiçbir haber yoktu. Bu kadar uzun süren aşklar her zaman tehlikelidir. Ben on yedi yaşımla bile bunu anlayabiliyordum. Ama o otuz beşinde bile bunu anlamıyordu.

Bir defasında bana yaklaşıp:

“Sen burada kimi bekliyorsun?” diye sordu.

Ben böyle bir soru beklemediğim için afallayıp durdum. Önce kekeledim...

“B-b-be- ben hiçbir şeyi.” Beklediğimin ona aptalca geleceğini çok iyi biliyordum. Cevabımın doğru olmadığına emindi.

“Korkma...” dedi usulca. “Beklediğin her ne kadar aptalca olursa olsun benimki kadar olamaz. Yıllardır buraya gelir Pelops'u beklerim. Belki de hiç gelemeyeceğini bile bile. On yedi senedir bu ümit olmasaydı yaşayabilir miydim burada bilmiyorum. Sen her gece yanında yabancı bir erkekle yatarken, yanında Pelops'un olması ne demek bilemezsin. Her unuttuğum dediğinde, sandıktan çıkıp, kafana geçen bir kalkanın ne demek olduğunu anlayamazsın. Göz yaşlarını dindirdiğini sandığın günlerde, Megara'dan rüzgarla gelen Pelops kokularını içine çekmek zorunda kalmıyorsan beni anlayamazsın ”

Bütün bunları bana anlattığı için çok kızıyordum ona. Bu kadını sevmiyordum. Güçsüzdü. Bir aşkın karşısında bu kadar güçsüz olmamalıydı insan. Eğer ki seni seven insan seni unutmayı başarmışsa aynısını sen de yapabilmeliydin. Uzaktan güçlü görünmesine rağmen, yanına yaklaşıncaya tam bir zayıflık abidesi olduğunu anlıyordun. On yedi senedir Lygos'a ve

yaşlı bir adama katlanabilmesi bu ümit sayesindeymiş demek ki. Böyle içine doğru ağlayan kadınlar ifrit ederdi beni. Dinlemeye dayanamıyordum artık. Gitmek istiyordum. O dünyasını anlatıp dururken ben sözünü kestim:

“İzninizle Bayan Poseidon” dedim.

Kadın bu nezaketsizliğim karşısında ne yapacağını bilemedi. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi sanki:

“Anneniz müthiş bir kadın” dedi bana. “İnsan onu tanıyınca sizi de öyle görüyor. Vaktinizi aldığım için özür dilerim, Bay Amphitryon ”

Böyle bir cevap alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Konuşmak zorunda hissettim:

“Hayır.. sıkıldığımdan değil. Yalnızca vakit darlığı. Kabalık ettiysem bağışlayın beni...” diyebildim...

Beyaz eldivenlerini çıkardı. Elleri terlemişti. Hem de bu baharın serin gününde. Uzun saçlarını geriye atarak devam etti;

“Kızım sizden çok iyi bahsediyor... tam bir beyefendi olduğunuzu anlattı bana. Ben de onunla farklı düşünmüyorum. Ama birden konuşmam bölününce bunu kabalık olarak algılamış olabilirim. Belki de benim düşüncesizliğim. Bunca şey sizi neden ilgilendirsin ki... Herkes dertlerini içinde tutmalı değil mi? Mesela siz bana dertlerinizi anlattınız mı? Hayır. Benim bunun için fazla yetişkin olduğumu düşünüyor olmalısınız. Evet yetişkinim ama hiçbir zaman ‘fazla’ sözcüğünü bunun başına getiremem.”

Nedense ilk defa onun kalbini kırmak istemedim. Benden kaçmak yerine kalıp savaşmayı tercih etmişti. Bu onun hanesine yazılan bir artı oldu bende. Kendini savunması hoşuma gitmişti. İdama razı olmayan bir kadın duruyordu karşımda. Sohbetin uzamasına izin verdim:

“Bunun sizin yaşınızla veya fazla olgun oluşunuzla bir alakası yok. Dedim ya vakit benim için çok dardı. Hatta bunu söylerken belki başka zaman konuşacağımızı düşünerek söylemiştim.”

Bana baktı ve gülümsedi:

“Benim güçsüz bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi. “Bu fikriniz Megara’dan gelişime kadar uzanıyor. Bunu hep gördüm sizin gözlerinizde Bay Amphitryon. Oysa ben istesem Megara’dan gelmezdim. Bu tamamen benim Pelops’a olan öfkemin bir sonucudur. Onunla aramızda çok büyük bir tartışma olmuştu. Sebebi ise ceviz kabuğunu bile doldurmazdı. Onunla aramızda sınıf farkı vardı belki biraz millet farkı. Benim babam Öz be öz Megaralıdır. Ama annem Mısır’dan esir olarak getirilen köle kızlardan biriymiş. Çok zayıf ve hasta olmasından dolayı kimse satın almamış onu. Tabiri caizse sokakta kalmış. Babam oldukça fakir bir Megara köylüsüymüş. Onu evine almış. Bakıp iyileştirmiş. Ve evlenmiş onunla. Ben o köle kadının kızıyım. Ama nedense hep babama benzerim. Huylarım ise tamamen annemden geçmiş bana. Pelops asker olmasından ve soylu bir ailenin çocuğu olmasından dolayı ailesini ikna edemedi. Bana Megara’dan gidip, başka diyarlarda bir araya gelmeyi önerdi. Bense bir erkeğin yakışıklı olmasının yanında güçlü olmasını da uman bir insanım. Bunu kabul etmedim. Güçlü bir erkek meydan okumalıydı ailesine. Kabul ettirmeliydi beni onlara. Eğer gerçekten seviyorsa beni, yapmalıydı bunu. Aşk öyle bir derttir ki bedene girince sınır tanımaz. Kavuşmak için her şeyi göze alabilmelidir insan. Anneni tanıdıktan ve onun hikayesini dinledikten sonra daha da çok pekişti bu düşüncelerim. Neyse o rest çekmeyi beceremedi. Bense ta küçük yaşlardan itibaren, Megara gibi asillerin tıka basa olduğu bir kentte köle bir kadının kızı olmanın ne demek olduğunu zaten biliyordum. O güne kadar hiç yılmamıştım. Orada kalıp, o asil insanla evlenip, ne kadar güçlü olduğumu gösterme hevesindeydim. Pelops’u ikna için elimden geleni yaptım. Ama o korkuyordu. Korkağın tekiydi. Çok kızdım ve onunla asla evlenmeyeceğimi söyledim. O buna inanmadı. “Sen bensiz yapamazsın ”dedi. Bu beni daha da çok kızdırdı. O sıralar Şehre gelmiş bilge bir adamdan bahsediyordu herkes. Amacı ata yurdu olan Megara’lı bir kadınla evlenmekmiş. Genç olmasını istediği için kimseyi bulamamış. Bunun başka sebepleri de var tabii. Megara’da yaşayan biri asla Megara’yı bırakıp gitmek istemez. O kentin halkı oraya aşiktir. İnce çizgilerle göklere varan mermer sütunları, tapınakları, tiyatroları, şenlikleri bir başkadır bu kentin. Hatta Lygos’a göç edip gelenler tamamen bu kenti bıraktıkları için kör kabul edilirler. Khalkedon’da oturan insanlara kör diyenlerin, kendilerini nasıl görenler diye kabul ettiklerine herkes şaşar da kalır. Ben bu adamla evlenecektim. Bir şekilde onunla tanışma fırsatı yarattım kendime. Öyle sıkı düzenler hazırladım ki, o bana evlenme teklif etme zorunda kaldı. Ben de hemen kabul ettim. Pelops’a gittim. Benim başka biriyle sözlendiğimi anlattım ona. Onun orada nasıl yıkıldığını gördüm. İçim acıdı. Sonra benim bu evliliği istemediğimi ama ananın babamın beni bir köle gibi sattığını söyledim ona. Bir köle kızı başka türlü evlenemez zaten diye de ekledim. O çaresiz bakışları bu gün

bile aklımdadır. Benim istemeyerek evlendiğime inandı. O kadar çok ağlayıp kaçalım diye yalvardı ki, bunu tarif bile edemem. Ama ben, benimle evlenen adamın çok zengin ve bir o kadar da güçlü olduğunu, yılanın deliğine bile girsek bizi bulup, öldüreceğini söyledim. Bunu yaparken amacım onda biraz cesaret görmeyi ve meydan okumasını sağlamaktı. Yoksa onunla aynı yatağa girmek bir kadınla aynı yatağa girmek gibi olurdu benim için. Yine beklediğim şey oldu. Köpekler gibi korkuyla doldu. Hatta inanmazsın titremeye başladı. Bir tarafta aşkının şiddeti diğer tarafta korkunun iğrençliği vardı. Gözümde küçüldükçe küçüldü. Her şeye pişman oluyor, sürekli kendi kendine konuşup ağlıyordu. Ona tiksinierek baktım. Değil soylu bir asker, bir kancık köpek bile aşkıdan ve korkusundan böyle ağlayıp inlemezdi. Benim bu adamla evlenmeme razı olduğunu ve kaderine katlanacağını söyledi en sonunda. İşte o zaman da ben yıkıldım. Eğer gerçek aşkı yaşayamayacaksam, buna, benim aşık olduğum adamın kollarında değil bir yabancıнын kollarında katlanmak daha iyidir diye düşündüm. Gözlerim dolu dolu oradan çıkmak üzereyken. Getirdi bana aptalca bir kalkan verdi. Bu onun savaşa gittiğinde arkasına korkaklığını sakladığı bir aletti. “Bunu al biricik Medasus’um dedi. Zorla seni ellerimden alan kadere lanet ederek veriyorum bu kalkanı” diye ekledi ağlayarak. “Bu günden itibaren sağlam bir ordu kuracağım ve gelip seni o adamın ellerinden alacağım. O güne kadar, başka aşkların kalbine girmesini önle bu kalkanla. Bu sana beni hatırlatsın her defasında. Çünkü ben o kalkanın yokluğunu her hissettiğimde seni hatırlayacağım. Kalkansızlığım yüreğimin kalkanı olacak!” Bu da bir şeydi elbette ama yine aradığım cesareti göremedim onda. Ordular kurup, kendi aşkı için başkalarını feda edecekti. Bu bir aşk için yapılabilecek en aşağılık şeydi bana göre. Kalkanı aldım ve oradan ayrıldım. Arkama bile bakmak istemedim. Ancak arkamdan tam bir köpek gibi uluyordu. Ve bu ulumada erkeklikten eser bile yoktu. Kalkanı sandığıma koydum. Ama Pelops’u hatırlamak için değil, aşkın ne olduğunu hatırlamak için. Aşk bu yaşadığımın tam tersiydi çünkü. Bu kalkana baktıkça gerçek aşkı hiçbir zaman unutmayacak ve hep onu arayacaktım. İçinde aşk olmayan bir aşkı bu kalkan benim için. Bütün bunları yaparken, bir yandan da içimde yarattığım Pelops’a hayranlığımı devam ediyordu. Hatta aşkımdan geberiyordum diyebilirim. Ama o Pelops benim hayal ederek aşık olduğum Pelops değildi. Lygos’a gelmek için gemiye bindiğimizde, içimden bir şeylerin uçup gittiğini hatırlıyorum. Bir yangındır düşmüştü yüreğime. O yangını Megara’da bırakmak zorunda kaldım. Çünkü yüreğim de orada, Megara’da kalmıştı. Birden bir pişmanlık çöktü boğazıma. Nefes aldırmadı. O fedakarlık yapmamış, benim istediğim gibi bir erkek olamamıştı, ama ben de aşkı için hiçbir şey yapmamıştım. Kararsızlık bir yakıcı düğüm gibi birikti gırtlığıma. Ama her neye karar verirsem vereyim, gemi çoktan uzaklaşmıştı limandan.”

Ben bu hikayeyi nedendir bilmiyorum çok dikkatli bir şekilde dinlemiştim. Bir kadın için “güç” bu kadar mesele edilir miydi? Bu kadının hikayesini dinledikten sonra, kadınları hiç tanıyamadığıma karar verdim:

“Peki şimdi neden bu kadar acı çekiyor, ağlayıp sızlıyor, hatta onu bekliyorsunuz?” diye sordum.

“Şimdi beklediğim, korkaklığından hüngür hüngür ağlayan Pelops değil elbette” dedi. “Şimdi beklediğim, benim içimde büyüttüğüm, tanrılaştırdığım Pelops... bunu anlamak için Medasus olmak gerekir” diye ekledi. Artık göz yaşlarını tutamıyordu.

Bense kadınları çok iyi tanıyamadığımı düşünmüş ve kendimi iyice aşağılamıştım. Medasus’un yaşadıkları bir bir zihnimden geçiyor, sanki onun arkasından kadınlar gibi ağlayan Pelops’u görür gibi oluyordum.

Medasus oradan ayrılırken, çok uzaktaki yelkenlilere bakıp, “Aşk gerçekte nedir?” diye bir şarkı mırıldanıyordum ben...

XII. BÖLÜM

ÖZGÜRLÜK İÇİN...

O gün daha öğlen sonrasında başlayarak sıcak bir sis çökmüştü Bodur Diyarı'nın Mor Dağları'na. Yaklaşık yüz yirmi beş kişilik bir Bodur asker grubu, geride analarını, bacılarını, karılarını ve sevgilerini bırakarak, bu dağların sise kesmiş eteklerinde yazgılarının önünde bir yaprak gibi savruluyorlardı. Bu neferlerin gözlerine bakıldığında, her birinde farklı duygular seziliyordu. Kimisinde vatani kurtarmaya çalışan kor bir alev, kimisinde arkasında bıraktığı anasının hüznü bakışları, kimisinde yarıdan uzak geçecek günlerin, ayların hatta yılların acımasız hasreti... Pek çoğu çocuk sayılabilecek bu Bodurlar, neyin uğruna neyi feda ettiklerini bilerek basıyorlardı ayaklarını çakıl taşlarına. Kaya diplerinde bitmiş mor sümbüller, Bodur diyarının morluğunu, yaşamla ölüm arasındaki ince çizginin keskinliğini, siyah beyazın dışındaki renklere olan tutkuyu haykırırcasına süzülüyorlardı. Suratlarında, sılanın ve kahramanlığın izleri yüz hatlarının temel çizgilerini belirlerken, ölümüne ferman çıkarılmış bu gençler, bu fermanı kanlarıyla imzalayacak olmanın haklı gururunu yaşıyorlardı. Bal Deresi'nin yanından geçerken, umumiyetle aynı kuşağın çocukları olan bu küçük adamlar, bin bir türlü anıyı canlandırdılar gözlerinde. Yazın kavurucu sıcaklarında, burunlarının üstünden kavlattıkları derilerini dilek tutarak atarlardı bu bal renginde derenin içine. O günlerde tuttıkları dilekleri hatırladılar. Kaç tanesi kabul olmuş, kaç tanesi, yalnızca suya atılan burun derisi olmuş diye...

Öğlen sonrası yakıcılığının ve ikinci başlangıcındaki kavurucu sıcakın birer pestile çevirdiği bu kahraman adayları, sessizce yollarına devam ediyorlardı. Birbirinden habersiz, hepsi de Bal Deresi'nde geçirdikleri günlerin hayaliyle bir adım daha ileri gidiyorlardı. Buralara bir daha gelememenin, çocukluklarını geçirdikleri bu cennet köşesini bir daha görememenin korkusunu yüreklerinin en derin noktasında hissederek, bilinmeze adım adım gidiyorlardı. Cırcır böceklerinin, tek notalı şarkısı, kuşların dinmeyen melodileri ve ölümün kalk borusu, bütün alemlerin en acı orkestrasını oluşturmuş gibiydi. Sırtlarında kendi ağırlıkları kadar çantaları, umutla umutsuzluk arasında yapılan bu yolculuğun üstüne daha da çok oturuyordu. Dağ yürüyüşlerine alışık olmayan körpe ayaklar, su toplayarak biraz daha ağırlaşıyor, üzerine bastıkları her çığdeme içleri acıyarak bakıyorlardı. Pek çoğu hayatın gerçek yüzü diye tabir edilen yüzle karşılaşmamış olmanın, delice acemiliğiyle, düğüne gider gibi gidiyorlardı. Vatan uğruna ölmek elbette bir bayram sayılırdı ama ya gelip uğruna ölünen bu toprakları bir daha görememek....

Oburlarla savaşmak için yola çıkan bu minik yaratıkların pek çoğu oburları görmemişti bile. Onlara anlatılan kötü niyetli obur hikayelerinden dinledikleri kadar biliyorlardı oburları. Hepsi de onlara düşman olarak büyütülmüşlerdi ama hiç biri de bir tane bile obur görmemişti.

Şaharm arkasına aldığı bu acemi asker grubuyla nereye kadar savaşabileceğini bilmiyordu. Hepsi de çok toydu ve yürekleri henüz aşkın sersemlettiği aşk iksirleriyle doluydu. Onların bu istekli ama yorgun görünüşleri, Şaharm'ı ümitsizliğe düşürürken; yenilginin de kaçınılmaz olduğunu görebiliyordu. Bodurlar artık eski teknolojik gücünü yitirmiş, hatta bu güç oburların eline geçmişti, bir zamanlar karşılıklarına hiçbir yaratılmışın çıkamadığı bodurlar, şimdi sadece bir isim olarak dolaşıyorlardı bu topraklarda. Pek çok bilginin ve bilim adamının savaşlarda ölmesi ve onların yerlerinin doldurulamaması, savunma teknolojisinde oldukça zayıf bırakmıştı onları.

Bu durumla nasıl başa çıkabileceğini bilemiyordu. Eğitilmiş adamlara ihtiyacı vardı ve bir de kaliteli silahlara. Bu savaşın kaybedilecek bir savaş olduğundan emindi. Onlar ölürlerse, yalnızca kadınların ve çocuklarının kaldığı ülkeyi kim savunacaktı? Keen'e yapılan işkencenin on katı yapılmayacak mıydı kızlarına ve oğlanlarına. Belki de şimdi bir ulak gönderip, erkekler savaşı kaybederse, kadınlardan ve çocuklardan kendilerini öldürmelerini istemeliydi. Bu şekilde en azından onurlu bir ölüme kavuşur, ruhları huzurla dolardı. Obur kabilesi ise onları mezarlarında bile rahat bırakmayacaktı. Acımasızlık konusunda eğitim almış gibiydiler.

Bodurlar yıllarca galip gelmiş oldukları savaşlarda hiçbir zaman obur esirlere kötü davranmamış, onları ülkelerine geri göndermişlerdi. Onlarsa Bodurlar'dan öğrendiklerini, ülkelerinde geliştirip kendilerine bir savunma ve saldırı sistemi oluşturmuşlardı.

Şaharm bu kadar güçsüz düştükleri için atalarına karşı utanç içindeydi. Onların bıraktığı mirası iyi kullanamamış, Bodurlar bir avuç toprağın içine sıkışıp kalmışlardı. "Lider olup kararlar almak ne zormuş meğer..." diye geçirdi aklından. Bu yolculuğun acı sonunu görür gibi oldu. Minik Keen'i ve sessiz Purevan'ı kimlerin elinde kalacaktı kim bilir?... Onların eziyet çekmesini istemiyordu. Az önce düşündüğünü uygulamaya karar verdi. Bir ulak gönderip, savaş kaybettikleri takdirde, halkın Oburlar'ın eline düşüp, işkenceye maruz kalmaması için intihar etmelerini isteyecekti. Elbette bu fikir korkunç bir fikirdi ama yapmak zorundaydı. Kadınları, kızları ve çocukları şerefleriyle teslim olmalıydılar tanrıya. Asla tecavüz edilip, işkence görerek değil.

Bu düşüncesini Bilge Ser'le paylaşmak istedi. Bu durumun kesin bir tartışmayla sonlanacağı belliydi. Ama yine de yalnız karar vermenin doğru olmayacağını düşündü. Bilge Ser'in yanına gitti. Ve düşüncesini oldukça kısık bir sesle anlattı ona.

Bilge ser: "Elbette" dedi. "Ben hemen bir ulak çağırıp durumu anlatayım ona. Gerçekten çok iyi düşünmüşsün."

Hemen genç çocuklardan birini çağırdı. Şaharm'a döndü: "Siz biraz ilerleyin" dedi. "Bu gence söyleyeceklerim, diğerlerinin moralini bozmasın."

Şaharm büyük bir ağırbaşlılıkla "Pekala" dedi.

Şaharm ve diğer askerler ilerlediler. Bilge Ser genç çocuğa yaklaştı:

"Beni dikkatli dinle, asker!" dedi. Asker ne diyeceğini merakla ve biraz da korkuyla bekliyordu. Diğerlerinden seçilmiş olmak pek de hayra alamet değildi. Sessizce dinledi:

"Şimdi doğru kasabaya git. Ve evleri tek tek gez. Eğer biz askerler cephede yenilirse, kanlarının son damlasına kadar Oburlarla savaşmaları gerektiğini söyle. Şimdiden kadınlar evlerin önüne barikatlar kursunlar. Bizim savaşımız günlerce sürebilir. Çocuklar için yer altında sığınaklar hazırlasınlar. Bu sığınakları yiyeceklerle doldursunlar. Bireysel çalışsınlar. Kenetlensinler. Ortak hareket etsinler. Gizli Mağara'ya belli bir miktarda yay ve ok saklamıştım. Bizler yenilirse eğer, bu yenilgi gerçekleşinceye kadar, ok atmaya öğrenmeye çalışınlar. Ya da evlerindeki bıçakları kullanmayı. Denatra'nın karısı Obur kadınların lideridir. O yönetsin her şeyi. Gerekirse sen de başlarında kal. Ben Şaharm'a bir açıklama yaparım. Bütün bunların dün buraya gelen Tanrı'nın bir isteği olduğunu da eklemeyi unutma. Olurda cepheye dönmen gerekirse, bu söylediklerimden kesinlikle Şaharm'a bahsetme."

Asker selam verdi:

"Peki efendim!"

Bu mücadeleye girme işi hoşuna gitmişti askerin. Tek bir yürek olmak ne kadar güzel bir duyguydu. Kadınların da mücadeleye girmesi. Bodur diyarı'na hızlı adımlarla giderken arada bir dönüp Bilge Ser'e hayran hayran baktı.

Bilge Ser Şaharm'a yetişti. Meseleyi hallettim dedi. Şaharm bu işin bu kadar kolay çözüleceğini düşünmemişti. Belki de bu yanlış bir karardı. Ama verilebilecek en iyi karar buydu.

Güneş bu asker kafilesinin üstünde etkisini artırırken, Şaharm bu çocuk yaştaki askerlere bakıp bakıp iç geçiriyordu. Nasıl bu hale geldiklerini sorgulayıp durdu. Ama kendine bir türlü yanıt veremiyordu.

Şaharm'ın birkaç adım ilerisinde İva yürüyordu. Oldukça dalgındı. Adımlarını kendiliğinden atıyordu. Hareketlerinde kurulmuş bir saatin hareketleri vardı.. Bedeninin üzerindeki hakimiyetini yitirmişti. En güvendiği, en yetişkin gördüğü askerlerden biriydi İva. Ama onun bile bu kadar bozuk bir moralde olması Şaharm'ı iyice kahretti. Askerlere iyi bir moral konuşması yapmak gerekiyordu belki de... Kendisi şu an o psikolojide değildi. Ama bunu Bilge Ser çok iyi yapardı. Durumu Bilge Ser'e anlattı. Bilge Ser'de bunu uygun buldu. Askerlere bir müddet mola verileceğini açıkladılar.

Yürümekten bitkin düşmüş askerlerin, yapılacak moral konuşmasından çok, iyi bir dinlenmeye ihtiyacı vardı. Güneşin etkisi artık azalmaya başlamıştı. Askerler grup grup oturdular. İva özellikle Frilav'ın yanına oturdu. Mola verildikten sonra, askerlerin bu yorgunluğunu daha da iyi fark etti Şaharm. Bilge Ser'de hazır mola vermişken kurt gibi acıkmış olan bu gençlerin bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü. Moral konuşmasından çok buna ihtiyaçları olduğu konusunda ikinci bir karar verdiler.

Herkes yiyecek çantasını açtı. Yiyeceklerini grup grup birleştirip yemeye başladılar. Gerçekten de çok acıkmışlardı. İva'yla Frilav çocukluk arkadaşları oldukları için birbirleriyle konuşmak istiyorlardı. Ama gelişen yeni durumdan sonra tuhaf bir çekingenlik olmuştu her ikisinde de... yolculuğun başından beri konuşmak istiyorlar ama bir türlü söze başlayamıyorlardı. En sonunda İva lafa girdi.

“Uzun zamandır göremiyorum seni Frilav. Bu savaş iyi bir sebep oldu görüşmek için.” Gülümsedi bunu söylerken.

Frilav bu gülümsemeden cesaret aldı.

“Evet” dedi. “Hem görüşmek için iyi bir sebep, hem de intikam almak için iyi bir şans...”

İva konunun hemen buraya geleceğini aklından bile geçirmemişti. Demek ki içi çok doluydu Frilav'ın. Frilav devam etti.

“Babam bu savaşta öldükten bu yana nefretle dolu içim. Bu benim için büyük bir fırsat oldu. Yoksa Obur Diyarı'na kendim gidecektim. Yaşım daha önce tutmuyordu. Ama artık tutuyor. Bana ve kardeşlerime bir de anama çektiydiklerinin bedelini ağır ödeyecekler. Sayımız hiç de önemli değil bence. Marifet yürekte. Belki yüzlerce Obur askerine karşı iki yüz kişiyiz. Ama bu iki yüz kişi isterse iki bin kişiye bedel olur. Ben bu savaşı kaybedeceğimizi kesinlikle kabul etmiyorum. Bu savaş bir zaferle sona erecek. İnancın zaferiyle. Buradaki bütün gençler her ne kadar az sayıda olduğumuzu ve ölüme yürüdüğümüzü düşünse de ben öyle düşünmüyorum. Babam inandığı bu dava uğrunda can verdi. Yıllarca uğruna savaştığı toprakların, barışa kavuştuğunu göremeden öldü...”

Frilav farkına varmadan sesini yükseltmişti. Bütün gruplar bir sessizliğe gömülmüştü. Lokmaları ağızlarında kurumuş bir hayvan derisi olmuştu. Çiğneyemiyorlardı artık. Frilav heyecanla ve nefretle konuşmasına devam ediyordu. Hatta büyük bir ümit vardı nefes alışında:

“Evet... O belki bazı şeyleri göremeden öldü. Ama ben ve bizler böyle olmayacağız. Bizler inandığımız davanın doğruluğundan güç alacağız. Eğer ki yenilgiyi baştan kabul ediyorsak, neden kadınlarımızın ve çocuklarımızın başında durup, onları orada savunacağımıza, cepheye gidiyoruz? Eğer ki yenileceğimizi düşünerek cepheye gidenler varsa, hemen geri dönsün... Geri dönsünler ki bu hastalıklarını, bu davaya, bu mücadeleye inanmış ve baş koymuş erlere bulaştırmasınlar. Bizler Bodurlar olarak davamızda ve mücadelemiz de her zaman haklıydık. Haklı olan da kazanır. Özgürlük bizim için, bize biçilmiş kefen de olsa, biz onu giymesini biliriz. Ama asla yola çıkış sebebimiz bu kefeni giymek değil. Bu özgürlüğü kefenlikten kurtarıp, bir kral kıyafetine bürüyüp, onu adalet tacıyla beslemektir amacımız. Babam ve pek çoğumuzun babası bu uğurda canını feda etti. Belki bizler de edeceğiz ama bu çok düşük bir ihtimal şu an. Çünkü bizler daha genciz. Onların mantıklı dünyalarından uzak, daha gözü kara bir yapımız var. Bunun işe yarayacağına gönülden inanıyorum... Bizler yaşlı ağaçlara su götürüyoruz. Misyonumuzu böyle bilelim. Bu savaşta inancını kaybetmekte olanlara inanç götürüyoruz. Lütfen taşıdığımız bu kutsal amacı daha bu yolculukta sarsmayın. Sessizce, ağlamak üzere olan çocuklar gibi yürüyeceğimize, dedelerimizden kalan zafer şarkılarını söyleyerek yürüelim. Bu ağır kanlılığımızla yoldaki tavşanları bile korkutamazken, düşmanı korkutmayı nasıl başaracağız.”

Herkes pür dikkat bu çocuğu dinliyordu. Şaharm'ın gözleri dolmuştu. Sanki karşısında eski dostu Denetra vardı. Az önceki düşüncelerinden dolayı bir utanç sardı yüreğini. Bütün erler çok etkilenmişti. Frilav'ın bu doğaçlama moral konuşmasından sonra yemekler daha büyük bir iştahla yendi. Az önceki ölü ruhlar kaybolmuş, yerlerine, çelik zırhlarla korunaklı ruhlar, altın kılıçlarla bezenmiş bedenler gelmişti.

Bilge Ser bir taşla iki kuş vurmanın sevincini yaşıyordu. Bu çocuğu tutup alından öpesi geldi. Bu yüz yirmi beş kişilik kabile de daha kim bilir ne cevherler vardı. Hepsine tek tek baktı askerlerin, gözlerindeki cesareten kendisi bile korktu. İşte tam afyon içip neşelenme zamanıydı. Bu asker alayını, düğün alayına çevirmenin vakti gelmişti.

İva çocukluk arkadaşına hayranlıkla baktı. Purevan'ı ve onun erişilmez mantığını düşündü. Evet... Kız kardeşi tam kendine layık bir eş seçmişti. Yarım kalan parçaları tamamlayabilecek, cesur ve özgürlüğün kutsallığına inanan, yüce bir

ruh... Yalnız olmadığını anladı. Frilav, babasından kalan hatırayı devam ettiriyordu. Ölürken bile içinde ümit olan bir adamın son bakışları gelip Frilav'ın gözlerine kondu. Orada hayat bulup, bütün askerlerin yüreklerini fethetti.

Güneş Mor Dağların arkasında kaybolurken, Özgürlük için çırpınan yeni yürekler doğuyordu dağların eteklerine....

XXIII. BÖLÜM

İSA'NIN SON YEMEĞİ

“Yıllar geçtikçe, ben her gün bir önceki günü hesaba çekmeye başladım. Lygos'ta geçen hayatım, Athelia ile hayvan organlarını didikleme, davetlere katılmak, yağmurlu günlerde vücudumu sergilemek gibi içinde heyecan ve macera olmayan bir takım yaşantı kısıntılarından ibaretti. Oysa ben başka yerler tanımak, başka insanlarla görüşmek ve dünyaya açılmak istiyordum. Bütün bunların olması için bir büyücü beklemek, yaşım ilerledikçe anlamsız gelmeye başladı bana. Planlarım arasında iyi bir hekim olmakta vardı. Mısırlıların bu alanda Firavunlara dayanan özel bir eğitimleri olduğunu da hocamdan duymuştum. Bu yüzden ve daha pek çok nedenden dolayı mısır benim hayallerimin baş köşesine oturmuş bir ülkeydi. Bütün bunların yanı sıra, aşka da ihtiyaç duyuyor ve birinin beni ölesiye sevip, her zaman yanımda olmasını istiyordum. Belki en zor olanı da buydu. Ben sevmekten çok, sevilme nedenlerine önem veren biriydim. Yakışıklılığımın farkındaydım ve bu yüzden bana aşık olunmasından adeta tiksinti duyuyordum. Athelia bunun en açık örneğiydi o zamanlar. O da büyüyüp genç kız havasına büründükçe, içindeki ateşe daha da hakim olamamaya başlamıştı. Çoğu kez ona bakmaya korkuyor, gözleriyle beni ateşe vereceğini sanıyordum.

Bir an önce istediğim gibi biriyle evlenmek, onu da alıp, bu Lygos'dan dünyaya açılmak istiyordum. Yazgıya olan kuvvetli inancımdan dolayı, benim için yazılmış olan evliliğin dışına kaçamayacağımı düşünüyordum. Bu yüzden de, bu yazgıyı bilip, bir an önce hayatımı birleştireceğim insanla yuva kurmak istiyordum. Ama tam bir kaplumbağa yuvası. Evimizi sırtımızda taşıyacaktık bana göre. En çok yaşayacağımız yer elbette Lygos olacaktı ama dünyayı da görecektik.

Bir gün annemin Sokrates'e ve atalarımıza dair hikayelerinden birinde söylediği bir şey dikkatimi çekti. Delfi Apollon tapınağındaki kahinlerin geleceği ne kadar iyi bildiklerinden bahsetti. Bense geleceğimi öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. O zamanki konuşmadan sonra kafaya taktım bunu. Gidip kahinlerden başıma neler geleceğini öğrenecek, bana yazılan kızla evlenip, hayatımı hızlandıracaktım. Hiçbir şey yapmıyor olmama rağmen bana zaman yetmiyordu adeta. Böyle yaşamının, beni çok tek düze yapacağına inanıyordum. Zira öldükten sonra unutulup gitmek istemiyordum.

Bu düşüncelerle günler akıp gitti. On dokuz yaşındaydım tam. Ve İsa'nın doğumuna tam bir yıl vardı. Ama bunu bu günkü bilgilerimle söylüyorum tabii. Bir gün Medasus annemle beni bir yemeğe davet etti. Ben bu yemeğe katılmayı kesinlikle reddettim. Çünkü o zamanlar Delphi'de büyümüş 11 yaşına gelmişti. Bu çocuktaki Mısır'la Megara'nın birleşimi bir hava seziliyordu. Gözleri masmaviydi ve ten rengi Lygos'taki herkesten daha koyuydu. Bu çocuk gerçekten ruhuyla ve bedeniyle lanetlenmiş bir çocuktü. Firavunlara dayandığını düşünüyordum her nedense Delphi'nin. Oysa annesi uzun uzun bana annesinin Mısır'dan getirilen bir köle kız olduğunu anlatmıştı. Buna inanmak istiyordum ve inanıyordum. Sonuçta kimse bunu engelleyemezdi.

O akşamki yemek için annemin ısrarlarına dayanamadım. Gitmezsem o da gitmeyecekti ve o buna çok üzülüyordu. Sırf annem için o uğursuz çocuğa katlanmaya karar verdim. Akşam oldu. Evlerine gittik. Bahçe kapısında uşakları karşıladı bizi. Bu kırk beş yaşlarında bir adamdı. Adını hiçbir zaman aklımda tutamazdım. Hala da hatırlamam. Sahte bir gülücükle karşıladı bizi. Onların ev beni hep büyülerdi. Çok para gömülmüştü bu eve bana göre. Profesör oldukça zengin bir adamdı. Hekimlik de yaptığı için çok para kazanıyordu. Özellikle kış aylarında hocalığın haricinde insanlara şifa dağıttığı için çok para kazanırdı. Profesör Nestor Lygos'da hekim denilince akla gelen ilk kişiydi. Bu evi kendi zevkine göre yaptırmıştı. Hiçbir şeyi eksik tutulmamıştı. Bahçe kapısından içeri girince karşınıza mermer döşeli bir patika çıkardı. Bu patikayı sağdan ve soldan kuşatan bin bir çeşit çiçek... Biz gittiğimizde henüz bahardı ve bu patikanın en güzel günleriydi. Uşağın önderliği eşliğinde bilmem kaçınıcı kez girdiğimiz bu eve yine ilk kez girmiş muamelesi görerek ilerledik. Oraya gidince bizim yoksul olduğumuzu hatırlatmak için her şey düşünülmüş olurdu sanki. Pek çok eşya altından yapılmış olup, her zaman böyle olup olmadığını bu gün bile bilmiyorum ama nedense bu eşyalar biz gidince ortalıkta uçurdu.

Medasus evine gidildiğinde oldukça alçak gönüllü davranmaya çalışırdı. Ama onun bu eksikliğini tamamlamak için elinden geleni yapardı hocam. Altın bir enfiye kutusu vardı onun. Üzeri pek çok çeşit değerli taşlarla süslü. Onu çekiştiriyor olurdu her gittiğimizde. Uşakla başlayan rutin soğukluk, bu enfiye kutusunun gözlerimi oymasıyla devam ederdi. Tarafsız bahsedecek olursam, gözlerimi kamaştırması demem gerekir aslında. Birkaç koridordan geçerek evin asıl salonuna gelirdik. Burası “geniş” deyip geçiştirilecek bir salon değildi doğrusu. Salon aynı zamanda misafirler geldiğinde yemek odası görevi de görüyordu. Salonun tam ortasında, ceviz ağacından yapılmış uzunca bir yemek masası dururdu. Masanın üzerinde altı adet gümüş şamdan olurdu. Kimi zaman gittiğimizde, bu şamdanlar altın olanlarıyla ya da çok nadir olarak yakut süslemeli olanlarla değiştirilirdi. Ne kadar çok yemeğe çağırılırsak, o kadar fikir sahibi olurduk zenginlikleri konusunda.

Annem zaten böyle bir evden daha güzel bir evde büyüdüğü için duruma çok alışkındı. Bense evimizdeki orta tabakalığın hatta yoksulluğun dışına çıkamadığım için, hiçbir zaman o havaya giremezdim. Bahçe kapısından adımımı attığım anda başlayan ızdırap, yemek esnasında, lokmalarımı boğazımdan mideme doğru sürgüne gönderirken devam ederdi. Elbetteki masanın üzerindeki altı şamdanla kalmazdı bu zenginlik ve sözde zarafet... Her gittiğimizde yerlerine yenileri konulmuş biblolar, işlemeli örtüler, ipek yaygılar... Ben kusmamak için kendimi zorlarken masaya adını bilmediğim, yerken boğazıma nasıl diziliyorsa, söylerken de dilime dizilen yemekler gelirdi. Her birinin hangi kültüre ait oldukları anlatıldıktan sonra, her zamanki gibi annemden öğrenecekleri bir şeyler olduğunu anladıklarında, moraller sifıra iner, bütün iştahlar kesilirdi. Özellikle hocam yapardı bunu. Bu yemeklerin adlarını öğrenebilmek için, biz gelemeden dersine çalışmış gibi bir izlenim bırakırdı nedense. Biz Lygos’un diğer çok zengin ailelerine nispeten daha çok oraya egoları tatmin etme misyonuyla gidiyor gibiydik. Annemin görgü anlayışından dolayı, bunu anlayamamış olması bu gün bile tuhafıma gitmez benim.

Bu kadar geniş bir salonu eşya ile tıka basa doldurmak, özel bir marifet gerektirirdi doğrusu. Bir kralın bütün hazinelerini bir odada toplamasına benziyordu bu eşya tutkusu. Uşağın yolculuğumuzun son anına kadar eşlik ettiği bu ‘salona geçme töreni’ biz sandalyelerimize oturuncaya kadar sürdü. Ben salondaki yeni değişiklikleri midem bulanıncaya kadar izledim. Hocam bu defa enfiye kutusunu değil, Atina’dan yeni getirttiği bronz Zeus büstünü gümüş bir sehpanın üstüne yerleştirmekle meşguldü. Geldiğimizi zoraki fark etmiş gibi yaparak, bize döndü ve soylulara yakışır bir kibarlıkla:

“Hoş geldiniz” dedi.

Annem ve ben bu centilmence ilgiyi karşılıksız bırakmadık tabii. Hocam bunca zeki yaratılışına karşılık, şu yapmacık tavırlarından hiçbir zaman vazgeçemiyor ve bunda da oldukça başarısız oluyordu. Onun bu haline gülmem gerekirken ben tam bir barut fıçısı oluyordum. Annem, bir sonradan görme olmadığı için onun davranışlarındaki sahteliği hiçbir zaman çözemiyordu. Ona göre görgülü insanlar böyle davranır, soyluluklarını sözleriyle değil, tavırlarıyla belli ederlerdi.

“İsterseniz masaya geçelim hemen” dedi hocam.

Annem karşılık verdi:

“Ah elbette...”

Evin diğer üyelerinin henüz teşrif etmemesinin annemde yarattığı rahatsızlığı bu gün bile unutmuyorum. Hocam durumu anlamış olmalıydı ki:

“Medasus giyiniyor olmalı. Athelia da şimdi gelir.” dedi.

Bu cümle annemin içini epeyce rahatlatmıştı. Bir müddet sessizce oturduk. Önemsenmediğini hissetmesi annemi hep sustururdu. Yapmacık tavırlar sergileyemediği için de, hangi durumda olursa olsun konuşamazdı. Sessizliği ben bozdum:

“Çalışmalarınız nasıl gidiyor, hocam?” diye sordum.

Bendeki olumsuzluğu hissetmiş olmalıydı ki, onunla konuşmak için laf açmama şaşırılmış göründü. Bu soru her ne kadar sıradan bir soru olmuş olsa da, ani bir soruydu.

“İyi” diyebilirdi. “Yıllardır üzerinde çalıştığım bir proje var. Tek arzum, bitirene kadar ömrümün bana vefa etmesi.”

“Nedir?” diye sorma gafletinde bulundum. Bir müddet yere baktı. Kapıda birini gözlüyormuş gibi gözlerini kapıya çevirerek yanıt verdi.

“Şimdilik gizli sayılacak bir çalışma” dedi. “Aslında gizli olduğundan değil, beni sevenleri şaşırtmak istiyorum” diye ekledi.

Gözlerini benden kaçırmıştı. Evet bundan emindim. Sanki gözlerine bakınca ne yapmaya çalıştığını anlayacaktım. Çünkü onun göz teması kurarak anlattığı hiçbir şeyi anlamamazlık etmezdim ben. Sürpriz falan hikayeydi. Düpedüz gizli işler çeviriyor bunları da benden saklıyordu. Bu durumu anlamamış ve alınmamış gibi yaparak:

“Siz bunları söyledikten sonra, bu sürprizi beklemek zor olacak bizler için” dedim.

Ama sesim o kadar başkasının ağzından çıkıyormuş gibiydi ki, sahteliğim bir anda bütün sandalyeleri dolaştı. İstemesem de yüzüme bir allık indi. Ben de kapıya bakıyor gibi yaptım. Ev sahibelerinin gelmesini bekliyor gibi. Bu kapı ağzı, hepimiz için bir kaçıştı sanki. Sıkışıp kaldığımız durumlarda, gözlerimizle kaçırdık kapıdan. Hem de hiç izin istemeden. Utançlarımızı, iki yüzlülüklerimizi, sırlarımızı, hatta çoğu zaman belli etmek istemediğimiz alaylarımızı bu kapıdan kaçırdık hep. Hem de oturduğumuz yerden. Bu kapı bizler için bir girip çıkma aracı olmaktan çok, bir kaçış tüneliydi... İnanılmaz bir farkındalıkla hepimiz aynı yeri aynı amaçlarla kullanırdık.

Bir de pencereler vardı tabii. Uçları yerlere kadar uzanan ipek, işlemeli perdeleri olan... Çoğu kez bu perdelerin arkasına saklanırdık bu yemeklerde. Özellikle kapının kapalı ve bütün herkesin salonda olduğu zamanlarda. Zira kapıda beklenen biri yoksa bile, pencereye bakılacak bir şey mutlaka bulunurdu... Dış dünyaya açılan ve bizi bu odanın zindanlığından, dışarıdaki özgürlüğe taşıyacak ikinci mekandı burası.

Benim bu gerçeklikten ve samimiyetten millerce uzak yorumum ortalığı bir suskunluğa boğdu. Annem önemsenmediğini düşündüğü için rahatsız oluyor, profesör ona inanmadığım için, bense profesörü inandıramadığım için rahatsız oluyordum. Huzursuzluğun bahçe kapısında başlaması benim için rutin bir olaydı ama bu kadar kısa bir sürede bu boyuta geleceğini de hiç aklıma getirmemiştim.

Biz böyle dut yemiş bülbüller gibi beklerken, Medasus gerdanını kaplayan takılarıyla ve kırmızı bir elbisesiyle göründü. Elbisenin üstüne iliştirilmiş siyah taşların ne olduğunu hiç anlayamadım. Ama göbek kısmındaki zümrütleri benden iyi kimse bilemezdi. Bu haliyle işi erkekleri eğlendirmek olan kadınlara benziyordu. Yaşamı da böyle değil miydi Medasus’un zaten? Aşık olmadığı bir adamı maceradan maceraya sürükleyip, gönlünce eğlendirmek...Onun ruhundaki isyankar, zor beğenir ve cesur yapıyla görüntüsünü hiç bağdaştıramıyordum. Eliyle etekliğinin ucunu kaldırmış vaziyette yaklaştı. Bizi selamladıktan sonra:

“Hoş geldiniz...” dedi.

Annem biraz sitem, biraz nezaket kokan bir tonla teşekkür etti. Ben sesimi çıkarmadım. Annemin önceleri acıyarak, sonraları da gıpta ederek baktığı bu kadının temelinde yatan hikayeyi bilmek beni çileden çıkarıyordu. Kırmızı elbiseli bu kadın odada bulunan herkesi yanıltıyordu. Belki beni bile. Bir kocasına anlattığı hikaye – ki bunun ne olacağını o zaman kimse bilemezdi, bir bana anlattığı, bir de anneme anlattığı acıklı fakir kızın hikayesi. Belki de bu bile onu güçlü yapıyordu.

Masada ona ayrılmış yerini aldı. Son derece basit bir karın doyurma işini, nasıl böyle merasim haline getirdiklerini anlayamıyordum. Oysa şölenlerle başlayan bu hazmetme sürecinin nerede ve nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyorduk. Çoğu zaman yemek yerken aklımdan çıkmayan bir düşünce olmuştur bu benim.

Şimdi beklenen iki kişi vardı geride...Athelia ve o lanet olası velet. Az sonra Athelia da göründü. O da beyaz bir elbiseyle katılıyordu. Boynunu süsleyen ince bir kolye hariç hiçbir takısı yoktu. Zenginliklerini saklama gafletinde bulunduğu için, hocam ona ters ters baktı. Athelia da dizlerini bükerek herkesi selamladı: “Afiyet olsun” deyip tam benim karşıma oturdu. Masa da annem ve ben yan yana oturuyorduk. Annemin çaprazında Profesör, tam karşısında karısı ve onun yanında da Athelia vardı. Demek Delphi annemin diğer yanına oturacaktı.

Medasus üzüntülü bir şekilde:

“Delphi yemekte bizimle olamayacak” dedi.

Bu hayatımda duyduğum en güzel cümlelerden biriydi. Buradan nefret etmeme sebep olan etkenlerden birisi yok olmuştu demek. Medasus ardından ekledi.

“Üşütmüş sanırım, ateşi çok yüksek... Belki az sonra yemeğe ara verip bakman gerekecek Nestor” dedi.

Profesör sandalyesinden kalkmaya yeltenirken:

“Beni mazur görün, hemen gidip baksam iyi olacak. Şimdi dönerim.”

Bu sözle birlikte odayı terk etti. Böylece masada dört kişi kalmıştık. Ben içimden Delphi domuzunun ölmesi için dua ederken, Athelia aşkının acılarına gömülmüş beni izliyordu. Yıllardır düşündükleriyle yüzleşememişti..Buna bir türlü cesaret edemiyordu. Elbette içinde bu kadar büyüttüğü bir aşkı sonsuza kadar tutamayacak, bir gün bana anlatacağı. Sanki gün geçtikçe güzelleşiyordu. Aşkıyla olan savaşı, tanrısına bağlı olan bir meleğin, günah işlemek için verdiği savaşı andırıyordu. Bu akşam ben de onu çok güzel bulmuştum doğrusu. Aşkını itiraf etmesini istiyordum artık. Bunu nasıl yapacağını da merak ediyordum. O kadar çekingen ve sessizdi ki, birazcık olsun ona cesaret vermeden bunu asla yapamayacaktı. Onun gittikçe ağırlaşan ve çaresizleşen bakışlarına bir ara ben de karşılık verdim. Gözlerim gözlerine değdi gibi oldu. Ama hemen geri çektim. Yıllardır susuz kalmış bir bedevi gibi duruyordu karşımda. Ve ben onun suyuydum.

Gözlerimi çekmemle birlikte onun benden daha cesur davrandığını düşünmeye başladım. Yaklaşık bir on dakika içim içimi yedi. O gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu sanki. Ölümüne giden yolda yürür gibiydi. Kararını vermişe benziyordu. Bunu benimle konuşacak, ya reddedilip hayata küsecek, ya da kabul edilip, dünyanın en bahtiyar kızı o olacaktı. Onun bana böyle deliler gibi bakması hoşuma gidiyordu. Sevilmek güzel bir şeydi doğrusu. Sebepleri her ne olursa olsun, ve sen bu sebeplerden her ne kadar tiksiniyorsen tiksini, sevilmek güzel şeydi... bir kadının 'en'i olmak. Hem kolay şey değildi, hem de dayanılmaz bir cazibesi vardı.

Uşak bilmem hangi ülkenin hangi yemeğini getirirken, o değil yemekleri, uşağı bile görmüyordu. Beni etkilemeye başlamıştı açıkçası. Ben de ona bakmaya başladım. Ama kesik kesik. Bazen manalı manalı. Hiçbir zaman uzun süre bakmasına izin vermiyordum. Çünkü gözlerim güzel ve değerliydi. Ayrıca bakmaktan doymasından korkuyordum. O doyumunu ona vermedikçe, hep aç hissediyordu kendini. Ben baktığım zaman, yüzüne hafif bir tebessüm ve aşkına karşılık bulmanın inanılmaz huzuru yayılıyordu. Bu insanın en sevdiği oyuncağıyla oynaması gibiydi. Ama ben gerçekten sevmeye başlıyordum sanki...

Annemle Medasus koyu bir sohbete başlamışlardı. Hem o eşsiz yemeklerden atıştırıyorlar, hem de en derin konuları konuşuyorlardı. Bizse henüz yemeğe başlayamamıştık bile. Sonra ben de onu etkilemek için bir şeyler yapmaya karar verdim. Buna da onun en değer verdiği, sevgisinin sebebi olan şeyle başladım. Onun mutlu olmasını gerçekten istedim. O benim güzelliğimi ve çekiciliğimi seviyordu ve ben de onun için daha da çekici olacaktım. Yemeğimi yemeye karar verdim. O gözlerini benden ayırmıyordu. Çatalımı alınca, sofrada olduğumuzu hatırladı. O da uzandı çatalına ama çatalına bakmıyordu bile. Bir çeşit tavuk vardı tabağımda, diğer yemekleri görmedim bile. Yavaşça bir parça aldım tavuktan. Usul usul ağzıma doğru götürdüm. Tavuğun üstündeki ince yağ tabakasını dudaklarımın kenarlarına bulaştırdım. Bunu hem dudaklarımı parlatmak, hem de bundan dolayı dudaklarımda ıslak mendili kullanmak amacıyla yaptım. Dudaklarıma yağ bulaşınca yavaşça masanın üstündeki işlemeli mendile uzandım. Tasın içindeki hijyen amaçlı suya biraz daha batırdım. O benden gözlerini alamıyordu. Yemek yemem bile belli ki onu çıldırtan bir şeydi. Ardından bu yarı ıslatılmış mendili dudaklarıma götürdüm. Dudaklarımı iyice ıslattım. Öyle derinleşti ki bakışları, bir an masanın üstünden atlayıp dudaklarıma yapışacak zannettim. Bu durumun verdiği zevki binlerce kez sevişmeye değişmezdim. Onu çıldırtmak ve etki alanımı görmek için iyice hırslandım. Sınırlarımı tanımak istercesine bu yarı oyun, yarı gerçek karşılığı vermeye devam edecektim. Dudaklarımı silerken mendili iyice sıktım. Birkaç damla gerdanıma damlattım. Kazara olmuş havası verdim buna tabii. Sonra onun bakışları altında göğsümü silmeye çalıştım. Burada ki su damlacıklarının yağmuru hatırlattığını hissetmedi bile. Oysa bu benim en sevdiğim teşhirci yönlerimden biriydi. Bir an aşkımdan ölecek zannettim. Neredeyse nefes alamaz hale gelmişti. Çatalı tabakta gözleri ben de öylece bakıyordu. Göğsümdeki damlacıkları kuruladıktan sonra dilimle dudaklarımı yeniden ıslattım. Alnıma dökülen bir perçem olurdu benim hep. Elimle onu havalandırdım. Tekrar olduğu yere düştü. Böylesine dışa vuran bir iç yangını hiç görmemiştim doğrusu. Bir yandan bu hareketlerim onu ümitlendiriyor, bir yandan da aşkın dayanılmaz arzusundan can çekiyordu. Bir adım sonrasını hiç kimse bilemezdi. Onun güzelliği karşısında hangi erkek olsa diz çökerdi ama ben onu kedinin

çiğere baktığı gibi baktırıyordum. Gücüme hayran kaldım. İçimde tanrılaştıkça tanrılaştım. Çatalı tutarken ellerinin titremeye başlamış olduğunu gördüm. Bu beni daha da zevklendirdi. Onun gibi görünen bir gece aslında ne kadar benimdi, ne kadar bana aitti. Bu bakışlar burada bitmez diye geçirdim aklımdan. Onu sevebilmenin ne olduğunu da merak etmiyor değildim. Birazcık güç verse kendine, şu ellerinin titremesine birazcık hakim olabilse, bana bakmaktan azıcık vazgeçebilse, hemen kollarıma alacaktım onu. Ama o zayıflığında ısrar ediyor ve beni çıldırtıyordu. Biz böyle deli gibi birbirimizi süzerken profesör indi yukarıdan. O uğursuzu da getirecek diye ödüm kopmuştu. Ama öyle olmadı. Ateşinin olduğunu ve yarına hiçbir şeyinin kalmayacağını söyledi. Bu defa Athelia'nın yanına oturdu. Servisi oraya yapıldı.

Athelia belli belirsiz birkaç lokma aldı babası gelince.

Az önceki sır dolu dünyasını biraz yumuşatmak istercesine bana baktı profesör:

“Üzerinde çalıştığım proje için Mısır'a gideceğim” dedi.

Ben bir yandan Athelia'yı çıldırtmaya devam ederken, ağız şapırtılarımı en çekici hale getirerek:

“Öylemi hocam?” dedim. “Peki nasıl gideceksiniz?”

“Deniz yoluyla elbette. Giderken Megara'ya da uğramayı düşünüyoruz.”

“Düşünüyor musunuz? Başkaları da mı gelecek sizinle?”

“Evet ” dedi profesör. “Yalnızca bir kişi, Septimus.”

“Septimus da kim? Ben tanımıyorum.?” dedim birden, tanımam gerekiyormuş gibi. Yine boş bulunmuşum. Athelia ile olan duygu alışverişi yüzümün kızarmasıyla bitecek gibi oldu.

“Tanımaman normal” dedi profesör, anlayışlı karşılayarak. “Mısır'da eğitim görüyordu. Romalıların kurduğu bir tıp fakültesinde. Oldukça yetenekli. Hem Mısır'ı iyi biliyor hem de iyi bir hekim.” Ve hiç durmadan Septimus'u anlatmaya başladı.

“Ayrıca Lygos'da oturan asil bir ailenin oğlu. Aslen Lernalılar. Babası tüccar. Lerna'dan buğday ve arpa getirtip satıyor. Kendisi yapmıyor tabi, zengin bir şirketi var. Onun adına adamları yapıyor. Septimus henüz yirmi dokuz yaşında... Kleopatra'nın öldüğü yıl doğmuş yani. Bir başarılı insan ölür, bir başarılı insan doğar. Hayat böyledir. Her neyse yaşına rağmen oldukça yetkin hekimlikte. İnsan bu meslekte vaktini boşa geçirmemeli. Sen de çok çalışması gerekenlerden birisin.”

“Haklısınız, profesör” dedim. Delphi'ye gitme fikri zihnimde yeniden canlanmıştı.

“Aslında” diye başladım söze. Biraz çekinerek söylüyordum söylediklerimi. “Aslında ben de gidip ata yurdumuzu bir görmek istiyorum. Size katılmamın bir mahsuru var mı?”

Biraz düşündü profesör. Sonra ağarmış kaşlarının altından:

“Hayır, elbette yok.” dedi.

Sanki cenneti müjdelemişti bana. Annem konuşulanlara ilgisini yoğunlaştırdı hemen. Bana dönerek:

“Bu fikri daha önce evde konuşmamız daha uygun olurdu, Kariptolis” dedi.

Ona saygısızlık etmeden:

“Elbette” dedim. “Ben profesörün iznini alayım da göndermezsen yine de gitmem.”

Annem bu sözümü cevapsız bıraktı. Athelia onu ihmal ettiğim için neredeyse krizler geçiriyordu. Birkaç bakışla hemen sahiplenmişti beni. Onu tahrik etmeye devam ettim. Çatalı tutuşumda bile bir aşka davet vardı. O ise babasının

da yanında bulunmasından dolayı renkten renge giriyor, bütün arzusunu dudaklarında topluyordu. En sonunda dayanamadı.

“İzinizle ben balkona çıkmak istiyorum” dedi. “Biraz hava almak istiyorum.”

Herkes suskunluğuyla onaylamıştı. Medasus yine de dayanamadı:

“Elbette” dedi. Athelia o anda ayağıyla masanın altından dürttü beni. Sen de gel der gibiydi. Athelia’yı çok seven annem bana döndü:

“İstersen yalnız bırakma Athelia’yı ” dedi. Bu beni biraz olsun sevindirmişti. Ama bir yandan da içimde kötü bir his vardı. Bana hiç uymayan melek gibi bu kıza aşık olmaktan çekiniyordum. O önden, ben arkasından balkona çıktık.

Dışarıda dolunay Lygos’u izliyordu. Bu güzel şehri yukarıdan izlemenin ne demek olduğunu ondan başkası bilemezdi. Athelia başını aya doğru kaldırdı.

“Ne kadar güzel, değil mi?” dedi.

Bunu söylerken muhtemelen benden “En az senin kadar” gibi bir cümle ummuştu. Ben öyle yapmadım.

“En az Lygos kadar dedim.”

Bu onun beklediği cümle değildi. Duruşuna bile yansıdı bu beklenilmeyen cümlenin etkisi.

“Evet” dedi. “Aşka şahit olan her şeye bu güzellik yansıyor. Lygos’ta güzelliğini aşklardan alıyor... dolunay da...”

Ben ne kadar kaçmak istesem de sözü çok zeki bir şekilde aşka getirmişti. Bu sözüne karşılık vermedim. Dolunayın loş ışığına ve baharın serinliğine karışıp kayboldu bu cümle.

“Kari” dedi.

İlk kez ‘Kari’ deyişini düzeltmedim.

“Efendim” dedim.

“Seninle neredeyse doğduk doğalı aynı yerdeyiz. Aynı hayatın içindeyiz, neredeyse aynı evde”

Nereye geleceğini merak ediyordum. Dikkatli bir şekilde dinledim onu. Devam etti:

“Sana karşı içimde biriktirdiğim duyguların ne denli güçlü olduğunu tahmin edemezsin. Yıllardır içimde saklayabildiğime bile şaşıyorum doğrusu. Utangaç mizacımdan da farkındasın elbet. Bu yüzden senelerce sana açılmadım. Duygularımı bir çığ gibi içimde sakladım. Sana olan aşkıma en çok, şu gözlerini kırıştıran yıldızlar ve üzerimizde bizi izleyen ve yıllardır ağlamalarından bıktığı için bu anı gözleyen ay şahit. Yemekteki iç yakıcılığıyla ve bana gösterdiği alakayla, yıllardır boş yere kendimi kahrettiğimi anladım. Tanrıma şükürler olsun ki senin gibi muhteşem bir insanın bana dönüp bakacağını bile ummazken seni aşkımdan en görkemli yangınında buldum. Şu anki heyecanıyla bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyorum ama bilesin ki ben yıllarca beni dinleyip hiçbir şey söyleyemeyeceğin bu anı bekliyordum. Canım sevgilim benim ” dedi.

Bana doğru yaklaştı. Ay ışığı gözünden, damlacığa vurmuş, orada parlıyordu. İşte o zaman yıllardır onu aşk ağrılarında, balkona çıkıp ağladığı gecelerde hiç yalnız bırakmadığını anladım dolunayın.

“Yoo” dedim. “Çok yanıyorsun. Hem de inanamayacağın kadar çok. Karşında hiçbir şey söyleyemeyeceğimi düşünmekle sadece kendini değil, en sadık dostlarını, ayı ve yıldızları da yanıltıyorsun. Bilakis sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki sabaha kadar konuşsam da bitmez bunlar.”

Heyecanlandı. Gözleri ay ışığını iyice çekti içine. Yeni doğan bir çocuk gibi açtı gözlerini dünyaya. Bense söyleyeceklerimin heyecanından neredeyse bayılacaktım.

“Sen Şu karşımda duran göz yaŐılarınla, titreyen ellerinle, bükölen boynunla, çekingenliğinin yüzünde oluşturduğu ezikle, benim senden etkilenebileceğimi nasıl düşünürsün.”

Bana doğru yaklaştı. Söylediklerime inanamamıŐ gibi göründü gözöme. Elini yanağıma koyup okŐamak istedi. Yıllardır Şu lanet olası vücuduma dokunmak dışında bir Şey istemediği konusunda ne kadar haklı olduğumu anladım.

“Dokunma bana!” diye haykırdım. “Bana dokunabilecek gücün yok senin. Sen hikayelerdeki sıradan, melankolik kızlardan birisin. Yer yüzünü bırak, sırf Lygos’ta senin gibi kaç tane var biliyor musun?...” Sesimi biraz daha yükselterek devam ettim.

“Sırf bana olan bu iğrenç duygularını itiraf ettirmek için seni bakıŐlarımla baştan çıkardım. Masumca yemek yememi bile nasıl da Őehvetinle buladın. Ben hiç habersiz mendille ağzımı kurularken nasıl da bana tecavüz edecek gibi bakıyordun. Evet haklısın doğduk doğalı aynı evde gibiyiz. İŞte doğdun doğalı bana böyle bakmandan nefret ediyorum senin. Elbette seni uyarmak, aŐaĐılamak için can atıyordum. Ama ‘bana böyle bakma’ desem, kim bilir korkaklığından ne yalanlar söyleyip, yine beni suçlayacaktın. Aklından böyle bir Şeyi hiç geçirmemiŐsin gibi yapacaktın. Ama Şimdi elimden kaçamazsın. Çünkü sen kendin itiraf ettin. BakıŐlarımla beni nasıl Şehvete buladığını kendin itiraf ettin. Artık bana söyleyebilecek ne tek bir cümle, ne de tek bir kelimen olabilir.”

Öylece donup kalmıştı. Tepki bile veremiyordu bana. Ben bütün acımasızlığımla devam ettim:

“Sana söylediğim veya söyleyeceğim Şeyleri sakın ola dramatikleŐmeye kalkıŐma. Benim bu gece bu rüzgarın fıslıtısında, bu dolunayın Şahitliğinde sana söylediklerim, hayatın boyunca bir insandan görebileceğin en büyük iyilik olacak. Çünkü güçlü olmak neymiş onu öğreneceksin. Fedakarlık ne demekmiŐ anlayacaksın. AŞk için fedakarlığın tanımı konacak yüreğine. Sen ki beni deliler gibi sevdiğini, geceler boyunca ay iŐıĐında ağladığını söylüyorsun. Eriyip tükendiğini anlatıyorsun. Bunlar kendin için yaptıkların... Peki benim için ne yaptın? Bir yemek masasında beni yiyecekmiŐ gibi bakmanın dışında. Arzundan köpekler gibi kudurmanın dışında. Beni elde etmek için hangi gözü karalık geldi elinden. Beni bir tarafa bırakırsak, aşkın için ne yaptın? Senin yaptığın aşkın özüne saygısızlıktan başka hiçbir Şey değil. EĞer ben birini gerçekten sevmiş olsaydım, onu elde etmek için, çevirmedik dolap, girmedik savaş bırakmazdım. Yeter kes ağlamayı! Zayıflığınla aşkı utandırdığın yeter.”

Mahmut’un kucağında oturan Mahmut hüngür hüngür ağlıyordu. Bir taraftan da göz yaşlarını silmeye çalışıyordu.

Sandalyede oturan Mahmut’un ise içi yanmıŐtı. Bu kendisi olamazdı. Tahtta oturan Mahmut hikayesini anlatmaya devam etti. Şimdi bile çok soğuk kanlıydı:

“Ben bütün bunları söyledikçe, o ayaklarıma kapanmaya çalışıyor:

““Lütfen bu merhametsizliği bana yapma” diyor, ağlayıp sızlıyordu. Bir an göz yaŐlarından boğulacak sandım. O ise hala bana dokunmaya çalıŐmakta ısrar ediyordu. Bütün yaşantım boyunca hiç bu kadar midem bulanmamıŐtı. Ayağımla ittim onu:

“Yeter” diye bağırdım. “Daha fazla iĐrençleŐme, küçöldükçe küçölme. Nefret ediyorum senden. Bu sözcüğün anlamını biliyor musun? NEFRET! Sakın bu sözcüğe bana yaptığın gibi sıradanmiŐ muamelesi yapma, anlamını düşün ve ona göre hareket et.”

Balkondan içeri doğru süzüldüm. AĞlayarak içeri gelemeyeceğini biliyordum. En korktuğu Şey, insanlara rezil olmak ve onların karşısında utanmaktı. Bu yüzden iç huzurumla aradaki holden geçerek salona girdim.

“Tekrar herkese merhaba...” derken gözlerimde Athelia’nın çırpınışlarını parçalara ayırdım ve masadaki bütün tabaklara dağıttım...

BÖLÜM XIII

“SÖYLEMEDİKLERİM...”

“İşte!” diye bir ses yankılandı Sis Vadisinde...

Bir ses çatlayınca kadar bağırdı.... “İşte” diyordu. “İşte oradalar!” Bu sesle birlikte bütün oklar çekildi. Bütün kılıçlar kuşanıldı. Yıldırım gibi iniyordu atlar tepelerden vadiye doğru. Bu vadinin etrafını çevreleyen beş tepe vardı. Çoğu kez sislere bulanmış, bir kızıl orman içinde kalan beş tepe... Nal sesleri yaklaştıkça beşe ayrıldı okçular. Arkalarında kılıçlarıyla diğer yiğitler dizildi. Beş ayrı yöne doğrulan onlarca ok...

Bazı askerlerin heyecandan titredikleri görüldü...

“Korkuya yer yok aslanlarım!” diye kükredi Bilge Ser... Sizi ölüm korkutamıyor, nal sesleri ne yapabilir bu çelikten yüreklere?”

Nal sesleri yaklaşıyor ama sık ormanlıkta Oburlar görünmüyordu. Eskiden bodurlarda binerdi ata ancak bir sabah Bodurlar uyandığında, şehirlerinde bir tane bile at göremediler... Tanrı'ya şükranlarını sunmak üzere, akşamdan selaleye gittikleri bir gündü o gün... Bütün atları götürmüşlerdi Oburlar. Hem de Obur kraliçesinin bin bir oyunuyla...

Tam da cepheye bu kadar yaklaşmışken hazırlıksız yakalanmışlardı Bodurlar... at sesleri gittikçe yakınlaştı. Yaylar iyice gerildi. Kılıçlar gözlerden çıkan alevle parıldadılar. Vadinin tam ortasında öylece kalakalmışlardı. Şaharm ne olursa olsun yerlerini terk etmemelerini emretti. Kendisi de kılıcını çekti.

Bilge Ser'i geri çekilmesi için uyardı. Zira Bilge Ser iyi bir askerden çok iyi bir doktor, iyi bir mucitti. Ormanda nal sesleri yankılanıyor, askerleri telaş içinde bırakıyordu. Bir an dehşet bir ordunun üzerlerine geldiği hissine kapıldılar. İva bir yandan gözüyle nal seslerini takip etmeye çalışıyor, bir yandan da Kardeşlerini düşünüyordu. Bir de Sapho'yu tabii.

Bir anda atlar ağaçların arasından çıktılar. Beş tane at, beş ayrı tepeden inmişti. Bütün yaylar iyice gerildi ve bir anda oklarını fırlattılar. Beş atın üzerindeki beş atlı bu alaca karanlığın içinde sönüp gittiler. Sisli vadiye iyice sis çöktü. Dumana kesti her bir yan.

Bu beş adam, şanslarını hiç deneme fırsatı bulamadan Vurulup gitmişlerdi.

Atlar onlara doğru yaklaşırken. Etrafta başka atlıların olup olmadığına emin olmak için kulak kesildi hepsi. Bu bir tuzak olabilirdi. Şaharm bu geçici zaferden dolayı neşeye bağırdı:

“Aslan erlerim benim... İyi iş çıkardınız”

Askerler gururla baktılar yaylarına. “Bu da bir şey mi?” der gibi gülümsediler Şaharm'a. Bilge Ser Şaharm'a baktı.

“Sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var” dedi. “Daha temkinli hareket edelim. Beklediğimiz ordu şu ormandan bir anda çıkabilir karşımıza” diye uyarmak zorunda kaldı.

Şaharm gözlerini gelen atlara dikti. Karanlıkta üzerindeki adamlar sadece bir karaltı olarak görünüyorlar, ne oldukları belli olmuyordu. Boyutlarını bile çözemediler.

“Numara yapıyor olabilirler!” diye bağırdı Şaharm. “Bir kez daha!” diye emretti. Bir anda ısıklık çalarak onlarca ok tekrar bu beş atlıya doğru fırlatıldı. Bu kez atlardan ikisi de çakıldı yere.

“Atlara ok atmayın!” diye bağırdı Şaharm. “Onlar işimize yarayacak bizim...”

Artık bu karaltıların öldüğünden emin oldu hepsi. Şaharm ve Frilav yavaş yavaş en yakın ata doğru ilerlediler...Ata doğru giderken:

“Hayvanları vurmayacaklardı” dedi Şaharm. “Kötü ettiler.”

Frilav işine iyice konsantre olmuştu. Yaklaşır yaklaşmaz, ölü de olsa bu Obur’un kafasına bir tekme atacaktı. Yılların hıncı ancak böyle çıkardı. Ata yaklaşınca karanlığa bir tekme savurdu. Ölü asker yerinden bile kıpırdamadı. Bir tekme daha attı, ama bu boşa gitti. İyice seçemedi karanlıkta askerin yerini. Ama üçüncüsünde “gırç” diye bir ses duyuldu. Boynu kırılmıştı askerin.

Aklında başka şeyler olduğu için, durumu fark edememişti Şaharm. Bu sesle birlikte uyandı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Frilav’a. “Ölüye saygısızlık yok geleneklerimizde... Bu bir düşman da olsa. Kahramanlığını hasmın diriyken gösterebilirsin ancak. Ölü bir adama tekme atmak, ödleklidir.”

Frilav pişman olmuştu yaptığına. Ya da en azından öyle görünmek istedi Şaharm’a. Ama babasını öldüren bu canilere bu bile azdı. Eliyle kenara itti Şaharm onu.

“Bir bakalım işimize yarayacak neleri varmış üstünde?” diye sordu kendi kendine. Frilav diğer atlıya doğru hareketlendi.Arkasından bağırdı Şaharm:

“Sakin aynısını diğer ölülere de yapma. Sadece üzerlerinde ne varsa al” dedi Şaharm. Hava iyice kararmıştı ve artık el yordamıyla bakacaktı Şaharm bu askere. Tam ikindinin bitip akşamın başladığı vakitte gelmişti bu atlılar. Zamanlama çok kötüydü. Çünkü az daha kararmış olsa nişan almaları mümkün olmayacaktı. Henüz ay doğmadığı için tam bir karanlık hakim oldu ormana. Şaharm eliyle yaklaşırken adamın avucunu iyice sıkışmış olduğunu gördü. Avucunda bir şey tutuyordu. Bu tuttuğu şey işlerine yarayabilirdi. Bir anda elinin Oburların ki gibi kepçe olmadığını anladı. Avucunu açar açmaz avucuna sıcak bir et boşandı. Bu bir dildi. Dilini, kesmişlerdi bu adamın. Çılgına döndü... Bilge Ser’e seslendi. Çingri taşını istedi. Birkaç ufak kuru otu tutuşturdu hemen. Bayılmamak için kendini zor tuttu:

“Bu... Bu...” diye kekeleydi.... Konuşamadı...

Bilge Ser tamamladı:

“En önemli kumandanlarımızdan biri” diyebilirdi.

Mor dağlar karanlığa kesmişken, Ölü askerin söyleyemedikleri Şaharm’ın avuçlarında kaldı...

XIV. BÖLÜM

AYRILIĞIN HEDİYESİ; GERDANA BİR VEDA BUSESİ...

“Lygos’ta baharın son günleriydi. Bir gün annem öksürmeye başladı. Sonraki günler bu öksürüğü iyice arttı. Gün geçtikçe ciğerleri sökülecek gibi oluyordu. Bense o günlerde hüznü ve mutluluğu, yine hayatımda pek çok kez olduğu gibi, bir arada yaşıyordum. Annemin hastalığına çare bulamamanın verdiği sıkıntı içimi kemirdikçe kemiriyordu. Bir yandan da Athelia’ya gücümü göstermiş, onu bir harabeye çevirmiştim. Bu beni mutlu ediyordu. Onu pek çok kez

balkonda, sarmaşıkların arasında ağlarken görüyordum. Sonraları bu ağlama seanslarına pek tanık olamadım. Artık balkonda da görünmez olmuştu. Hiçbir yerde yoktu bir zaman sonra. Ben onun aşkı altında ezilip, hayalete dönen bir kız olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu arada, her zamanki Akropol gezintilerimi sürdürüyordum. Bu gezintilerde arkamdan beni izleyen bir çift göz olduğuna, neredeyse tanrının varlığından emin olduğum kadar emindim. Athelia ortalıkta olmadığına göre bu, Delphi domuzundan başkası değildi. Ama onu hiç yakalamıyordum. Ceviz ağaçlarına tırmanma huyundan vazgeçtiği için, eskisi kadar incitemiyordum da onu... Bu durum böylece sürüp gitti...

Havanın güzel olduğu günlerden birinde, tatlı bir öğleden sonrasıydı. Gün batımını izlemek için Akropol'e gidecektim yine. Yola koyuldum. Leylakların arasından sıyrılarak, içimdeki hüznü, arzularına karıştırarak yürüdüm. Her akşam gün batarken, benim içime yepyeni ümitler doğar ve Lygos'tan bir gemiyle ayrılışın hayallerini kurardım. Yine öyle yapacaktım. Akropol'e vardığımda Medasus, beyaz eldivenleriyle, beyaz uzun elbisesiyle, bir kuğu gibi denizi izliyordu. Bu kadının hala Pelops'u beklemesine inanamıyordum. Demek ki içindeki Pelops, Lygos'ta yoktu. Bir an gitmekten vazgeçer gibi oldum. Ama Athelia'dan sonraki tepkilerini de merak etmiyor değildim. Onun yanına gidip, selam verdim.

Sessizliğini hiç bozmadı. Ben kendimi aşağılanmış hissederken konuşmaya başladı.

"Merhaba Kari" dedi.

Sesinde hüznün ve acının en ağır tonları vardı. Öylesine asil bir duruşu vardı ki, gün adeta onun içinde batıyor, güneşi bu asaletiyle yok ediyordu. Onun bir köle kızı olduğunu düşündükçe heyecanlanıyordum. Esaretlerine bir başkaldırı gibidir, kölelerin yaşantısı. Kaderin onlara çizdiği yolda, ölmez, dayanır ve hayatta kalmayı başarırlardı. Bu katlanış ve olgunlaşma, efendilerinden daha asil yapardı onları. Yılların birikimini topladığı gözlerini bana doğru döndürmesi sanki bana bahşedilmiş bir iyilik oldu. Ona hayranlıkla baktım. Söyleyecekleri ne olursa olsun, onun notalarla dolu sesinde, bir aşk melodisi oluşturacaktı:

"Sen " dedi birden. Ben pür dikkat ona baktım. Biraz duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Sen kudretle zayıflığı o kadar birbirine karıştırıyorsun ki, zayıflığını gücün, güçsüzlüğünü zayıflığın sayıyorsun."

Böyle bir girişe çok öfkelenmiştim ben. Bu doğru değildi. Ben ikisinin ayrımını ondan da, kızından da çok daha iyi yapıyordum. Durup dururken neden böyle başladığını da anlayamadım. Devam etti:

"Neden diye sormaya cesaretin yok değil mi?" dedi. "Çünkü sebebini sorarsan bunu kabullenmiş olacaksın, oysa sen asla böyle bir şeyi kabullenecek güçte değilsin. Madem açıklamayı tamamen benim insafıma bırakıyorsun, o halde bunu elimden geldiğince geciktirecek, ve sana eziyet edeceğim."

Öfkeyle baktım ona... Birden kendime hakim olamadım:

"Böyle bir şey olduğunu da nereden çıkardınız?" dedim. "Ben benimle ilgili bir durumu asla başkalarının insafına bırakmam, annemin bile. Siz bu cüreti kendinizde gördüğünüze göre, beni hiç tanıyamamışsınız. Eğer tanısaydınız benim kudreti ve kudretsizliği ne kadar iyi bildiğimi de bilirdiniz."

"Biliyorum" dedi. "Sizin kudretinizden haberim var. Karşınızda size aşık bir genç kızı, bir harabeye çevirebilecek kudretten bahsediyorsunuz, değil mi? Aşkı özümseyememiş, bütünleştirememiş bu kafa yapınızla elbette bunu güç sayarsınız siz. Siz gücünüzü yalnızca bedeninizden alıyorsunuz bana göre. Eğer öyle olmasaydı, Athelia'nın sizi ruhunuzdan dolayı sevdiğine inanırdınız. Bedeninizden dolayı değil. Kimi zaman insanlar ölür gider. Gövdeleri toprağa karışır, ve sonra bu bir yok oluşun başlangıcı olur onlar için. Ve onların arkasından hala onları sevenler vardır. En çok da sevgilileri sever onları. Oysa artık faydalanacak bir bedenleri kalmamıştır...Sizin yaklaşımınıza göre, insanlar sadece dokunma arzusuyla severler birbirini. Tabi siz çok farklı olduğunuz için bunun böyle olmaması gerektiğini düşünürsünüz. Buna göre en sevdiğiniz pastaya bakıp durmak yeterlidir. Onu yemekse, onu sevmenin bencilce bir sonucudur, öyle değil mi?"

Söylediklerinin hangisine karşılık olarak dediğimi bile bilemeden:

"Hayır" dedim. "Bu doğru değil."

Bunu anlamıştı hemen.

“Ne doğru değil?” diye beklemeksizin sordu.

Aklı sıra hızlı düşünüp, hızlı konuşarak beni yenmek istiyordu.

“Söyledikleriniz” dedim. “Benimle alakası olmayan şeyler. Ve son derece kadınsı bir yaklaşım.”

“Peki” dedi. Beyaz eldivenlerini şakağına götürdü. “Bir kadından güç ve cesaret beklemek, erkekçe bir yaklaşım mı?”

“Elbette” dedim. “Kudretin cinsiyeti yoktur. O kimde varsa, yüce olan odur. Aşka değer kazandırır güç. Aşkı besler. Zayıf bedenler ve zayıf ruhlar asla aşkı kaldıramazlar. Aşkları için fedakarlık yapamazlar. Ben benim için fedakarlıklardan kaçınmayacak, gerekirse canını ortaya koyacak bir sevgili istiyorum. Çünkü ben de aynı şeyleri onun için yapabiliyor olacağım. Ama bedenime değil, beynime ve ruhuma aşık bir maşuk istiyorum ben.”

Bana baktı gülümsedi...

“Öyle varsayalım” dedi. “Peki siz zekanızda, veya ruhunuzda aşık olunabilecek nasıl bir özellik olduğuna inanıyorsunuz? Hayata veya sizi sevmeye potansiyeli olan kızlara, ne gibi bir marifet gösterdiniz? Hangi başarılarınızla veya ruh yüceliğinizle etkilediniz onları? Siz bile kendi bedeninizi sömürürken, başkalarından nasıl bir yaklaşım bekliyorsunuz? Yağmurlu günlerde, kıyafetinizi teninize yapıştırıp, hatlarınızı belli etmek dışında ne yaptınız kendinizi gösterecek? Siz gövdenize nasıl yaklaşıyorsanız, size saygısızlık olmasın diye başkaları da öyle yaklaşacaktır...Sizi kızların gözünde ‘Kari’ yapan, şu perçeminiz, şu kara gözleriniz, uzun kirpikleriniz, koyu teniniz ve görülmemiş vücut yapınız değil mi zaten? Athelia aşık olacak başka bir yönünüz olmadığı için bunlara aşık olmuş olmasın?”

Beni fena kıstırmıştı. Başarılarımdan ve ruh dünyamın zenginliğinden bahsetmek istedim. Ama gerçekten de hiçbir şey bulamadım. Bu kadın, zekasıyla ve tecrübeleriyle beni alt etmek istiyordu. Hakkımda onca şeyi nerden duymuştu? Athelia’nın sessiz yapısı göz önünde bulundurulursa, kim anlatmıştı bunca şeyi ona? Demek ki konuşuyordu... Anasıyla, beni çekiştirip duruyorlardı akşama kadar. Bu duruma öfkelenmiş, orayı terk etmem gerekiyordu zaten. Yenik ayrılmak istemiyordum savaş meydanından. Gözlerine öfkeyle bakarak:

“Kabiliyetlerimi, zekamı ve ruh dünyamın zenginliğini uzun uzadıya size anlatıp duracak değilim. Ama en azından oturup bütün gün anamla sevdiğim insanı çekiştirmeyecek kadar yüce bir karaktere ve engin bir ruh yapısına sahibim. Size söyleyecek başka bir şeyim yok bayan.”

Tam oradan ayrılacaktım. İyi bir kaçış noktası yakalamıştım. İznini istemek üzereyken o konuşmaya devam etti:

“Eğer bir kızın sevdiği erkek, kendini anlamaktan yoksun ve kızların neyi sevdiğini bilemeyecek kadar temelsizse, konuşmak isteyeceği ilk kişidir anasıdır. O da bunu yapıyor. Bu bir dedikodudan çok, bir dertleşme, bir gönül paylaşımı. Başkalarını dinleyebilme ve başkalarına kendini dinletebilme erdemidir bu. Yoksa sizin iddia ettiğiniz gibi akşama kadar zavallı bir erkeği çekiştirme merasimi değil... Bu arada kaçmak için oldukça güzel bir bahane. Şundan eminim ki erdemlerinizi ve ruh yüceliğinizi anlatmak için uzun uzun konuşmaya can atıyorsunuz benimle ama maalesef bu konuda aklınıza gelen en ufak bir örnek bile yok. Ben otuz sekiz sene boş yaşamadım. Kudretin ve zayıflığın ne olduğunu en iyi ayırt edebilen insanlardan biriyim yer yüzünde. Bunu övünmek için söylemiyorum. Ama sizi görünce bendeki bu algnın ne kadar engin bir yapı kazandığını anladım. Şimdi gitmek istiyorsunuz. Gözlerinizden okunuyor. Güç kazanıp, günün birinde beni yeniden, bu Akropol’de bekleyeceksiniz. İntikam almak için. Aşkınıza kurban giden kızımı size karşı profesyonelce savunduğum için. Eğer siz de bilgi ve erdem sahibi olursanız, o gün ben de sizi bu Akropol’de bekliyor olacağım. Tıpkı sizin Athelia’ya acımaksızın öğretmeye çalıştığınız gibi bir öğretim olsun bu yaptığım size. Bilgiyi arayıp bulmak, ruhunuzu gerçeklerle yüzleştirebilmek ve yüceltebilmek için bir kıvılcım olsun yüreğinizde... Şu anda, içinizden bana nefretlerin en koyusunu duyduğunuzu biliyorum. Ama sizde uyuyanı uyandırdığım için, günün birinde, bana dua bile edeceksiniz...”

Tam bir zafer konuşmasıydı bu. Evet bana dersimi vermişti. Ama ben bunun altında kalacak adam değildim konuşmayı burada bitirmeyecektim. En azından son sözü o söyleyemeyecekti. Hiçbir kadın benden daha güçlü olamazdı. Güç benim ruhuma doldurduğum, hem de cömertçe doldurduğum bir şeydi. Bunu benden ne alabilir, ne de bu yangını

söndürebilirdi. Zeki olduğunu kabul ediyordum ama benden daha zeki olmadığından emindim. Ona elimde kalan son oklarla saldırdım:

“Siz bu şekilde kendinizi kandırın bayan.” dedim. “Benim bir gösterdiklerim vardır, bir de içimde gizlediklerim. Siz o kadar sığ bir bakışa sahipsiniz ki, yalnız ve yalnız gösterdiklerimle yetiniyorsunuz. Göstermediklerimi görebilme işini size bırakıyorum. Bunu ancak kendiniz çözüp öğrenmelisiniz. Bütün bunları size kanıtlamaya çalışmak, eşsiz zekanıza bir hakaret olur. Ben haddim olmadığından böyle bir hakareti yapmayacağım size. Bu gün burada beni yenmeniz konusuna gelince, siz yalnızca benden daha güçsüz olduğunuz düşüncesini yendiniz. Beni değil. Bunu yaparken de sürekli içinizde sizi dürtten egolarınıza, duygularınıza ve kendini beğenmişliğinizin ateşine yenildiniz. Üç bir mağlupsunuz yani... Yine bir gün Akropol’de karşılaşsaksak ben de bu üç şeyle yeniden savaşıp, onu yenip yenemeyeceğinizi gözlüyor olacağım. Siz aşkına yenik düşmüş zavallı kızınızdan çok, kendinizi düşünüyorsunuz. Kendi galibiyetinizi arıyorsunuz. Tıpkı o acıdığıız Pelops’un karşısında edindiğiniz galibiyetinizi... Bunları söylerken kızını düşünen bir anadan çok, zekasının kanıtlamaya çalışan bir kadın olduğunuzu şu mermer sütunlar bile anlıyor. Ve en komik olanı da, bunu benim anlayamayacağımı düşünmeniz. Buna, benim gibi bir insan şaşırmasın da ne yapsın, söyler misiniz? Şimdi izninizi istiyorum, ama bilirsiniz ki bu sizden bir kaçış değil, gün çoktan battığı içindir.”

Gün batarken ikimizin de delicesine sarf ettiği sözcükler, adeta güneşle, denizin birleşiminden doğan aşkı, kızılı boyamıştı. Beyaz eldivenlerini farkında olmaksızın saçlarında gezdirirken “iyi akşamlar” diyeceği yerde konuşmaya devam etti:

“Athelia acılar içinde kıvrılırken, bana yakıştırdığınız bu sözcükler, analığıma sürmeye çalıştığınız bu leke, sizi cehenneme bile götürebilir. Sizin güçsüzlüklerinizden biri de, hiçbir zaman değiştiremeyeceğiniz bir güçsüzlük. Analığın insana bahşettiği gücü hiçbir zaman tanıyamayacaksınız siz. Ve bir ana olmadan beni anlayamayacaksınız. Sizi zavallı ruhunuzla baş başa bırakıyorum. Ve buradan ya beraber ayrılacağız ya da ben önce ayrılacağım. Yüce ruhunuz, bir bayana olan nezaketinden bile uzak değilse eğer, bu isteğimi geriye çevirmezsiniz...”

Başımın ‘peki’ der gibi bir işaret yaptım. Öfkeyle:

“Hoşça kalın” dedi.

Gölde süzülen bir kuğu gibi uzaklaştı oradan. Beni bunca incitmesine rağmen nefret etmemiştim bu kadından. Hatta zekasına, pratikliğine ve kadınlığına bir hayranlık besledim içimde. Mermer sütunlarla yıkadım kirlenmiş yüzümü. Bir zarf geldi uzaklardan. Karanlığın kara habercisi veya akşamın en tatlı hüznünün müjdecisi bir zarf. Açmaya kıyamadım...Önce denize gömüldüm. Sonra çizgileri belirsizleşmiş ufuklara. Bir gurbettir düştü yüreğime. Hiç görmediğim Megara’yı özlemiştim birden. Sokaklarında koştuğum parke döşeli, tarih kokan zeminler bastı hayallerimi. Yalnızlığımı, Lygos’a ve Megara’ya karıştırıp, tüketinceye kadar çektim içime. Ciğerlerim patlayacak gibi oldu. Suyun çırpınışlarına ve denizin dinginliğine kattım kendimi. Bir acı haber oldum özüme. Özlemlerimi hatırlattım kendime. Ardi sıra, yalnızlığımı ve acımasızlığımı. Duygularımın ve düşüncelerimin derinliğini gösteremedim, ne Medasus’a ne de Athelia’ya. Oysa hiçbir zaman onlar benim baktığım gözle bakamazlardı; ne tepelerle dolu Lygos’uma, ne de Akropol’deki çınar ağaçlarına. Hiçbir zaman sahiplenemezlerdi bu yaşlı emektar ağaçları. Bizim demeye korkarlardı... Bellerinin neden böyle bükük olduğunu kavrayamazlardı. Onların da vardı bir hikayesi ve bu hikayeye ortaklık etmekten kaçarlardı. Yaşlarının ve bükülmüşlüklerinin yaşamlarına ayna tutacağından ödleri kopardı... Yalnızlığa, ölümüne bağlılığı anlayamazlardı. Kimsesiz kalmaların ipini, bir sevgilinin eline tutuşturmuş iki kadın figürü geçti gözlerimden. Yazgılarını sıkılmış bir yumruğa emanet etmiş, yaşlarını ve yaşantılarını karalara bürümüşlerdi. Bir yağlı urgan olmuştu terk edilme korkusu boyunlarında. Çekilmesinden korktukları, ürperdikleri...Damar damar dolaşan aşk ve yalnızlık nöbetlerinde saatlerce kıvrandılar. Oysa yalnızlığın en az aşk kadar çok tanımı vardı benim içimde... Şu yaşlı çınar ağacımdan ayrılmaktı benim için yalnızlık... Ya da Lygos’un maviye olan seyrine beni ortak etmemesiydi.... Hayata bakışlarımız kadar farklıydı, yalnızlığa, aşka, tutkuya bakışlarımız. Ben kendi içimde, kendimi yitirdiğim zaman yalnız kalırdım; onlar sevgililerini....İçine düştükleri yalnızlığın kendilerini kaybetmekten kaynaklanan bir yalnızlık olduğunu bile bilmekten acizlerdi. Yaşama sahte bir tutunmuşluk vardı hepimizde... Tek ortak yönümüz buydu belki de...

Bir uğultu yaklaştı, akşama boyanmış şehrin yemek kokulu sokaklarından... Meşalelere geçirilmiş yürekleriyle bastı Lygos’un kadınları Akropol’ü... Denize baktım, içleri kadın dolu yüzlerce gondol kıyıya yanaştı. Dalga dalga sahile boşandı kadınlar. Kimi sarı, kimi siyah, kimi beyaz yüzlerce kadın... Sahilde meşalelerini yaktılar... Aşk, özgürlük ve kudret şarkılarıyla sarstılar çınar yapraklarını... Akın akın Akropol’e tırmandılar. Meşalelerden boşanan ışık tomurcukları, denizi yıldızla kesmiş bir gök yüzüne çevirdi... Sonra o yıldızlar Lygos’un yüreğinden kopup gelen

kadınlarınkilerle birleşti. Yaprakları bulutları öpen üç çınar ağacını kestiler... Bütün dalları lime lime ettiler. Ucu gökleri kucaklayan devasa bir ateş parladı yıldızların altında... Meşaleler bu ateşin içine atıldı... Ardından, bir idamın infazına yeminler içildi:

“Kari’yi anlamayacağız!”

“Kari’yi anlamayacağız!”

“Kari’yi anlamayacağız!”

Bunun için yemine gerek yoktu oysa... Ben Lygos’taki o meşaleli kadınların, dünyanın her yerinden, hangi fırtınayla oraya geldiğini bilmeyen, Akropol’e tırmanan tavşan kadınların beni anlamayacağını zaten biliyordum...

Ağır adımlarla eve doğru yürüdüm. Dünyanın bütün kadınları söz birliği etmişlerdi. Beni anlamayacaklardı. Üzüldüm. Yüreğim parçalandı. “Yazık” dedim içimden. “Yazık bu kadınlara, ne kaybedeceklerini bilmiyorlar...”

Bahara veda eden serin rüzgarların saçlarımı okşamasına izin verdim eve ulaşıncaya kadar. Eve geldiğimde, annem neredeyse yaza gireceğimiz şu günlerde şöminenin başına büzülmüş duruyordu. Onu orada yalnız bırakmış olmanın sızısını duydum yüreğimde. Ellerine baktım, deriler genişlemiş, kırışmıştı. Dudakları eski pembeliğini yitirmeye başlamış, solgunlaşmıştı. Leylak rengine çalıyordu artık. Bazen de bir ölünükine benziyordu bu dudaklar. Başına bir şal geçirmişti. Şöminenin içine girecek gibi oluyordu sırtındaki yorganiyla birlikte... Bir insan birkaç haftada nasıl böyle ufacak kalır aklım almıyordu. Ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Benden saklıyordu ellerini. Öksürdüğü zaman, ağzından çıkan zerrecikler, şömineden etrafa yayılan alevleri bile alt etmeyi başarıyorlardı. Günlerdir doğru düzgün bir yemek yememişti. Ben onun için elimden geleni yapıyordum. Onunla konuşup, dertleşmek için fazla vakit harcamıyordum ama ihtiyaçlarını gidermek için elimden geleni yapıyordum. Odadan içeri girdiğimde, şömineden gözlerine yansıyan ışık, karanlıkta faresini bekleyen bir kedi gibi gösterdi onu. Beni fark eder etmez, o parlak gözlerini üzerime dikti. Öyle bir baskı hissettim ki omuzlarımda, bir “merhaba” bile diyemedim. Öylece kaldım. Ne diyeceğimi, nasıl hareket edeceğimi, kurgulayamıyordum. İşleri oluruna bırakmaktan başka çarem yoktu. Bu bir anlamda, gidişata yön verecek kişiyi annem olarak tayin etmemdi. Bu önü arkası gayet açık bir hataydı aslında ama tanrı bu günü kadınların karşısında dilim tutulsun diye yaratmıştı. Bir dakikaya yakın gözlerini hiç çekmedi benden. Hiç soru sormadan, bütün gün onu, bu hasta haliyle yapayalnız bırakışımın hesabını sordu benden. Ben de gözlerimle bütün dediklerine “haklısın anne” diye cevap verdim. İfadem tatmin etmemişi onu ama çaresi de yoktu. Otoritesinin altından kaçan bu eski kürek mahkumundaki özgürlüğe dayanamıyordu. Gemisinin dümenini denize düşüren bir kaptanın çaresizliğiyle son bir kez baktı gözlerime:

“Kari” dedi, aniden. Biraz duraksadı. Konuşmaya hali yokmuş gibi baktı:

“Ben çok acıktım oğlum”

Bunu söylerken öyle bir bakışı vardı ki, şöminedeki bütün ateşi gözleriyle alıp yüreğime doldurdu. Bir de körükçü tayin etti, ikinci bir bakışıyla.

“Tamam anneciğim” diye karşılık verdim. “Sana en güzel yemekleri hazırlayacağım... Hem de hemen” diye de ekledim. Tam mutfak kısmına geçiyordum ki arkamdan seslendi:

“Gel yanımda otur, asıl gıdam sensin benim” dedi.

İçim öyle bir duyguyla doldu ki, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yaptığım hatayı fark etmişim ama her şey için artık çok geçti.

“Çorba hazırlayayım, yanında da oturacağım şarap kraliçesi” dedim. Bu onun gönlünü alırken kullandığım bir hileydi çoğu zaman. Mürebbiye kadını denize attığı gündən kalan bir hatıraydı adeta.

“Hayır” dedi. “ Sen yanımda yokken ölür giderim diye korkuyorum. Son bakışlarımda sen ol!”

Aslında bu da onun bir hilesiydi. Son bakışlarında ben değil babam olacaktı. Ona ne kadar çok benzediğimi yalnızca annem değil, babamı ve beni tanıyan herkes söylerdi:

“Sana hiçbir şey olmayacak” dedim, mutfağa girmemle beraber. “Birazcık üşütmeyle kimseye bir şey olmaz” diye seslendim.

Mutfaktaki ocağa çorbayı koydum. O pişerken annemin yanına geçip oturacaktım. Salona girmek için tam kapıya geldiğimde, içimdeki şeytan onun yalnız kaldığında ne yaptığını görmemi emretti. Bu bir bakıma ona güvensizlik sayılıyordu ama kendimi engellemeyecektim. Temelde, art niyetim yoktu. Bana naz mı yapıyor, yoksa gerçekten hastamı diye izleyecektim onu. Kıpırdamadan orada durdum. Gözlerimi ona diktim. Yıllardır, güzelliğine ve kudretine hayran kaldığım bu kırk yaşlarındaki kadın çektiği acıdan dolayı iyice yumuluyor, sonra yavaş yavaş yeniden açılıyordu. Hatta onu bazen şöminenin önüne atılmış kocaman bir yumak olarak görüyordum. O malum öksürük geldiği zaman, yalnızca salonda değil, mutfakta bile durulmuyordu. Öksürük nöbetine yakalandı birden... O kadar çok öksürdü ki, mikroplarıyla boğulacak sandım. Nefes alamıyor, göğüs kafesi bütün bedenini, kendine çekiyor ve kocaman kadını orada topluyordu. Bu işte naz olmadığını anladım. Annem çok hastaydı. Hemen bir tas su kaptım mutfaktan. Şöminenin başına koştum.

Öksürürken ağzını işlemeli bir mendille kapatıyordu. Suyu içirmek için mendili çektim ağzından. Hemen suyu ağzına dayadım. Yavaş yavaş içti suyu. Bünyesi kabul etmiyor olmalıydı ki, elleriyle geri çevirdi tası. Bu arada öksürüğü biraz hafifledi. Mendili şöminenin önüne düşmüştü. Eğildim, mendili alıp ona vermek için. Mendilin içindeki tortulaşmış kanı gördüm sonra...

Babamdan sonra anneme dayanamazdım. Bunu kabullenemezdim. Ben hekimdim. Ve boş yere hekimdim. Öğrenciliğim henüz bitmemiş olsa da onun için yapacak bir şeylerim olmalıydı. Ama elimden hiçbir şeyin gelmeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Hemen Profesörün evine koştum. Bahçe kapısında uşak karşıladı beni yine. Durumu anlattım ona. Hocam evde yokmuş. Tam yeniden eve dönecektim ki, hocamla birlikte bir adamın bana doğru geldiklerini gördüm. Adam benden biraz daha uzun, iri gövdeli, saçları benimkiler kadar siyah ve dalgalı, burun yapısı düzgün, zayıf yüzlü, yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Bu kişinin kim olduğunu tahmin etmiştim. Hocam bizi tanıştırdıca da yanılmadığımı anladım. Septimus... Bu, hocamla birlikte Mısır yolculuğuna çıkacak olan o genç hekimdi. Durumu hocama anlatınca, uşağı çağırdı. Ona misafirleriyle ilgilenmesini emretti. Hiç eve uğramadan benimle yola koyuldu. Evlerimizin arası birkaç dakika bile sürmüyordu. O kısa arada birkaç gün içinde Mısır’a gitmek üzere yola çıkacaklarını söyledi. Hala gelmek isteyip istemediğimi sordu. Şu an bunu düşünecek durumda olmadığımı söylemek zorunda kaldım ona. Zira annem çok hastaydı. Ancak, bu Mısır yolculuğu yeniden gündeme gelince, profesör annemi tedavi ederken bile aklımdan çıkmadı bu düşünce..

Uşakla bir takım ilaçlar göndereceğini söyledi profesör. Bunları aralıksız üç ay boyunca kullanacaktı.

“Üşütmüş yalnızca” dedi. “Bütün bu titremeler ondan.Üşütme ciğerlerinde gerçekleştiği için kan gelmiş ağzından. Ama vereceğim ilaçlar her şeyi yoluna koyacak. Endişelenecek ve moral bozacak hiçbir tehlike yok”

Annemin ölmesinden çok korktuğum için, bunları duyunca içim ferahladı. Hocam birkaç gün içinde Megara’ya gitme konusunda kararımı vermem gerektiğini söyleyerek evden ayrıldı. Ben o gece gerek annemin öksürüklerinden, gerek kararsızlıktan dolayı bir damla olsun uyku uyuyamadım. Annemin tek çocuğu olduğum için kendime lanet ettim. Hayatımın fırsatı gelmişti önüme ve ben bunu geri çevirmek zorundaydım. Yine salondaydım... Şömineden çıkan alev pırıltılarını çok sevdiğim ve ancak bu ışık huzmelerine bakarak uyuyabildiğim için, küçüklüğümde beri salonda uyurdum ben. Yatakta bir sağa dönüyordum bir sola. Yattığım yatağın demirleri paslanmış olmalı ki, ben döndükçe gıcırdayıp durdu. Bu gıcırtiların arasından, birden yattığım odanın kapısının açıldığını duydum. Kapıda tortop bir şey belirdi. Eşiğin üstünde odaya girmeye çalışıyordu. Tıslamasından bunun annem olduğunu anladım. Ben onun kim olduğunu anlayana kadar, yerde sürünen bu kadın yatağın yanına kadar geldi. Yatağın demirlerinden tutup kendini kaldırmayı başardı. Bir baktım eli alnımda... Bu yaptığına inanamayarak biraz da kısık bir sesle:

“Anne, ne yapıyorsun?” diye sordum.

Güçlkle konuştu:

“Ateşin mi çıktı diye kontrol etmeye geldim. Uyuyamadın bir türlü... Bir derdin mi var yoksa Kari’im? Anneciğini hiç kaygı etme. Doktorun da dediği gibi tez zamanda iyileşeceğim ben...”

Gözlerim doldu...

“Ben iyiyim anne!” diyebilirdim. Boğazımda bir düğüm oluştu çözemediğim. Yerimden kalktım. “Sana yardım edeyim, yatağına gidelim” dedim. Kolunu omzuma attı. Zorlukla yürüyor ve sürekli düşme tehlikesi geçiriyordu. Yatağına yatırdım. Salondan yatak odasına geçinceye kadar, yardım etmeme rağmen, terden sıırlıklam olmuştu.

“Bu günkü korku” dedim. “Mendilindeki kanı görünce çok korkmuştum. Sonra da iyi haber... Heyecandan... Uyuyamadım tabii...Şimdi sen rahatça uyu. Uyu ve dinlen. Yarın ikimiz içinde iyi bir gün olacak.” Yanağından öptüm önce. Sonra terini bir havluyla iyice kuruladım. Sıkı sıkı örttüm üstünü. Pencereden ay ışığı sızıyordu. Bu ışığın altında, onunla ilgilenmemin yüzüne yaydığı huzuru izledim bir müddet. Ayaklarıma iyice vurulmuştu prangalar...

Sonraki gün evden hiç çıkmadım. Yalnızlığıma, kederime ve şeytansı düşüncelerime gömülüp kaldım. Uzunca bir ihanete hazırlıyordum, kendimi ve annemi. Onu terk edişin bedelini önceden ödemeye çalışıyordum. En ufak bir inlemede yanında buluyordum kendimi. Onu ne kadar sevdiğimi anlasın ve gidişimin sadece bir zorunluluk olduğuna kanaat getirsin diye yapıyordum bütün bunları. Bu bir önceden kendini affettirme ayiniydi. Günah işlemeden, işleyeceğin günahların affı için tanrıya bir yakarıştı. Gün batımına doğru annemi, yatağına bir kez daha kontrol ettim. Salona, şöminenin karşısına bir yatak açmışım onun için. Birkaç tane daha iri odunla besledim şömineyi...

Az sonra döneceğimi söyleyerek doğruca Profesörün kapısını çaldım. Uşağı Medasus’la görüşmek istediğimi söyledim. Bahçe kapısında beklediğimi haber vermesini istedim. Az sonra bu kez mavi bir elbiseyle göründü çiçeklerin arasından. Anlamli gülümsemelere, imalı bakışlara izin vermeden direk konuya girdim. Çıkacağı yolculuk esnasında anneme göz kulak olmasını rica ettim ondan. O da elbette bunu yapacağını ama bunu benim ricamdan dolayı değil, annemin arkadaşı olması münasebetiyle yapacağını söyledi. Yine de sevinmişim buna. Teşekkür ederek ayrıldım oradan. Yeniden annemin yanındaydım. Annem olacakları hissetmiş gibi:

“Beni bırakıp gideceksin değil mi?” dedi.

“Hayır” dedim. “Çok kısa bir yolculuk olacak benimkisi. En kısa zamanda döneceğim.”

“Başına bir şeyin gelmesinden korkuyorum” diye inledi.

“Merak etme sen” dedim. “Hayatta kalacağımdan eminim. Sadece birkaç gün sürecek bir gemi yolculuğu, hem de ana yurda... Sana güzel haberlerle döneceğim.” diye ekledim.

Gözlerine baktı. Kararlı olduğumu anlamıştı. Başka hiçbir şey söylemedi. Ben telaşla, biraz da onu rahatlatmak için:

“Medasus bakımınla ilgilenecek” dedim. “Belki uşağı bile gönderirler sana bakması için...”

Kalbimi parçalarcasına baktı yüzüme. Sonra gözlerini şöminedeki ateşe çevirdi. Kendi kendine mırıldandı:

“Benim bakıcıya değil sana ihtiyacım var...”

Bu sözler evin bütün köşelerini dolaştı. En sonunda yüreğimi parçalamak için yavaşça içime süzüldü. Birkaç gün sonra hocamla Septimus kapıda benim çıkmamı bekliyorlardı. Annem yine şöminenin karşısındaki yerinde iki büklüm titriyordu.

“Şimdilik Allahaismarladık” dedim usulca. Bana dönüp bakmadı bile. Gittim arkadan boynuna sarıldım. Gerdanına bir veda busesi kondurdum.

“Söz veriyorum hemen döneceğim” dedim. Seslenmedi. Dışarı yöneldim.. Birkaç adım attım. Geriye dönüp baktım yeniden. Annemin gözlerinden dökülen yaşlar, şöminede çıtırdayan odunlara karışıp, dumanla birlikte gökyüzüne beni tanrıya şikayet etmek için gidiyorlardı sanki. Bu durumu hiç yaşanmamış kabul ettim. İçimden “elveda anne” dedim.

Annemin gözlerinde ayrılık ateşi varken, benim gözlerimde Lygos’dan Delphi’ye uzanan bir heyecan ateşi yanıyordu...

XV. BÖLÜM

GÜMÜŞ HANÇER, ÇELİK KIN VE ÖLÜM ÇIBANI...

Bir asker ihtişamlı saray kapısından tahta kadar uzanan kırmızı halının üzerinden koşarak içeri girdi:

“Kraliçem, kraliçem!”

Sesinde ölüm korkusuna karışmış, yaşama veda eden bir tonun saklanamaz telaşı vardı. Etraftakilerin merak ve korku dolu bakışlarıyla birlikte, tahta kadar ilerledi. Güneşin önünde selam duran ayçiçekleri gibi yerlere kadar eğildi. Kırmızı halı adeta gözlerinde hayat buldu bu askerin. Gözlerinin, son ışılısını da yalayıp yuttu bu kırmızı halı. Askerin altında hayat bulan ter damlacıkları, zinciri parçalanmış inci taneleri gibi saçıldı yerlere.

Kraliçe omzundaki şalı düzeltip, gözlerini tahtın birkaç basamak aşağısında, kendine bakmaya cesaret edemeyen bu askerin ruhundaki dindirilmesi imkansız çırpınışları izledi bir süre. Last’ın elini biraz daha sıkıca tuttu. Sağ eliyle elini kavradığı bu adama güç mü veriyor, yoksa ondan güç mü alıyor anlayamadı kimse. Sol eliyle tahtın kenarından yardım alarak kendini biraz daha geri çekip tahttaki yerini sağlamlaştırarak sordu:

“Ne var?”

Selamını bitirmekle bitirmemek arasında kalan asker biraz daha doğruldu. Yine kraliçeyle göz göze gelmekten sakınarak yanıt verdi:

“Saygıdeğer kraliçe hazretleri!” Biraz duraksadı. Kekeleyerek devam etti. “İzninizle bir haber getirdim size” Konuşmayı sürdürmedi. Boğazına bir şeyler takılıyor, konuşmasına engel oluyordu.

Kraliçe biraz öfkelenmişti. Ama sükunetini devam ettirerek biraz daha yüksek bir tonla isteğini farklı ve daha vurgulu bir cümleyle yeniledi:

“Evet, dinliyorum seni?”

Asker elini boğazına götürdü. Belli ki boğazı kurumuştı. Konuşmaya çalıştı ama olmadı.

“Bir bardak su” diyebildi.

Kraliçe bu kez iyice öfkelenmişti. Last’ın elini iyice sıkarak var gücüyle bağırdı:

“Bir bardak su getirin şu askere”

Konuşmaktan bile çekinen bu asker, çaresizliğinden istemişti suyu. Hemen bir bardak su getirildi. Suyu içerken bile yutkunmakta güçlük çekti. Bardaktaki suyun ancak yarısını içebildi. Artık konuşabilirdi. Gözlerindeki korkuyu, kraliçenin kırmızı ayakkabılarına yansıtarak, yine göz göze gelmeksizin konuştu:

“ Yüce kraliçem, size vereceğim haberdan önce belirtmek isterim ki on beş yılı aşkın bir süre şanlı Obur Ordusu’na pek çok şerefli hizmet verdim. Bu hizmetleri verirken aklımdaki tek şey, daima yüce krallığımız ve vazgeçemediğim vatanım oldu. Eğer bu gün, bu haberi vermem için arkadaşlarım beni seçtiyse, yalnızca ve yalnızca herkesin çok sevdiği başarılı bir asker, iyi bir kumandan olmamdan dolayıdır. Yüce gönlünüzün, bana merhamet edeceği şüphe kabul etmeyen bir gerçektir.

Siz saygıdeğer kraliçeme sayısız güzel haberler getirdim cephelerden. Gözlerinizdeki sevinç ifadelerine en çok ben tanık oldum yıllarca. Yüce kralımızın en çok taktir ettiğı asker bendim. O yerini size bırakıp, yüce tanrının huzuruna alındığı zaman da yine bu haberi ben getirmiştim size. Hüznü gözlerinizle bana bakıp ‘Vatan sağ olsun’ demiştiniz. Sizi öfkelen diren, acı dolu haberleri getiren diğler ulaklara uyguladığınız cezayı bana uygulamayıp, karımı, çocuklarımı, krallığı ve canımdan çok sevdiğim vatanımı bana geri bağışlamıştınız. Birazcık da yine aynı şeyi yapacağınız ümidiyle, hiçbir arkadaşımın hayatının son bulmasını istemediğim için, bu habere ulak olmayı kabul ettim.”

Kraliçe söylenenleri gözünü kırpmaksızın dinledi. Bu ulağı hatırlamıştı. Bu güne dek bu askerin kötü bir haber getirdiğine hiç tanık olmamıştı. Ya da onun kötü haber zannettiğı kimi haberler kraliçe için oldukça olumlu haberlerdi. Yine böyle bir haber olmasını dileyerek durmadan konuşan ulağın sözünü kesti:

“Yeter, anladım dediklerini. Haber nedir?... Sen onu söyle”

Asker içine girdiği çıkmazın onu iyice sardığını hissetti. Yutkundü. Sesi biraz kısıldı. Konuşmasına bu haliyle devam etti:

“Siz hemen haberi vermeme istiyorsunuz. Bunun iyice farkındayım soylu kraliçemiz. Ancak şunu da eklemek istiyorum ki, konuşarak buradaki güzel varlıkların, güzel hayatlarını yasa boğmak, başta siz olmak üzere kalpleri güllerle bezeli olanların hayatını pembe hayallerden söküp, kara yaşlara boğmak zor geliyor bana.”

Birden ağlamaya başladı.

“Ben ki savaşlarda birlikte kılıç çekmiş olduğum biricik dostumu kaybettiğim için yeterince ölüyüm artık. Onun yerine ölmeyi inanın ki bu salonda bulunan herkesten daha çok isterdim. Bir hiç uğruna ölmektense, o cephede, o askerlerin içinde, bu vatan uğruna çocuklarımdan ve karımdan ayrılmayı tercih ederdim.

Ancak gelin görün ki, kendisi için şu an ölü diye bahsettiğim o yüce varlık, hepimizin yerine ölmeyi isteyecek kadar gözü karaydı. Ölmek istermişçesine attı kendini ölümün amansız kollarına. Bir demet gül olup savruldu Bodur Diyarı'nın mor semalarına. Yüreklerimize bir çingı bırakıp da ayrıldı aramızdan. Bir baba özlemi duyuluyordu ılık nefesinde. Ağaçları maviye boyadı gözleri. Yürekleri kızıla. Hiçbir şey yapamadı ölümün karşısında kilitlenmiş gövdelerimiz. Pare pare saçıldık yerlere onun yerine ölmek için. Ancak, topraklara gömdüğümüz yüreklerimiz, hortlamış gibi attı toprakları üzerinden. Yeniden dirilip bedenlerimize sokuldu. İşte o zaman anladık ki, ölen geri gelmiyor.

Aynısından binlercesini de versen “can” denen kutlu varlık alingan gözlerle bakıyor terk ettiği sahibine. Onu taşıyamamış olduğu için, nefretle dolduruyor kendini. ‘Ben bir canım... Ölü dediler bana ve binlerce can getirilse de ayaklarıma, yeniden kendim olamam ben... Başka bedenlerde çıkarım ortaya ancak...Fakat yeniden aynı bedene girişim, yeniden öldürür bu bedeni.’ Bu sözcükler canavar misali yaladı kulaklarımızı... O ihtişamlı gövdeyi terk eden ‘can’, bunları haykırdı fanilere giderken.

Ölüm böldü canın konuşmasını. Kılıç gibi keskin dilini gezdirdi bütün fani yüreklerde. Damar damar sürtündü hasımlarına. Ağzını açtığında soğuk bir nefes kapladı Mor Dağları. Aslanlar yavrularının arkasına gizlendi; kocalar karılarının. Cevap verecekti yaşama ölüm. Hem de sözünü tamamlamasına müsaade etmeden. Bir ejderha gibi savurdu sözcüklerini “Ben geldim” dedi. “Suyla hava gibiyiz seninle ben. Birbirimizin içinde olabiliriz, ama asla aynı bedende duramayız. Bu sensiz gövde kendime layık gördüğüm sarayımdır benim artık.” Yemin ederim kraliçem ölümdü bunları söyleyen.”

Kraliçe bir kurban ayininin son bölümüne gelmiş gibi ürperdi. Tüylerinin baştan ayağı titrediğini duyumsadı. Ölümle yaşam arasındaki bu çekişme ona hiç uğursuzluk getirmemişti oysa. Peki neydi bu genzini yakan kaygı? Yüreğine doldurduğu bu is kokusu neyin habercisiydi?

Lafı uzattıkça uzatıyordu asker. Bastıkça basıyordu tuzu, kraliçenin endişeli yaralarına. Sanki kraliçenin ağzına bir mühür vurulmuştu. Dudaklarını açıp haykırmak istiyordu artık. “Ne söyleyeceksen söyle be adam!” demek istedi. Ellerini biricik Last'ının ellerinden çekip, boğazına yapışmak istedi bu acılı askerin... Ama olmadı. Bir şey onu çiviyle tutturmuştu tahtına. Hiç vazgeçemediği, hayatını adadığı tahtı gözünde büyüdükçe büyüdü. Yapıştııkça yapıştı bu mücevherlerle süslü saltanat sandalyesine. İçine düştüğü endişe çukurundan adeta yardım istercesine bağırdı askere:

“Söyle kim öldü?”

Asker en çok zorlanacağı kısımdaydı artık. Diğer bütün sözcükler ezberlenmiş bir metnin içinden fırlamıştı sanki... Ancak söyleyeceği bu isim dilinde bir top yumak oldu. Artık bu durum onun yaşamıyla ölümü arasında ince bir çizgiydi. Salondaki bütün kalabalık bu cüretkar askerin iki dudağının arasına kilitlendi. Etrafta dönüp duran fısıltılar bir hançerin hismine uğramış gibi kesildi. Bütün gözler ona bakıyor, bütün yüreklerin atışı duyuluyordu. Tıp... tıp... tıp...

Last sol eliyle tuttuğu kraliçenin elini iyice sıktı. Hatta sol kolunu onun omzuna attı. Boynuna degen bileği, kraliçenin şah damarındaki atışla sarsıldı. Bir damar patladı patlayacak. Sanki bu damarın yarılmasıyla birlikte, bütün bu salonda kan gövdeyi götürecekti. Askerin yoğun suskunluğu, kalabalığın anlatılmaz suskunluğuna karıştı. Kepçe gibi içine doğru bükük eller, yumruk yumruk sıkıldı. Her birinde merakın ve acıya hazırlanmışlığın oluşturduğu dehşet alevler toplandı.

Gözler ağlamaya hazırlandı, göz yaşı çukurları son sularını topladı. Potansiyel kara habere kilitlendi ağıtlar. El altından hekimler getirildi sarayın diğer bölümlerinden. Kraliçenin görmediği perdeler arkasında hazır bekletildi hepsi de...

Bunca hazırlığa, bunca hazır bulunuşluğa rağmen, bütün bu duruma hazırlanamayan tek kişi tahtın karşısındaki ağzına kelepçe vurulmuş askerden başkası değildi. Son bir kez bakarmış gibi baktı dünyaya... Yavaş yavaş gözlerini kraliçeye çevirdi. Bir an gözleri birbirine değdi askerle kraliçenin. Ortaya çıkan şimşek ikisinin de gözlerini kamaştırdı. Göz bebekleri dünyaya kör bakar oldu bir anda. İçlerinde başlamamış bir acının küllenmiş ateşi yandı yeniden. Umulmadık zamanların, umulmadık kara yazgısının kara haberi düğüm düğüm çözüldü gözlerde. Gözlerdeki bebekler yeniden sarıldı birbirine. Bir birlerini öldürürcesine sınıksı kenetlendiler. İşte dilin anlatamadığı böyle anlatılırdı göz yordamıyla.

Bir bebek daha doğdu askerın göz bebeğinde. Yıkayıp kundaklandı çığlık kıyamet. Anasının sütüyle boğuldu ilk kez yüreği. Pişmemiş bir sütün bozuk tadı kamaştırdı damaklarını. Nankörlük, sütün tadında değil çığlığında. Hamlığın ve pişmemişliğin bebeğin damarlarına boşalttığı zehir, buram buram tütü loğusa odasında. Anadan oğla geçen bir karakter sancısı hırpaladı bu minik gövdeyi. Özüne karıştırdığı nankörlükle büyüdükçe büyüdü. İlk kez 'anne' dedi 'baba'ya inat. Ve rahimle olan ilk bağına haykırdı dünyaya.

Rahimlere duyduğu aşkla büyüdü. Kılıçlar kuşanıp, kısıraklar koşturdu divane vadilerinde deli dolu ülkesinin... Mirasına vâris oldu tacın tahtın. Geçtiği topraklar aşkından yandı kavruldu, dokunduğu kızlar bitti kül oldu. Asıl doğduktan sonra çıkamadı ana rahminden. Bir yuva kuramadı. Ana rahmi bırakmadı peşini, yüreğine ev oldu.

Ne tahtını paylaştı anası kimseyle, ne de oğlunu. Gelinlik kızlar çil çil olup dağıldı. Gözü yaşlı başka rahimler kaldı arkalarında... Kendi köleliklerini tek bir rahmi doldurmak için kullandı bir masal halkı. Bereket getireceğine inandıkları bu yolun kısırlığında yok olup gittiler sonra. Bu kısırlık, saçları rüzgarlarda dalgalanan, kısıraklar üstünde bir prensi de vurdu. Döl tutamadan, kendinden bir parça zürriyet bırakmadan dağıldı gök yüzünde. Kendinden olanları da yutacağından korktu anasının rahminin.

Bedeni şehvete kesen bir erkek bedeni uyudu savaş meydanlarından birinde. Babasızlığın içine doldurduğu bereketsizlikle kapattı gözlerini. Bir daha uyanmadı. Uyanmak istemedi. Sıyrıldı yaşamını içine çeken bütün rahimlerden. Erkekçe verilen bir savaşın oklarına vuruldu. Kadın elinden azat bir ölümün güzelliğinde son buldu. Peşini bırakmayan rahim, acılara gömülsün diye yaptı bunu. Acı çektiirdiği bütün rahimlere ödenecek bir bedel oldu bu gidiş. Babaya bir vuslat, anaya bir isyan oldu damarlarından boşanan kan.

Ve kraliçe oturduğu tahtından, bir askerın göz bebeklerinde gördü bütün bu anlatılamayanları. Bir hayalin, bir yanılının içine düşmüş olmayı hayal etti sonra. Çekti göz bebeklerini askerın göz bebeklerinden. Dayanamadı birden. Yeniden daldı o iki minik çukura. Aynı hikayeyle kavurdu yüreğini. Yanarcasına pişirilmiş bir et kokusu kapladı genzini. Yüreğinden gelen keskin bir dumanın içinde kaldı karanlık ruhu. Bir ananın gözlerinde yeniden hayat buldu ölüm çıbanı. Asker çıbandan korkup çekti gözlerini, bu acılı gözlerden. Ve ağzından kusarcasına döktü zehrini:

"Gözü doymaz, arsız bir misafir gibi gezindi ölüm vatanımın kalbinde. Ve kalbini söktü biricik prensimizin. Bir Bodur okuyla kalbinden vuruldu halkım, ey acılara, yaşlara bürünen merhametli kraliçem".

Bir uğultudur koşturdu sarayın odalarında. Taş duvarlar yerinden oynadı adeta. Tahtın bulunduğu salonu bir ağıttır kapladı bir anda. Kraliçe önceden askerın gözlerinde gördüğü bu haberin acısını kat kat yeniden yaşadı bütün ruhunda.

Bileziklerden kaldıramadığı kolunu çekip aldı Last'ın elinden. İşaret parmağıyla askerın derin gözlerine bir ok fırlattı.

"Götürün şu adamı, bu uğursuz kara haber tellalını. Başını en kör testereyle kesin. Kulaklarını doğrayın, sonra burnunu. Ama dilini hemen şuracıkta kesin. Benim gözlerimin önünde. Varsa çağırın karısı ve çocukları. Benim kulaklarımda ve yüreğimde gezinen acı dolu gıcırıtıyı, testerenin kör ağzında gezdirin ondan olanların kulaklarında..."

Bunları söylerken sesi kısıldı. Ağzını var gücüyle açıyor, bir yandan askeri işaret ediyordu. Kimse bir şey anlamasa da önceki emirleri gayet net işitilmişti.

Birkaç muhafız hemen gelip girdi askerın kollarına. Bir üçüncüsü kocaman bir kılıçla boy gösterdi askerın yanı başında. Durmaksızın ayırdı avurtlarını. Kurumuş göz göz bir dil çıkardı bu zavallı adamın ağız boşluğundan. Heyecandan kaskatı kesilmiş, bir odun olmuştu askerın dili. Üzerindeki sivilcemi kabarcıklar büyüdü büyüdü. Bir ağacın dallarına

benzedi dilden uzanan bu kabarcıklar. Kesilmek üzere olan bir inek gibi böğürdü asker. Birkaç tane yetim çocuk yuvarlandı ağzından yere doğru. Kırmızı halıda onları kendine bakarken gördü. Gözleri derin bir orman oldu, bir öküzüne kadar büyüdüler sonra. Yumak yumak çözüldü vahşete atılan düğümler. Asker, çocuklarından birinin üzerine basılan bir muhafızın ayaklarını fark etti. Delik deşik oldu babalığı. Diğer çocuğunun cıyıklamalarını duydu bir mızrağın ucunda. Ve bir vatan kayboldu gözlerinde; silinip gitti yüreğinden.

“Yavrularım”

diye bir inilti duyuldu. İşte buydu tek diyebilirdiği. Bir kılıç ikiye böldü sözcüklerini. Yarıyı yerde kaldı diyemediklerinin. Serili bir halı oldu yerde et renginde bir dünya. Bir dünya yıkıldı, gömüldü karanlığına bu saray odasının. Bir hamleyle kopardı elini muhafızın ellerinden. Çıkardı hançeri asker kuşağından. Yerlerde ayaktan ayağa dolaşan diline son bir kez baktı. Ya da herkes öyle sandı.

Oysa dilin yanında duran dört yaşama ait ‘baba kuzusu’ izler vardı. Veda etti gözleriyle çocuklarına. Doğrulttu hançerinin gümüşlüğünü. Sonra sapladı yüreğine, hem de en derin yerine... Obur Diyarı’nda bir asker kara bir efsane oldu. Tüttü bu taş ülkenin bacalarından usul usul... Ellerinde son kalan gümüş bir hançerin, çelikten kını oldu...

Morun esrarengizliğine kesmiş bu diyarlar, dillere gömülen kılıçlarla birlikte, acımasız bir savaşın patika yolu oldu...

XVI. BÖLÜM

DENETRA’NIN KARISI VE IŞIK YÜREKLER

Genç bir çocuk Bodur Diyarı’na ulaştığında, şehrin üzerine çöreklenmiş olan hüznün ve sessizliğin karanlığında kalan evler, içlerinde saklamaya çalıştıkları cansız ışıklarla adeta terk edilmiş mabetler gibi duruyorlardı. Parçalanmış ailelerin, babasız kalmış çocukların ve kocasız kalmış kadınların sönmüş ışıklı evleriydi bunlar... Bu şehre adımını atmak, hortlakların kol gezdiği mezarlığa girmek gibiydi aslında. İçlerindeki gergin bekleyişi, pencerelerinden tut, kapılarının tokmaklarına kadar nakşeden bu halk, adeta bir ölüm uykusundan sonra gelecek kıyameti bekliyordu. Yeniden dirilecekleri günlerin uzun süreli planlarını yapıyor gibiydiler. Ya da artık hiçbir şey düşünemiyorlardı.

Bilge Ser'in görevlendirdiği Korhar bütün yol boyunca kafasında planlar yapmış, neyi, kime nasıl söyleyeceğini düşünüp durmuştu. Şu Bilge Ser tuhaf adamdı doğrusu. Tanrıya en çok karşı çıkan ama tanrının buyruklarını en çok yerine getirmeye çalışan bu tavırla yine şaşırtmıştı bu adam onu. Tanrının hala Bodur Diyarı'nda gezinip durduğunu ve kendilerine en ufak bir yol gösterme niyetinde olmadığını bilmek de çıldırtıyordu onu. Neyse ki bu son komutlarıyla az da olsa bu talihsiz halka yardımcı olacağına benziyordu. Kadınları böyle bir savaşın içine çekmek ne kadar mantıklıydı bilemiyordu. Ancak tanrı böyle karar vermişse elbette bir bildiği vardı. Acaba o hâlâ Şaharm'ın evinde miydi? Eğer öyleyse onlara gittiğinde mutlaka onunla karşılaşacaktı. İva'nın tanrıyla olan münasebetini duymuş; kulağına gelen bu dedikoduya pek inanmamıştı. Bir de tanrının aralarına karışmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Bütün bunları düşünerek Denetra'nın evine kadar geldi. Evin penceresinden dışarı varla yok arası bir ışık sızıyordu. Sessizce kapıya kadar ilerledi. Kapıyı çalmadan önce bir müddet soluklandı. Heyecanlı ve nefes nefese bir ses tonuyla konuşup, Denetra'nın karısı Balkı'yı heyecanlandırıp, telaşlandırmak istemiyordu. Kapının önünde öylece düşünürken, çocukluğunun geçtiği bu hareketli yerlerin, ne kadar büyük bir hüzne ve ölüme gömüldüğünün bir kez daha farkına vardı. Her şeye rağmen güçlü olması gerektiğini biliyordu; zira böyle öğretilmişti ona. Bir müddet soluklandıktan sonra tahta kapının üzerindeki tokmakla kapıyı hafif hafif tıklattı. İçeriden her hangi, bir ses gelmemişti. Bir süre bekledikten sonra, yeniden, bu kez biraz daha şiddetini artırarak tokmağı kapının üzerinde tıklatıverdi... İçeriden orta yaşlarda bir kadının sesi geldi.

"Kim o?"

"Benim, Korhar" diye yanıtladı ve devam etti. "Baştan söyleyeyim, endişelenecek bir durum yok. Kapıyı açabilir misin acaba?" dedi Korhar.

Kapı gıcırdayarak aralandı. Korhar'ın olduğuna emin olduktan sonra iyice açtı kapıyı Balkı.

"Hayrola akşamın bu saatinde?" diye sordu Denetra'nın karısı.

"Dedim ya endişelenecek bir durum yok, seninle konuşacaklarım var" diye yanıtladı Korhar.

"İçeri geç o halde" dedi Balkı. "Burada ayak üstü konuşmayalım".

Korhar cevap vermeden içeri girdi. Denetra'nın karısının endişeli bakışları gözünden kaçmamıştı. Bir an önce konuşulacakları duymak istediği her halinden belli oluyordu. Orta büyüklükte bir holden büyük bir odaya geçtiler. Yerlerde minderler seriliydi. Ve iki adet de divan vardı bu büyük odada. Bir de ufak masa. Masanın üzerinde açık duran bir kitap vardı. Bunu okuyor olmalıydı Balkı.

Korhar divanlardan birine geçip oturdu.

"Hoş geldin" dedi Şaharm'ın karısı. "Yorgun görünüyorsun... ben hemen bir çay koyayım. Yo dur, karnın aç mı onu söyle önce?"

Korhar bu kadından her nedense çekiniyordu. Belki daha çok utanmaydı bu. Zaten Korhar'ın yapısında bir utangaçlık doğdu doğalı vardı. Karnı epeyce acıkmıştı ama söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı. En sonunda:

"Ben aç değilim" diyebildi.

Balkı, elbette hemen anladı bu gencin aç olduğunu.

"Anladım" dedi Balkı.

Narin bedenini aldı götürdü odadan. Korhar bir müddet daha düşüncelerine devam etti. Böylelikle de Balkı mutfaktan dönünceye kadar vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Az sonra Denetra'nın karısı elinde bir tepsiyle döndü. Tepside sıcak dumanlar yükseliyordu. Anlaşılan hemen bir çorba yapmıştı. Korhar düşünürken, ne kadar vaktin geçtiğini anlamadığı için bu kadının pratikliğine hayranlık duydu. Tepsi masaya konuldu.

“Sen aç değilim dedin ama, duruşun, bakışların ve ses tonun öyle demiyordu” dedi Balkı. “Haydi bir şeyler atıştır hem de konuşacaklarımızı konuşuruz” dedi. Korhar kabaran iştahıyla birlikte masaya geçti.

Söze başlayan Balkı oldu:

“Sen askerlerle birlikte cepheye gitmeyecek misin?”

“Onların yanından geliyorum” dedi Korhar. “Seninle konuşacaklarımda bu durumla ilgili”

Balkı'nın merakı bir kat daha arttı. “Frilav'a bir şey mi oldu yoksa?” diye inledi.

“Hayır, hayır ” diye karşılık verdi Korhar, aceleyle. “Herkes oldukça iyi. Sana anlatacağım şeyler bambaşka. Belki biraz da hoşuna gidecek”

“Nedir anlatacakların Korhar? Acele etmezsen şimdi meraktan bayılacağım şuracıkta”

Korhar kaşığı ağzına götürdükten sonra konuştu:

“Bilge Ser sana bazı şeyleri iletmemi istedi. Şehrin savunmasıyla ilgili.” Ekmekle birlikte bir kaşık çorbayı daha ağzına götürdü. Bir yandan lokmasını çiğneyerek, bir yandan konuşmaya devam etti.

“Eğer cepheye bir yenilgi olursa kanımızın son damlasına kadar mücadele etmemiz gerektiğini söyledi bana. Özellikle bu konuda sana çok iş düşüyor, söyleyeyim. Seni, kadınların ve buradaki herkesin lideri ilan etti Bilge Ser. Zekana ve liderliğine çok güvendiğini de söyleyeyim hani. Hemen bu günden tezi yok ev ev dolaşıp Bodur halkını örgütlememiz lazım. Şehri savunmaya hazırlayacağız. Bodur neslinin devamı için. Sığınaklar inşa edeceğiz. Belki hep birlikte ok kullanmayı öğreneceğiz. Bana kalırsa savunma malzemeleri bile üretebiliriz. Oburlar şehrimize girdiğinde savunmasız kadınlar ve çocuklar olmayacağız. Belki de onları beklemedikleri bir yenilginin içine sokacağız. Ama burada zekanın ve aklın önemi büyük. Bu da sende var.”

Balkı, Korhar'ın anlattıklarını heyecanla dinliyordu. Bir taraftan da gözlerine bir şaşkınlık çöktü.

“Nasıl yani? Bütün bunlardan Şaharm'ın da haberi var mı? Biz kadınlar savaş işine karışırsak, Obur halkı gibi bizler de lanetleniriz demedi mi Şaharm? Tanrının öfkelenip, bizleri her iki alemde de cezalandıracağını söylemedi mi yani? ”

“Bütün bunlar tanrının buyruğu zaten ” dedi Korhar, büyük bir bilgelikle. “O istiyor böyle olmasını ama şimdilik Şaharm'dan gizli sanırım. Eğer bütün bunları tanrıdan kendisi duymadıysa, inanmayacaktır zaten. Sanırım saklı olmasının sebebi de bu.”

“Emin misin bütün bunları tanrının söylemiş olduğundan? Kulağıma çalındı ki tanrı sonunda Bodur Diyarı'na gelmiş. İnanmadım ben de tabii. Ama görenler varmış, hatta Şaharm gibi dürüst birinin ağzından duyanlar bile var. O zaman mı söylemiş yani bütün bunları.”

“Zamanıyla ilgili her hangi bir bilgim yok ama söylemeseydi Bilge Ser anlatır mıydı bunca şeyi? Ayrıca tanrının geldiği de doğru sanırım. Kimilerine göre olanlara çok kızmış, kimilerine göre de bizlere yardıma gelmiş. Ama benim de tam olarak bildiğim bir şey yok. Tek bildiğim herkesin dilinde dolaşan tanrının yaptığı o ziyaret.”

“Hala buralarda mıymış peki?” diye sordu Balkı. Tanrıyla ilgili olarak kurduğu bu cümle kendine de çok tuhaf geldi. Ve ekledi. “Tövbe tövbe...”

Korhar gülümseyerek yanıtladı:

“Bilemiyorum” dedi. Duyduğuma göre Şaharm'ın evinde kalmış bir gece. Hatta karısının cenaze törenine bile katılmış. İnanılır gibi değil ama herkes gerçek olduğunu söylüyor. Sonrasında nereye gittiğini bilmiyorum. Belki de hâlâ oradadır.”

“O halde vakit durma vakti değildir” dedi Balkı heyecanla. “Karnını doyurur doyurmaz işe koyulmalıyız. Biz Bodur kadınları, sessizliğimizin altında çok fazla güç biriktirdik.Yüzümüz kara çıkmayacak. Eminim bundan. Bütün şehri bir

araya toplar çekip çeviririm ben. Tanrı birazcık daha izin verse, cepheye bile götürecektir bir ordu çıkartırım ben kadınlarımızdan. Hiç kaygılanma sen. Sonunda böyle olacağını biliyordum. Şükürler olsun tanrıya. Son bir şey soracağım sana Korhar. Sen de bizimle mi kalacaksın, yoksa geri mi döneceksin cepheye?”

“Burada sizlerle kalacağım ben. Öyle emretti Bilge Ser. Yani ne olursa olsun burayı terk etmeyeceğim.”

“Eh,yanımızda da senin gibi cesur bir asker varken, sırtımız yere gelmez bizim. Hemen işe koyulmak lazım.”

O gece sabaha kadar, bir kadınla bir erkek, Mor Dağların büyüğü altında kapı kapı dolaşır, hüznüyle yarı aydınlık odalara ve hüznüyle kararmış yüreklere avuç avuç ışık dağıttılar. Yeniden dirilişin sesi her evin her odasında yankılanır, kapı tıklamalarıyla mor karanlıklarda yeniden hayat buldu.

BÖLÜM XVII

MISIR'IN LANETİ, KARA KİTAP VE ALYANS...

“O gün Lygos Limanı'ndan umuda, bilgiye ve geleceğe doğru bir kalyon hareket etti. Derin mavi suların üzerinde gezinen bir martı gibi zarif hareketlerle ayrıldı limandan. O geminin içinde ben de vardım. İçimdeki geleceği görme tutkusu arkamda gözü yaşlı bir ana bırakmama sebep olmuş, hırslarımın beni yavaş yavaş tüketmeye başladığını ilk kez o gün aklımdan geçirmiştim. Anamın inlemeleri, ağlamaları, arkamdan yaslar içinde bakışları azıcık olsun Megara'ya, oradan da Delphi'ye gitme tutkumu engelleme gücünü gösterememişti.

Daha minicik bir çocukken anlatılmaya başlanılan Megara hikayeleri beni yıllarca doldurmuş, Delphi Apollon Tapınağı'ndaki kahin, geleceği öğrenme tutkumu kamçılıyordu. Orada alınma yazılı olan kişi hakkında bilgi alıp, bir an önce evlenmek; onu da yanıma alarak dış dünyaya açılmak istiyordum. Hatta başıma gelecekleri önceden bilmenin bana vereceği gücü düşündükçe kendimden geçiyordum.

Gemi çok büyük olmamakla birlikte, içinde yolcu olarak yalnızca ben, hocam bir de Septimus vardık. Bunun dışında kaptanımız ve üç kişilik de mürettebatımız vardı. Bunlardan biri açılıkla, birisi temizlik işleriyle diğeri de her türlü durumda kaptana yardım etmekle görevliydi.

Benim yolculuğum çok uzun sürmeyecekti. Ancak Nestor'un ve Septimus'un yolculuğu epeyce uzundu. Arkamda bütün ihtişamıyla bıraktığım Lygos geri gelmem için bana göz kırpyordu adeta. Karadan denize doğru esen rüzgar, ilginç bir biçimde, Athelia'nın kokusunu dolduruyordu genzime. Medasus'la konuşmamızdan sonra Athelia'ya yaptıklarımın doğru olup olmadığını defalarca yeniden düşündüm. Ama yaptığım her şeyi hak etmiş olduğuna yine defalarca karar verdim. Bütün bunlara rağmen, yine de, aklımdan çıkmayan bir saplantı oldu bu güzel kız benim için. Benim üzerimde hem de çok üzerimde bir güç sürekli onu düşündürüyordu bana. Balkondaki o acınası bakışları, gözlerinden inci gibi yerlere saçılan göz yaşları bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Yine de onu düşünmemem gerektiğinin farkındaydım.

Bir maviye tutulmuş geleceğe yol alırken, kendimi hayal dünyama gömmüş düşünüyordum. Bir baktım Khalkedon'un yanından geçiyoruz. İşte o anda dönüp Lygos'a baktım yeniden. Lygos bütün ihtişamıyla karşıda duruyordu. Gerçekten kör bu insanlar diye geçirdim aklımdan. O anda güvertenin tahta zemininden gelen ayak sesleri böldü bu düşüncelerimi. Kafamı o yöne doğru çevirdim. Septimus'tu gelen. Benimle sohbet etmek için geliyordu sanırım.

“Merhaba” dedi. Büyük bir kibarlıkla karşılık verdim. “Yolculuğun hakkında biraz bilgim var. Megara'ya sanırım.”

“Evet dedim Megara, ana yurdumuz bizim.”

“Biz de Lernalıyız” dedi. “Megara'ya yakındır. Buğday tüccarıydı babam. Bir de arpa. Bira yapımı için falan yani”

“Öyle mi?” dedim. “Ne kadar güzel!”

Bu adama karşı içimde bir soğukluk hissettim. Beni iten bir elektriği vardı. Hoşlanmamıştım ondan. Sohbeti nasıl devam ettireceğimi bilemedim. Kısa bir sessizlikten sonra, o bir soruyla devam etti:

“Neden gidiyorsun Megara’ya;?”

“Ana yurdumu tanımak için...” diye karşılık verdim. “Annem yıllarca anlatıp durdu o şehri bana. Görmeden edemeyeceğime karar verdim.” dedim.

“Ben de bulundum Megara’da” diye karşılık verdi. “Hem de pek çok kez. Sen Lygos’tan çıkmayı tercih etmeyen Lygos aşıklarından birisin sanırım”.

“Evet” dedim. “Babamdan geçmiş olmalı bu aşk bana. Oradan kopmak, bir çocuğun anasından kopması gibi benim için. Ancak, başka memleketleri de gezip görmeye pek itirazım olmaz doğrusu. Bu da para gerektiren bir şey.”

“Benim pek para sorunum olmadı açıkçası” diye karşılık verdi. “Babam iyi bir tüccar. İşini iyi yapıyor. Bana kalan da, hayatımı onun parasıyla nasıl yaşayacağım.”

Ondaki bu paralı züppe tavrı pek hoşuma gitmemişti. Yıllarca sıkıntılar içinde büyümüş olan biri olarak bir an büyük bir nefret duydum ona. Ancak birlikte bir yolculuğa çıkmıştık ve bunu hiçbir şekilde ona sezdirmemeliydim.

“Sen Lygos’da okumamışsın Nestor’dan duyduğum kadarıyla...”

Yıllardır benim bunu dememi, bekliyormuş gibi sabırsızca lafımı kesti ve hemen anlatmaya başladı.

“Evet” dedi. “Mısır’da okudum ben. Romalıların Mısır’da kurmuş oldukları bir üniversitede. Firavunlardan kalma aşk bahçelerinden geçtim... Gün batımında yıldızları izler gibi izledim Piramitleri. Tıpta Lygos’tan da, Megara’dan da hatta diğer bütün yerlerden daha gelişmiş bir yer Mısır.”

Sebebini bildiğim halde, övündürmek için “Neden?” diye sordum.

“Mumyalar” dedi, heyecanla. “Mumyalar elbette. Hiç duymadın mı?”

“Tabii ki duydum” diye yanıtladım. Dalga geçtiğimi anlamasından korkuyordum açıkçası. “Ama Mumyalardan dolayı hekimliğin bu kadar geliştiğini de bilmiyordum doğrusu.” diye utana sıkıla bir yanıt verdim.

İnanmamış görünerek “olabilir” dedi. “Mısır’ı anlamak için Mısır’da olmak gerekir. Kumlardan bir saraydır Mısır. Tarihi bağrına doldurmuş büyük bir şato gibidir. Piramitlerin içinde sakladığı gizem, sahralarının içindeki kumların yapısı kadar karmaşık ve çeşitlidir. Geceleri bir ayazla donarsın, gündüzleri bir ateşle yanarsın. Ama Mısır ancak böyle satar ruhunu sana. Bedel ister anlayacağın. Bedelini ödediğin her şeye karşın cömertlerin cömertidir. Şehrinin sırlarla dolu sokakları vardır. Her köşede bir büyücü, bir cadı, bir hekim bulursun. Halkı bilgilidir. Firavunlardan kalma bir bilgelik saklıdır özlerinde.

Ölmeyenler vardır hep mısırdaki. Bu ölmeyenlerin bir kısmı piramitlerde bir kısmı da sokaklarında yaşar mısırın. Mesela, Cleopatra yaşar halen sokaklarında. Pek çok dil konuşabilen bu zeki kadın Romalı kumandan Mark Anthony’i kandırıp, kendi tarafında Romalılara karşı savaştırmayı becerecek kadar zekidir. Ve bir o kadar da fettandır. Aktiyum savaşında, bundan yaklaşık otuz sene evvel, her ne kadar Mark Anthony’le büyük bir bozguna uğrayıp, Mısır’ı Romalılara kaptırmış olsalar da her ikisi de halen dolaşır Mısır sokaklarında. Hem de el ele. Kahramanlıkları ve aşklar herkesi hayran kılar kendine. Mısır’da bir kişiyi bulamazsın ki onlar gibi yaşayıp onlar gibi ölmek istemesin.

Mısırlı olmak, Mısır’a gitmek bir bedel ister dediğim gibi. Bu bedeli ödeyenlerden yalnızca bir kaçadır Mark Anthony, Cleopatra, Julia Sezar... Ancak yine de gitmek istersin. Yine de o büyüü koklamak istersin. Hangi uğursuzluğa gebe kalırsa kalsın hayatın. Mısır’ı görmeden, kumlara gömülmeden, Piramitlerin soğuk nefesli, gaddar bakışlı taşlarını görmeden, koklamadan edemezsin.

Her büyüün bir bedeli vardır. Mısır tek çeşitli bir bedel istemez. Türlü türlü belalar salar başına ama yine de bütün bu belalara katlanırsın, razı olursun. Kim bilir, Romalılar nasıl bir bedel ödeyecek Mısır’a girdikleri için. Şu anda Firavunlardan kalma saadet günlerini yaşamaktalar, ama sana yeminler olsun, bu uzun sürmeyecek. Firavun’un laneti onları da yok edecek. Göreceğiz... Hem de biz ölmeden göreceğiz... Mısır’daki lanet eninde sonunda sarar insanı. ”

İnanılmaz bir coşku toplanmıştı gözlerine Septimus'un. Ders anlatır gibi anlatıyordu bütün bunları. Öylesine kendinden geçmişti ki, ne Propontis'in mavi sularını ne de Prenses adalarının gözleri kamaştıran yeşilini görüyordu. Mısır'la dolmuş, ve Mısır'la yaşıyordu. O böyle lanetlerden, büyülerden, cadılardan bahsederken birden sözünü kestim.

"Bunca lanete, bedele, uğursuzluğa rağmen, neden gidiyorsun Mısır'a peki?"

Bu sorum karşısında afalladı.

"Dayanamıyorum" dedi. "Oradaki büyüye, bilgiye, esrarengizliğe dayanamıyorum. Elbette bedeller ödeyeceğim, elbette başıma türlü türlü belalar gelecek. Elbette lanetleneyeceğim Firavunların lanetiyle, ama afyon kullanmak gibi bir şey bu. Beynini uyuşturacağını bile bile içersin. Çünkü onun verdiği zevkin her şeye degeceğini düşünürsün. Bütün kayıplara. Benim gibi bilgiye ve hekimliğe aşık bir insan Mısır'a gitmesinde ne yapsın, söyler misin? Onca güzelliğin, onca sırrın, kapalı kapılar arkasında, Mısır'da kumlarda kaybolmasına izin mi vereyim yani? Ne olursa olsun buna değer dostum. Bir kerecik o memleketi görmüş, orada yaşamış olsaydın bu soruyu inan bana sormazdın."

Anlamış gibi yaptım. Ama tam olarak da anlayamıyordum. Daha doğrusu katılmıyordum bu adamın fikirlerine. Bana faydası olmayacak bilgiyi, hem de lanetlenmek pahasına neden gidip bulmaya çalışaydım... O anda gözüme kocaman bir aptal gibi göründü Septimus. Ancak Mısır'la ilgili söyledikleri gerçekten etkileyiciydi. Belki de ben yanılıyordum. Zira mesleğime onun kadar tutkuyla bağlı değildim. Hatalı olduğum nokta da buydu belki.

O andan itibaren neden başarısız bir hekim olduğuma karar verdim. Ben mesleğim için yeterince bedel ödememiştim. Ödemeye de hazır değildim. Ancak bu böyle olmazdı. Alanımda en iyi olmalıydım. Ve Septimus gibi ben de bedeller ödemeye hazırlamalıydım kendimi. Megara'dan döner dönmez sıkı bir çalışma içine girmeye karar verdim. Fikirleriyle dalga geçip, alay ettiğim bu adamın benim düşüncelerimi etkilemiş olmasına da kızdım bir yandan. Elbette bu hayranlığımı, bu etkilenmişliğimi ona gösterecek kadar düşüncesiz değildim. Bunu gizlemeye çalışarak sordum:

"Peki şimdi tam olarak ne için gidiyorsunuz Mısır'a? Yani sen ve hocam..."

Bir süre düşündü. Sanki, gitme sebeplerini söylemek istemiyormuş gibi göründü. Bu durum beni heyecanlandırdı. Büyük ihtimalle bana bu seyahatin gerçek sebebini söylemeyecekti. Ama ağzından kaçırmasını da ummaktan geri kalmıyordum. Bu tip gizemlerin peşinden mısır'a gitmesem de, benden saklanan her şeye olağanüstü bir merakım vardı. Heyecanla konuşmasını bekledim. En sonunda konuştu:

"Tıpla ilgili bir takım araştırmalar yapacağız" dedi.

Beklemeksizin ve düşünmesine fırsat vermeksizin sordum:

"Ne tür araştırmalar, neyle ilgili yani?"

Yine duraksadı. Bir şeyleri söyleyip söylememekle ilgili acayip bir kararsızlığı vardı. Ben gözlerinin içine bakıyor, afallaması için her şeyi yapıyordum. Ancak tanrılar ondan yana davrandı. Tam o sırada Nestor göründü. Bu talihsiz anıma lanet okudum. Elinde eski bir kitapla ya da not tuttuğu deri kaplı bir defterle bize doğru yaklaşıp, selam verdi. Ben bu deri kaplı deftere kilitlenip kaldım. Farkında olmadan ve istemeden, sararmış sayfalarında dolaştım. Kitabın samanımsı kokusunu ciğerlerime doldurup, yeniden nefes aldım.

Septimus hemen hocasına baktı. Göz kırpmıştı sanki. Ya da bana öyle geldi. Ve sorduğum soruyu yanıtladı en sonunda.

"Nestor anlatsın sana hangi, konuda çalışmalar yapacağımızı" dedi. Ve Nestor'a döndü. Ben onun bu kadar ucuz kurtulmasını sindiremiyordum. Nefretle baktım bir an ona. Ama Şükür ki bu bakışımı yakalayamadan gözlerimi hemen geri çektim. Nestor söze girdi.

"Mısır'da yapacağımız araştırmaları konuşuyorsunuz sanırım" diye başladı. "Yapamadığım bazı ameliyatları pratik olarak görmek istiyorum. Bu konuda da zaten eğitiminin bir kısmını orada yapmış olan Septimus bana rehberlik edecek. Bağlantıları sağlayacak yani" diye kısa bir yanıt verdi hocam.

Ben bu iki yalancı adamın benden sakladıklarını öğrenmek için elimden geleni yapacağıma ant içtim o anda. Her neye mal olursa olsun bunu yapacaktım. Yalanlarını ortaya çıkaracaktım.

Bunları söyledikten sonra, hocam benim de Megara'ya gidiş sebepimi sordu. Ben de aynı şekilde yalanla karşılık verdim. "Ata yurdu tanımak". Benim gözlerimdeki inanmamışlık onların gözlerinde belirdi. Birbirini kandıran üç kişi böylece akıp gidiyordu bir boğazın serin sularından.

Birazcık bu gergin sorgulama seansını bölmek için, heyecanla bağırdı hocam. "İşte burası, burası Dardania. Çok özel bir hikayesi var bu şehrin. Gizlerin Yunan ülkesinde ne kadar önemli olduğunu, tarihe nakşeden bir hikaye. Tahta bir atın içinde gizlice bir ülkeye doluşan gizemli erler. İyi bakın ve bir zaman yanıp kül olan sarayların kalıntısını hayal edin gözlerinizde."

Ben ne demek istediğini anlamıştım. Ve gerçekten bu yemyeşil sırtlara bakarken, buradaki o büyük savaş gözlerimin önünden geçirip durdum. Binlerce Truva atı gizlice içime doluştu sanki...Bunu yaşamak tarihin tamamını yeniden yaşamak gibi geldi bana. Bu büyü kenti görebileceğim hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Beni büyüleyen bu yolculuğun hiç bitmemesini istedim bir an.

Güneşle denizin kavuşma saatlerine gelmişik neredeyse. Akşam, habercisi olan kızılığı gemideki herkesin gözlerine dolduruyor, habercisine bile bizleri hayran bırakıyordu. Heyecandan öğlen yemeğinde ağzıma lokma koymamıştım. Odamda otururken aşçı kapıyı çalıp yemek saatinin geldiğini haber verdi. Yemeğe herkesin çıkıp çıkmadığını sordum ona. O da Septimus'un ve Nestor'un masada hazır bulduklarını haber verdi. Biraz açlıktan biraz deniz tutmasından midem bulanıyordu. Bir an önce şu açlık meselesini halledip, karnımı doyurmak niyetindeydim.

Ama o anda kafamda bir şimşek çaktı. Bunca mide bulantısının, bunca düşünme kısırlığının arasında aklıma gelen bu fikir beni bile dehşet içinde bıraktı. Hocamın elindeki deri kaplı kitap gözlerimin önüne çörekledi adeta. Bir türlü ne aklımdan çıkarabiliyordum ne de gözlerimi hayalinden sıyrabiliyordum. Aşçıya benim de gelmek üzere olduğumu haber vermesini istedim. Ayak seslerinden onun uzaklaştığını anladım. Heyecan içinde odamdan çıktım. Dar bir koridor vardı karşımda. Etrafi iyice kontrol ettim. Kimsecikler yoktu. Ama yine de yukarı çıkmaya karar verdim. Henüz işlenmemiş bir suçun cezasını çekiyormuş gibi midemde ağır bir kramp hissettim. Merdivenlerden çıktım. Yemek salonunun kapısının önüne kadar gittim. Kapı aralıktı. Gerçekten de Nestor ve Septimus masada oturuyordu. İçeri girip girmeme konusunda bir tereddüt yaşadım. En sonunda girmemeye karar verdim. Mutfağa yöneldim. Mutfağın kapısı tamamen açıktı. Üç mürettebat orada yemeklerini yiyordu. Geriye yalnızca kaptan kalmıştı. Hemen kaptan köşküne doğru hareket ettim. O da yerindeydi. Yani alt katta Nestor'un odasında hiç kimse yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden aşağı indim. Daracık koridordan bir yılan gibi akıyordum. Nestor'un odasının önündeydim. Kapı kapalıydı. Olabildiğim en sessiz şekilde açacaktım kapıyı. Elimi sessizce odanın kapısına götürdüm. Heyecandan neredeyse bayılacaktım. Midem beni alt üst ediyordu. Kıvransam da hatta ölssem de Mısır'a neden gittiklerini çözecektim. Bu benim için vazgeçilmez bir tutku olmuştu. O kadar büyümüşüm ki içimde, onlarla bile devam edebilirdim bu yolculuğa. Bütün o lanetleri benim de içime doldurasım geldi. Bir an lanetlenmek duygusuyla dolup taşım. Ne demektir bu? Ne yapardı adama? Bu coşku içinde kapı kolunu tutuyordum. Az sonra benim de içine gireceğim geniş bir dünya çıkacaktı karşıma. Ve bu dünyanın kapısını aralamak üzereydim. Onlar sırlarını kaptıracak bense tıpkı Mısır gibi gizemimi koruyacaktım.

Bütün bu duygu ve düşünce yoğunluğuyla, elimi kapı koluna bastırdım. "Çark" diye bir ses geldi koldan. Bu ses beni heyecanlandırdı. Günahımın duyulmasından korkuyordum. Birazcık bekledim. Kimsecikler gelmedi. Kapının dili kendini geri çekmişti sanırım. Kapıyı ileriye doğru ittim. Ama kapı gitmedi. Kola bir kez daha bastım. Aynı ses bir kez daha işitildi. Ama kapı açılmıyordu. Kilitlemişti demek. Bu durum, sırrın büyüsünü artırdı gözümde. Hem de çok sinirlendim. Bu mide ağrısına rağmen bunca emeğimin boşa gitmesini hazmedemiyordum. Hemen Septimus'un odasına yöneldim. Bu defa beklemeksizin kapının koluna var gücümle bastırdım. Ama aynı sestem sonra aynı sonucu aldım. Ne yapıp edip bu sırrı öğreneceğime bir kez daha yemin ettim.

Hemen oradan ayrıldım. Yukarı çıktım. Doğruca yemek salonuna gittim. Septimus ve Nestor henüz başlamışlardı yemeğe. Beni beklemişlerdi sanırım. Bana ayrılan yere oturdum. Yemekte kimse konuşmuyor, sessizce yemekler yeniyordu. Ben de bu durumu bozmadım. Konuşsam işlediğim günah sırrım sırrım dökülecekti ağzımdan. O yüzden susmayı tercih ettim. Tabakta o siyah deri kaplı kitaptan başka hiçbir şey yoktu. Yalnızca onu görüyor, onu duyuyor, onu yiyor ve onu içiyordum.

Yüzümün renginden ve midemin ağrısından dolayı kıvrınmamdan, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı hocam. Kafasını kaldırıp bana baktı:

“Neyin var, Kari?” diye sordu.

“Deniz tutması” diye karşılık verdim, kısaca.

“İlk kez deniz yolculuğunda çıkanlar genellikle bu sendromu yaşarlar” dedi hocam.

Bu sözün üzerine Septimus, uzun uzun ilk çıktığı gemi yolculuğunu anlattı bize. Sıkıntıdan patlayacak gibi oldum. Bir an önce hikayesini bitirmesi için dualar ettim. Ama nafile anlatmak istediği kadar anlattı bize. Öyle ki tatlıları yerken bile hala devam etti hikayesi. Nestor da sıkılmıştı anlaşılan. Bana döndü:

“Senin işin ne kadar sürer Megara’da?” diye sordu.

“Siz gelinceye kadar beklerim ben” dedim.

“İki ya da üç hafta... Daha kısa bir sürede dönemeyiz.”

“Peki” dedim. “Ama döndüğünüz de beni Megara’da bulamazsanız yine de gitmeyin, bekleyin. Zira Delphi’ye de uğrayacağım.”

Birden boş bulunmuştum. Kafamdaki düşüncelerin hepsini biliyorlarmış gibi telaşa kapıldım. Benim sırrım elden gitmişti sanki. Bir – sıfır öndeydiler. Onlar gizemlerini kapalı kapılar arkasına saklarken, ben horoz gibi ötmüştüm. İçimde bir yaranın kaşındığını, hem de acımaksızın kaşındığını duyumsadım. Şimdiden sonra sırlarını çözmek benim için iyice vazgeçilmez bir hal almıştı.

Sanki Delphi’de ne yapacağımı anlamışlardı. Büyük bir kuruntu doğdu içime. Ve korkarak beklediğim soruyu sordu hocam:

“Delphi’de ne yapacaksın?”

Ne diyeceğimi şaşırdım bir an. Heyecandan kalbim küt küt attı. Birden bir yalan geldi aklıma.

“Babamın eski bir dostu varmış orada... Ona babamdan kalan bir emaneti götüreceğim. Anlattığına göre zaten o adamınmış götürdüğüm şey.”

İnanıp inanmadığını anlayamadım. Ama beyaz kaşları heyecanla kalktı yukarı:

“Neymiş o emanet?”

Hiç heyecana kapılmadım. Yalanı bulmuştum bir kez. Ona kılıflar uydurmak tam benim işimdi bundan sonrasında.

“Kapalı bir kutu. Babam açılmamasını vasiyet etmiş. Ne olduğunu biz de bilmiyoruz.” dedim.

Babamın vasiyetine duyduğum saygı onu oldukça etkilemişti. Duyulandı birden. Demek ki inanmıştı. Kandırımtım onu. Büyük ihtimalle kendi evlatlarının da kendine aynı vefayı gösterip, gösteremeyeceklerini düşünüp durdu. Septimus bu sessizliği bozdu:

“O halde” dedi. “Eğer sen iki hafta içinde Megara’da olursan sen bizi bekle, yok üç hafta sürerse işin, biz seni bekleriz dostum.”

“Peki” dedim ben. “Ama ya sizin işiniz üç haftadan fazla sürer ya da aylarca orada kalmak durumunda kalırsanız? Zira beni bekleyen hasta bir anam var Lygos’ta...”

Nestor cevap verdi. En kötü ihtimal seni geri Lygos'a götüreceğ biriyle anlaşırım Megara'ya vardığımızda. Eğer bizim işimiz üç haftadan fazla sürerse o seni bırakır. Ama biz de mutlaka birkaç hafta içinde geri gelmek zorundayız. Düğün hazırlıkları için."

Birden afalladım. Gecenin karanlığı, boynuma ateşten bir halka oluverdi.

"Ne düğünü" diye sordum hemen.

"Athelia evleniyor. Unuttuk sana söylemeyi."

Birden içim doldu. Sebebini bilmediğim bir ağrı gövdeme çöreklenip, yapışıp kaldı.

"Kiminle peki" diyebildim. İler gibi bir ses çıkmıştı dudaklarımdan.

"Septimus'la" dedi Nestor. "Bu yolculuğa çıkmadan nişanlandılar."

Septimus kafasını önüne eğmiş tatlısını yiyordu. Çatalını tuttuğu elindeki parmaklardan birinde altın alyans camdan süzülen ay ışığının huzmeleriyle parlıyordu. O an yutkunmaya çalıştım. Yutkunamadım. Alyansın gözlerime nakşettiği ışığı aldım, yüreğimdiki çırpınışa doldurup, masadaki bütün tabaklara dağıttım."

Mor dağlar intikamın ve hüznün zirvesini yaşarken; sandalyede oturan Mahmut, bir film gibi izlediği bu hikayenin büyüyle hayallere daldı.

XVIII. BÖLÜM

SAÇ KOKUSU VE ET KOKUSU

Akşamın bu koyu karanlığında, yan yana dizilmiş dört ölü asker, dilleri kesilmiş ve oklarla vurulmuş vaziyette cansız yatıyorlardı. Şaharm bu değerli kumandanlarına bakarak iç geçirdi. Bu askerleri tören yapmadan son yolculuklarına uğurlamak istemiyordu. Bir an önce cepheye ulaşıp, oradaki son durumu da görmek istiyordu aynı zamanda. Tören için bir rahip gerekliydi. Bir ara karısının cenaze törenini yapan rahibin gözüne çalındığını hatırladı. Savaşın ona sunduğu dalgınlıktan dolayı, mezarlıkta mı askerlerin arasında mı gördüğünü anımsayamadı. Bilge Ser ise rahibi çoktan bulmuş getiriyordu. Geleneklere göre savaşta ölenlerin çok daha özel bir töreni vardı. Bu askerler de diğer bodurlar gibi toprağa gömülürdü. Ancak daha önce yakılırlardı. Küllerinin toprakta yeniden filizlenip, vatanlarında her bahar yeniden yeşerecekleri inancı vardı. Rahip bu dört askerin başına geldi. Normalde o savaşa katılmak zorunda değildi, ancak böyle giderse yakında eceliyle ölecek adam kalmayacaktı. Bunun bilinciyle savaşa gönüllü olarak katılmıştı.

Hayatında ilk kez diğer ölümlere baktığı gözle bakmadı bu kutsal yaratıklara. Onlar, ülkelerinde yaşayanların selameti için canlarını feda etmiş yiğitlerdi. Saygıyı en çok hak edenlerdendi. Bu dört askerin üzerlerinde dualar okudu. Onların

ruhlarını kutsal katlarına alması için tanrıya yalvardı. Ve kendisine de böyle bir ölüm vermesini istedi tanrıdan. Yaşantısı boyunca ilk kez ölümlerin başında gözleri doldu. Bu ağlayış yalnızca yerde yatan askerlerin ölümünden kaynaklanmıyordu. Aynı zamanda yavaş yavaş ellerinden uçmakta olan biricik vatanlarının son demlerinden dolayı sarf edilen gözyaşlarıydı bunlar.

Askerler için uzun uzun dualar okuyordu rahip. Bilge Ser rahibe yaklaştı ve kulağına daha fazla uzatmamasını fısıldadı. Rahip o kadar coşmuştu ki Bilge Ser'i duymadı bile. Şaharm rahibe ve askerlere saygı ve sevgi dolu gözlerle bakıyordu. Bilge Ser bu kez biraz daha yüksek bir ses tonuyla acele etmesini söyledi rahibe. Zira cephede ne olup bittiğini hiç biri bilmiyordu ve çocuklar beklemekten sıkılmışlardı. En kısa zamanda cephedeki orduyla birleşip düşmanlarından bu yapılanların intikamını almak istiyorlardı.

Rahip Bilge Ser'in uyarısını dikkate alarak töreni kısa kesti. Şimdi iş yakmadaydı. Genç askerler etraftan çalı çırpı toplayıp getirdiler. Bunları dört öbek halinde yığdılar. Her bir asker bir öbeğin üzerine konuldu. Kimlerin ateşleyeceğineyse Şaharm karar verdi. İlkini Şaharm, ikincisini Bilge Ser, üçüncüsünü kutsallığından dolayı rahip dördüncüsünü de Denetra gibi değerli bir askerin oğlu olan Frilav ateşe verecekti.

Şaharm ilk cesedin baş ucuna geldi. Elinde az ışıtan bir meşale tutuyordu. "Sen baharlarda özgürlüğe açacaksın ey şanlı asker" diye haykırdı. Sonra elindeki meşaleyle askerin altındaki çalılıarı tutuşturdu. Ardından diz çöküp ellerini birleştirdi. İçinden asker için dua etti.

Sonra aynı işlemi Bilge Ser de tekrar etti. Ama herkes yakmadan önce başka bir şey söylüyordu. Bilge Ser askerin başucunda elinde meşaleyle durdu. "Rahat yaşayamadin ama yerinde rahat yatacaşın, söz veriyorum, söz veriyoruz" diye haykırıp meşaleyle çalılıarı tutuşturdu.

Sıra rahipteydi, o da tutuşturmadan önce askerin başucunda hazır bulundu. "Ben sizler kadar kutsal olan hiç kimseye ayın yapmadım daha önce, inşallah tanrı katında da benim yanımda olduğunuz kadar saygın olursunuz" dedi.

Sırada Frilav vardı. O bu iş için biraz daha toy biriydi. Kalabalığın dikkatli bakışları arasında eline meşaleyi aldı. Gözleri yaşlarla dolmuş, içini çekiyordu. Ağır ağır askere doğru ilerledi. Diğer askerlerin cesetlerinden yükselen duman ve ateş, içlerini yanık et kokusuyla doldurmuştu. Herkesin gözü son cesedi tutuşturacak olan Frilav'daydı. Frilav bu askeri yakıp yakamayacağı konusunda endişeliydi. Askerin baş ucuna kadar geldi. Askerin ters duran kafasında ağarmış gözleri görünüyordu. Kalbi acıyla doldu Frilav'ın. Bir süre askerin bu halini izledi. Birden babası geldi gözlerinin önüne. Onu da böyle yakmışlardı demek. Bir anda ceset yerinden toparlandı. Öbek halinde duran çalılıarın üzerine oturdu.

"Oğlum" dedi ceset. "Gerçekten beni yakacak mısın?"

Frilav bunu sadece kendinin gördüğünü hatta bir hayal olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatıp açtı. Bu acı hayalden bir an önce sıyrılmak istiyordu. Gözlerini kapatıp yeniden açmasına rağmen babası hala çalılıarın üzerinde oturuyordu.

"Ben sizi çok özledim oğlum, hem de çok" dedi ve ağladı.

Frilav onun dediklerini duymamaya çalıştı. Böyle bir şey yokmuş gibi kabul etti. Ancak zihnine ve bilinç altına sahip olamıyordu. Babası devam etti:

"Ben" dedi. Sizi bırakıp giderken, bu vatana her şeyin değeceğini düşündüm. Sensizliğe ve annensizliğe dayanacağımı zannettim. Ama olmadı işte. Görüyorsun ya, ruhum rahat değil. Tanrının huzuruna çekileceğimi, cennetinde gezeceğimi düşünmüştüm hep... Ama siz olmadan her yer cehennem benim için."

Frilav meşaleyi yavaş yavaş yaklaştırdı çalılıara. Bu ipe sapa gelmez hayaliyle uğraşırsa herkesi hayal kırıklığına uğratabilecekti. Onca ateşli konuşmadan sonra eğer bu işi yapamazsa arkadaşlarının ve komutanlarının kendine olan güveni sarsılacaktı. Tam meşale çalılıarı tutuştururken babası yeniden ağlamaya başladı.

"Biraz daha yaklaş oğlum. Biricik kuzum benim..."

Ağlamaktan, içini çekmekten harap düşecek oluyordu neredeyse.

"Yaklaş ki koklayayım saçlarını. Onları özledim. Kokularını özledim. Dokunamasam da koklayayım ne olur?"

Frilav zaten yaşlı olan gözlerinden sağanak gibi damlaların dökülmeye başladığını fark etti. Karşısında konuşan adam düpedüz babasıydı. Ölümünde pişmanlık vardı ve bu vatana ihanetti. Ona olan bağlılığı bir tarafa sevgisini bir an gözden geçirdi. Ama bu gördüğü kendi hayalimdi. Kendi bilinç altıydı.

Babası yalvarmalarını artırdı. Ellerini Frilav'a doğru uzattı.

“Bir kerecik diyordu. Yalnızca saçlarının kokusu...”

Frilav'ın onu dinlemeyeceğine kanaat getirdi bir an...

“Bir rüzgar esse senden taraf. Ve o getirse gül kokunu en azından.”

Frilav babasının kendine olan sevgisini kafasında bu kadar nasıl somutlaştırdığını anlayamadı. Etrafındakiler birden Frilav'ın kendi kendine konuşmaya başladığını işittiler. Kısık sesle. Tıpkı dua eder gibi. Ve en sonunda da yakmadan önce dua etmeye başladığına kanaat getirdiler.

Frilav sessizce babasına:

“Ben de seni, özledim babacığım” dedi. İyice kaptırmıştı kendini hayaline.

“Ben de sana sarılmak, öpmek, koklamak istiyorum. Ama bu bir hayal. Bu bir düş... Ölümüne hiçbir şeyin faydası yok. Sadece kendimi kandırıyorum ben... O yüzden yaklaşıyorum yanına.”

Babası duyduklarına sevinmişti. “Ben hayal değilim oğlum” dedi. Burada yatan askerin ben olmadığını biliyorum. Bak o hala yerinde yatıyor. Ben yalnızca kısa bir süreliğine seni görmek için kuralları çiğnedim.”

Frilav delirmeye başladığını düşündü. Etrafına bakındı. Kimse tuhaf bir şey oluyormuş gibi bakmıyordu. Genellikle bu dört askerin ölümünden dolayı suratlar asık, gözler hüznüydü.

“Bak...” dedi babası. “Şimdi bu askerin yerinde ben varmışım gibi yeniden uzanacağım bu çalılara. Gel ve beni alımdan öp. Sana olan hasretim en azından birazcık dinsin...”

Bu işi daha fazla uzatmamak için “Peki” dedi Frilav. Meşaleyle birlikte çalı öbeğinin üzerine arka üstü yatmış olan babasının baş ucuna geldi. Askerin alnına doğru eğildi. Dudaklarıyla oraya bir gül bırakıyormuşçasına bir buse kondurdu. Tam bu anda askerin derin derin nefes aldığını, kendi kokusunu sonuna kadar ciğerlerine kadar çektiğini hissetti.

Frilav geri çekildi ve “Sen ve senin gibi yüzlerce asker babamı temsil ediyorsunuz. Ve yemin ediyorum sizler gibi ailesini, karısını, çocuklarını ve akrabalarını bu vatan için terk edip giden hiçbir askerin kanı yerde kalmayacak”.

Ardından çalıları tutuşturdu. O anda gök yüzüne baktı ve bir yıldızın kayıp bu son askerin başına doğru süzüldüğünü gördü.

Bu iş de bittikten sonra, askerlerin yanmasını bekleyip; küllerinin toplanıp gömülmesi için iki askeri, daha sonra cepheye gelmeleri şartıyla orada bıraktılar.

Cepheye doğru yol almaya devam ederken, arkalarından onları takip eden yanık bir et kokusu vardı hala. Herkesin morali oldukça yıpranmıştı. Bir yandan da bir an önce intikamlarını almak için ilerliyorlardı. Epeyce bir süre yürüdüktan sonra cepheye çok az bir zaman kala bir duman fark ettiler. Şaharm yıldırım hızıyla cepheye doğru koştu. Gittiğinde üst üste yığılıp yakılmış askerler gördü. Bunların pek çoğu tamamen yanmamıştı. Etlerinden hala çıtırtılar geliyordu. Şaharm bir askerin bile sağ kalmamış olduğunu görünce dizleri tutmadı. Hemen oraya çöküverdi. Çalılığın içinden gelen bir iniltiyle kendine geldi. Sağ kalmış bir askerdi bu. Hemen oraya koştu. Asker yaralanmıştı ve kan kaybediyordu. Şaharm hemen Bilge Ser'e seslendi. Bilge Ser koşarak o noktaya doğru ilerledi.

Bilge Ser gelinceye kadar Şaharm askeri konuşurmaya çalıştı:

“Ne oldu?” diye sordu Şaharm.

“Oburlar komutanım...” diye bildi asker.

“Bir anda içlerinden biri siperlerinden çıkıp ortaya attı kendini. Ben de okla vurdum onu. Bir ağlaşma, bir bağırışma duyduk sonra. ‘prensimiz öldü’ diye feryat figan içinde kaldı düşman askeri.”

“Ne yani oburların prensini mi öldürdük diyorsun şimdi bana.”

“Ben prensi tanımıyorum elbette kumandanım. Ama bu onların iddiası. Ben vurdum onu hem de. Kanadı kırılmış bir serçe gibi dönüp durdu iki cephe arasında. Sonra yine kıvrılarak yere düştü. Ölmek istemiş gibi attı kendini ortaya. Hem de aramızda bir ok savaşı olduğu halde. Hem de kimsenin yerinden çıkmadığı bir zamanda. Bize doğru koşuyordu ve ben de kalbinden vurdum onu.”

“Peki sonra ne oldu” diye sordu Şaharm aceleyle. Askerin her an öleceğinden korkuyordu. O da omzundan yaralanmış, ama saklanmayı başarmıştı. Asker devam etti.

“Prenslerinin öldüğünden iyice emin olduktan sonra hepsi siperlerinden çıkıp kendilerini yerlere attılar. Biz bu arada öldürebildiğimiz kadar obur öldürdük. Ama daha sonra yüzlercesi arkalarından geldi. Kudurmuş gibiydiler. Ne ok dinlediler ne tuzak. Hepsini aştılar. Bizim cepheye gelince dört kumandanımızı da tespit edip atlara bindirdiler. Birkaç asker onları alıp gitti. Ne olduklarını bilmiyorum. Onun dışında da herkesi üst üste koyup yaktılar. Ben işte buraya saklandım. Onlar gidinceye kadar da sesimi çıkarmadım. Sayımızın azlığı karşısında şaşkına döndüler ve bunun bir tuzak olabileceğini söyleyip, prenslerini de alarak buradan uzaklaştılar.”

Bu arada Bilge Ser ulaştı oraya. Hemen elinde taşıdığı torbadan bir şeyler çıkarıp askerin yaralarını sarmaya koyuldu. Okun ucunu omzundan çıkartırken, dağları inleyen bir çığlık duyuldu. Diğer askerler de geldi. Şaşkın gözlerle etrafa bakınıyorlardı.

Büyük bir gerçek yüzlerinde bir tokat gibi patlamıştı. Artık yalnızca kendileri vardı. Koskocaman Bodur halkının kaderi yüz yirmi beş acemi askerin ellerinde kalmıştı. Birden avuçlarının terle dolduğunu hissetti askerler, yüreklerinin ümitsizlikle...

Bodur diyarı'nın morluğu yanık et kokularıyla, ve ölüm sancılılarıyla hüzünlenirken, çok uzaklarda, savaşa isyan eden homurtular duyuluyordu...

XIX. BÖLÜM

ANA KRALIÇE

Kraliçe o gece Last'a yanından kalkmasını emretti. Bunca acısına ağrısına rağmen hala onu baştan çıkarma sevdasına şaşırı kraliçe. Üzerinde pembe bir tül gerili olan karyolarının içinde, kraliçe onu yataktan dışarı doğru ittikçe o iyice sokuluyor, kraliçenin kulaklarına dudaklarına veya gamzelerine öpücük kondurmaya çalışıyordu. Kendinden en az on yaş küçük olan bu yakışıklı adamın neden bu kadar aptal olduğunu sorgulamadı bile. Aptal ve yakışıklı olduğu için onu yıllardır yanında gezdiriyordu zaten. Onun bu şehvet dolu hareketleri, kraliçenin, kollarını karyolanın demirlerine dayayıp, ayaklarını da Last'ın karnına hizalayıp sıkı bir tekme savurmasıyla son buldu. Last yerde çırılçıplak kalmıştı. En azından bir şeyler örtünmek için, yataktan bir çarşaf kaptı. Onunla kendini sardı ve hemen odayı terk etti.

Bu muhteşem yatak odasında, tüllerin altında yapayalnız kalan kraliçe, yine burada oğlunu doğurduğu günü hatırladı. O heyecanı hiç unutamamıştı zaten. O zaman henüz sağ olan kral da, kendisine bir oğlan çocuğu doğurduğu için, bazı konularda kraliçeyi yetkili kılmıştı. Bu onun daima istediği bir şeydi. Kral onun temelde kuzeniydi. Aile içi bu evlilik ikisine de aslında saadet getirmemişti. Bilakis yıllarca mutsuz ve ayrı yataklarda yatmışlardı. Kral Rasesif, kraliçe Empira'dan birkaç yaş büyüktü ama oldukça iyi bir yüreğe sahipti.

Empira bu pısrık kocayı kral olması dışında hiçbir zaman kendine layık görmedi. Yıllarca her hizmetçiye, her saray görevlisine, kendine yakın bulduğu herkese kocasından dert yanmış, onun iyi görünen o kişiliğinin altında ne büyük bir maske olduğunu anlatmıştı. Sonraları herkes birden bire kraliçenin kocası için tazelediği aşkı konuşmaya başlamıştı. Aniden kralı sevmeye başlamış, ona kul kurban olmuştu. Bu duruma kral bile şaşırılmış, sonunda saadeti ona da layık gördüğü için; minnetinden tanrısına onlarca kurban sunmuştu.

Sarayın prensi beş yaşlarındaiken saadet günleri başlamış sonra da kralın ölümüne kadar bu böyle devam etmişti.

Söylentilere göre, böyle olması için Rasesif Empira'ya büyü yaptırmış ve onu kendine bağlamayı başarmıştı. Sarayda krala karşı bazı gizli siyasi çevreler bunu Empira'nın kulağına fısıldamışlarsa da, kraliçe "Siz benim biricik kocama iftira ediyorsunuz" deyip onları geldikleri yarlere geri göndermişti. Saraydaki bu mutluluk adeta halka da yansımıştı. Daima savaşlardan şikayetçi olan halk, kraliçenin ve kralın mutlu evliliklerinden ortaya çıkan olumlu politikadan son derece memnun kalmıştı.

Hatta kral öldüğü sene, Bodurlar'la süreklilik arz eden bir barış metni hazırlamıştı. Zira iki ülkenin toprakları da kendilerine yetecek kadar genişti. Savaş için ortada hiçbir sebep yoktu. Halkı gözünün önünde eriyip gittikçe, Obur Kralı Rasesif ölüp ölüp diriliyordu. Ne yazık ki tam ülkesini sonsuz saadete kavuşturacağı yıl, prens sekiz yaşındayken, tacını, tahtını bırakıp, tanrısının yanına gitmişti.

Her ne kadar kraliçe metanetli davranıp "Vatan sağ olsun" demişse de, aylarca odasından çıkmamış, ağlayıp, sızlayıp, yaşlara gömülmüştü. Tam mutluluğu yakalamışken böyle bir ölüm ülkeyi kökünden sarsmış, Bodurlarla yapılacak sürekli barış da askıya alınmıştı. Birkaç ay krala baş vezir vekalet etti. Daha sonra kraliçe bütün şaniyla tahta geçti. Ve halkın çilesi de böylece başlamış oldu.

Tahtın yeni sahibi, barışı düşünmek şöyle dursun, sürekli orduyu geliştirmek için paralar harcadı. Üretim yerlerini güçlendirdi ancak buralardan elde edilen her şeyi saldırı amaçlı kurduğu 'biricik' ordusuna harcadı. Oğlunu tam bir savaşçı olarak yetiştirmekle kalmayıp, ordusunu oğlundan dahi çok sevdi. Her gece yattığında ele geçirmiş olduğu bodur diyarının hayalini kurdu. Bu diyara nerden geldikleri bilinmeyen bu cüceler layık değillerdi. Zira en güzel yerler onlarını.

Kraliçenin aç gözü bir türlü dinmek bilmedi. Saraya inanılmaz masraflar ettirdi. Her tarafını değiştirdi neredeyse. Yıllarca halkını köle gibi çalıştırdı. Attığı her adımı da sağlam atıyordu bütün bunları yaparken. Daha önce kraldan kendisine haber taşıyan herkesi idam ettirdi. Bu idamlar, hem böyle para için kendini satan adamları yok etmekte, hem de böyle davranacaklara baştan güzel bir ders verip onları caydırmaktı. Akıl almaz politikalarıyla güçlendikçe güçlendi. Tam kapasite orduya ihtiyacı olmadığı zamanlarda, askerleri halkın kapılarını dinlemeleri için görevlendirdi. Kraliçe hakkında olumsuz düşünen bütün Oburlar öldürüldü. Halkın gözleri önünde önce işkence gördüler, daha sonra da meydanlarda asıldılar.

Onun kadar güçlü bir kadın daha bu diyara gelmemişti. Herkesin ödü kopardı ondan. Entrikasına entrika, politikasına politika yetişmezdi. Empira'ydi o. Şakırdayan bilezikleriyle tahttan inerken, nasıl davranacağını, ne yapacağını bilemedikleri için, korkudan altına kaçırılanlar bile olurdu. Onun kimin ölmeyi hak ettiğini düşündüğü asla bilinmezdi. Bu yüzden her hareketiyle korku saçara, iktidarının bekası için her yolu mubah görür, her acımasızlığa imza atardı.

Yemek yemeye bayılır, kimi zamanlar çatlayana kadar yerdi. Sürekli şişmanladığı için de aşçılara kızar, şişmanlığının hıncını onlardan çıkarırdı. Aşçıları, kilolarını her fark ettiğinde, saraydaki yemek kazanlarından birine attırır, onları diri diri haşlardı. O yüzden aşçılar, ellerinden geldiği kadar kilo aldırmayan yemekler pişirmeye gayret ederlerdi. Sarayda aşçı olmak, en ön cephe de asker olmaktan daha tehlikeliydi.

Aşçılar çoğu zaman Last'a kraliçenin ne kadar ince ve güzel olduğunu söylemesi için para yedirirlerdi. Hatta sırf bu yolla, ayrı bir serveti olmuştu Last'ın.

Last'ı yatağından atar atmaz, kırmızı şeffaf geceliğiyle pembe tülün altında doğruldu. Oğlunun doğumunu hatırlayınca şaşal kocası geldi aklına. Ne iyi bir kral, ne iyi bir koca, ne de iyi bir babaydı. Oğlunu ellerine alıp "Sen benim yapamadığım barışı yapacak olansın, ey asil evlat" diye haykırmıştı. O zaman bile nefret etmişti bu adamdan. Onun bu barış dolu, sevecen tutumu hem Bodurları, hem saraydakileri hem de halkı çok şımartmıştı. Öyle ki kraliçe hakkında çıkan anlamsız dedikoduları bile araştırıp sormuyordu saray...

Neyse ki tam zamanında inmişti tahttan. Ebedi bir barışa imza atmadan tanrı çıkarmıştı onu saraydan... O gidince gerçekten de 'sağ olmuştu' vatan.

Bütün bu düşüncelerle usulca yerinden kalktı. İçine gömüldüğü büyük bir mezar gibi görünüyordu artık bu ihtişamlı yatak odası. Burası onun mezarıydı. Bundan emindi artık. Sürekli yanında değişen erkekler, ama hiç değişmeyen kendisi. Bir ölüyü ziyarete gelir gibi gelirdi aşıkları bu odaya. Giderken onlara verdiği hediyeleri, yeniden gelmeleri için feda ettiklerini düşünmek bile istemedi. O böyle herkese hediyeler dağıtırken, nedense onunla yatmaları hariç, erkekler ona hediye adına en ufak bir şey vermemişlerdi. Tek hediyeyi her zaman 'şaşal' diye nitelendirdiği kocasından almıştı. Nur topu gibi bir oğlan çocuğu.

Ertesi gün yapılacak olan cenaze töreninde, görünebildiği kadar güçlü görünmeliydi. O yüzden bu gece yakacağı bütün ağıtları yakmalı, oğlunu sevebileceği kadar sevmeliydi. Onun o çok sevdiği kokusu artık tamamen kendini yansıtacak, başka kadınların 'şuh' parfümleri tertemiz bedeninden kokmayacaktı. Bir anne olarak onu kadınların kötü niyetlerinden koruyabileceği en iyi biçimde korumuştur. Bir kadının eline düşen bir erkeğin ne hale geldiğini çok iyi bilirdi. Ağlarını en sıkı iplerle ören örümcekler gibiydi kadınlar. Dudaklarıyla verir, mideleriyle isterlerdi. Doymak bilmezdi kadın dediğin. Sarayı da versen, tacı da versen, tahti da versen doymak bilmezdi. Gövde ise çok ayrıcalıklı kadınlar hariç, onların istediği en son şeydi. İstedikleri ilk şey oymuş gibi davranır, sonraları bu yalancı isteklerinin aslında onları kötü niyetlerine götüren bir yol olduğunu kendilerine itiraf ederlerdi.

Bir erkeğin kalbini düğümlemek, ağzını mühürlemek, gönlünü fethedip, onu kuklaya çevirmek; şuh bir bakışla, tek bir öpücükle ve tek bir gerdan kırma ile bile mümkündür. Yataktaki kıvrınmaları ve zevke gark olmuş inlemeleri, erkeklerden değil ulaştıkları zaferin enginliğindedir.

Dalgin bir biçimde, üzerine bir şey almadan, geceliğiyle karyolasından indi. Ağır adımlarla kapıya yöneldi. Yatak odasının açıldığı holde, muhafızlar uyumuştur. Onlara çok kızdığı halde onları uyandırmadı. Bunun acısını çıkaracaktı sonra nasılsa. Sessiz adımlarla, ayaklarının ucuna basa basa geniş ve uzun bir koridora girdi. Koridorun sonundaki merdivenlere kadar yürüdü. Yine halılarla kaplı merdivenlerden aşağı indi. Merdivenlerin sonunda yine uzunca bir koridor vardı. Ama o, bu koridora girmedi. Koridorun başlangıcındaki duvarda kraliyeti simgeleyen büyük bir flama asılıydı. Hasırdan yapılmış bu flamayı kaldırıncı altından yine aynı büyüklükte bir tablo çıktı. Bu tabloyu hafif yana kaldırdı. Tablonun hemen altında demiri pas tutmuş bir kapı vardı. Büyük bir reflekse kapıyı ileri itti. Kapı gitmedi. Unutmuştu. Yanında anahtar yoktu. Kapı kenarlarından yüzüne doğru sızan, yosun, küf, pas ve nem kokularına daha fazla dayanamadı. Tabloyu geri yerine yerleştirdi. Sonra da hasır flamayı düzeltti. Girmekten vazgeçmişti.

Sonra o uzun koridora saptı. Koridor boyunca ilerledi. Koridorun her iki yanında asılı olan önceki krallara ve kraliçelere ait tabloları görmezden geldi. Hep böyle yapardı. Ondan hesap soracakları düşüncesiyle hep böyle yapardı zaten. Bunu düşünmedi bile. Cehennemden kaçır gibi kaçtı bu acı gerçekten. Koridorun bitimindeki duvarda, sol tarafa açılan siyah boyalı bir kapı vardı. Kapının önünde durdu. Kaderine bakar gibi baktı bu kapıya. Kapı karaydı. Her yer karaydı. Gözlerinden tutun, dudakları, kaşları, benzi... Bahtının rengi bedenine yansımış, orada kara bir krallık kurmuştu adeta. Kapıyı eliyle usulca yitti. Kapı hiç zorluk çıkarmadan açıldı. Kapıyı odadan kapattı. Üzerindeki anahtarı çevirip, kilitledi. Burası oldukça geniş bir salondur. Kapının tam karşısında ama kapıdan oldukça uzakta iki adet mum yanıyordu. Bu mumların boyları birer metreden az değildi. Mumlar bir tabutun her iki tarafına konulmuştu. Ağır ve sessiz adımlarla tabuta doğru ilerledi. Mumların yüzünde yansıttığı ışık çemberleri, gözlerindeki yaşları açığa çıkarmaya yetmiyordu. Tabutun önüne kadar geldi. Şöyle bir mumlara baktı:

“Bu mumları ben değil, sen görecektin benim baş ucumda ve ayak ucumda, kutlu prensim” dedi.

Bu kelimeler ağzından var ile yok arası bir sesle döküldü. Mumlardan birine odaklandı. Bu sönük ateş, gözünde büyüdükçe büyüdü. Bir cehennem ateşi kadar oldu. Günahlarını içine atmak istedi bu ateşin. Olmadı. Evrenin ruhu buna razı gelmedi. Bu görüntüden hemen kurtardı gözlerini. Tabuta henüz dokunmamıştı. Her iki elini tabuta koydu. Tabutta bir ürperti, bir kıpırtı oldu sanki. Buna inanmak istemedi. Hayalinin onu yanılttığına kanaat getirdi. Tabuta dayadığı ellerinden güç alıp, kafasını tabuta doğru eğdi. Şöyle bir kokusunu çekti içine. Burnuna hiçbir tat gelmedi. Ellerini üzerinde gezdirdi. Sonra yüzünü. Saçları siyah siyah döküldü tabutun üstüne. Darmadağın oldu. Ölünün ruhuna dolandı adeta saçlar. Gözlerinden bu parlak tahtaya akan bir damla göz yaşı oldu. Tabutu açmak istedi. Ama buna yüzü yoktu. Bu tahta parçası her zaman oğluyla kendi arasına çektiği bir setin devamı oldu. Son anlarında dahi bu seti kaldıramadı. Kendi oluşturduğu bir bariyere sonraları oğlunun sahip çıkması ve onun kontrolü altına geçmesi bir kez daha üzüntüye boğdu onu.

Yinede analığın verdiği bir arsızlıkla tabutun kapağını kaldırdı. Üstü beyaz bir örtüyle kapatılmıştı prensin. Onun üstünde kraliyet arması işlenmişti. Bu arma bir tacın içine aldığı obur halkını gösteriyordu. Ellerini kaldırmış insana benzer figürler... özgürlüğün ve refahın doyurduğu bir halkın sahte arması. Elini önce bu armanın üstünde gezdirdi. Onu sevdi. Hem de oğlundan evvel sevdi onu. Hayatını oğluna adamadıysa da bu ülkeye adamıştı. Elbette öncelikliydi bu arma onun için. O oğluna feda edilemezdi ancak prens dahil herkes bu ellerini açmış özgür halka feda edilebilirdi. Bir müddet daha okşadı....okşadı....

Ölünün yüzü kapalıydı. Beyaz örtü, altına sakladığı yakışıklı prensi, bugüne dek sevdiği kızlardan saklanılan bu genci, anasına da göstermek istemiyordu. Kraliçe farkına varmadan örtüye lanet okudu. Baş kısmından tutarak ağır ağır araladı bu ölüme götüren beyazı. Önce siyah saçları göründü prensin. Siyah, kıvrıkcık, yakıcı saçlar. Bu görüntüye dayanamazdı kraliçe. Bu saçların görüntüsüne. Nice kızların ellerini sürmek için can attığı bu kıvrıkcık rüya, kraliçenin elinden de alınamazdı. Mum ışığının altında parlamıştı parlardı içini kavuran saçlar. Bir ahtapotun kollarına dönüştü, kıvrır kıvrır döküldü denizin kumlarına... Yedi iklimli ülkelerden deniz kızları geldi, bir tek tel alıp, okyanusları yakıcı bir karanlığa gömmek için. Mum ışığı gök yüzüne uzattığı alazını, saçlara çevirdi. Onlar kadar parlak ve onlar kadar yakıcı olamamanın hüznünü taşıdı bu sönük alev... Gıptayla baktı, ölüm rengindeki hayat dolu saçlara.

Saçlarda ise okşanmamışlığın hüznü ve dinginliği vardı. Sıcacık bir kadın eline hasretliğin kederi vardı. Büklüm büklüm bir kaderin kara yazgısı doluydu her bir teli. Bahtlarına ferman yazan bir kadının acımasız parmaklarından gelecek bir dokunuşun önceden ürpertisi vardı üzerlerinde... Şehvet dolu bir kadının orgazmında ellerde kalamamışlığın, ölmüş dürtüleri vardı. Çektiler bütün mis kokuları yüreklerine; tel tel, sırma sırma bu saçlar. Koklatmak istemediler özlerini, koklayamayanların hatırına. Bir duvardan gelen nem kokusu bile kalmadı üzerlerinde. Kokusuzluk nasıl olurmuş göstermek için bu hırslar kraliçesine. Dindirdiler ruhlarındaki bütün esansları.

Kraliçe kokusuz bir ölünün acımasızlığını doldurdu karanlık ruhuna. Yavaş yavaş daha da araladı ölünün yüzündeki bu beyazı. Bir gonca gül gibi kibardı prensin yüzü. Erkekliğini yaşayamamış, içli bir erkeğin, sabırla küçülmüş yüzüydü bu. Kaşlarından aşağı doğru akan, saflığa simge bir beyazlıkla boyanmıştı teni. Savaş meydanlarının yakıcı güneşi, kadınlardan korur gibi korumuştur yüzünü. Pürüzsüzlüğü, kadın elinin değmemişliğine bir atıftı. Burnundan kulaklarına doğru yansıyan gülümseme, utancından beyaza çeviriyordu yüz hatlarını. Kadınlardan sakınıp, kadın olarak ölmenin utancıyla, hayatına son verişindeki güçsüzlüğün utancı, tam burun hizasında birleşiyordu. Yada bir kurtuluşun amansız gülücüğüydü bu. Sinsice kendini ölümün kollarına atmış bir ölünün anasına verdiği cezanın bıyık altından gülümsemesiydi.

Kadın, yıpranmamış ama buruşmuş el derilerini bütün yüz hatlarında gezdirdi bu prensin. Ölü korktu ondan. Öylesine korktu ki, bir kıvılda, bir acı ürperme oldu gövdesinde. Kaçmaya çalışan bir ruhun bedenine takılıp, yerlere serilişine şahit oldu kainat. Bu kadın, çıkardığı yere yeniden sokacak diye korktu kendini. Anasının rahmine yeniden girişinin bir korkusuydu bu kıvılda, bu hortlama seansı.

Çenesinden göğsüne doğru inen örtü, bir delikanlının göğsüne yeni düşen kılların çekingenliğini serdi ortaya. Ana yüreğine kurban giden bir hayatın, en son hediyesiydi bu kıllar, bu babasız bedene. Sol göğsünün altındaki ok yarası, hayatı boyunca yaşadığı kalp yaralarını özünde toplamıştı. Ana yüreği işte bu yaraya dayanamadı. Bir ağıttır yakmaya başladı kraliçe. Bu güne kadar şehvetle yanaştığı erkek göğüslerine hiç benzemeyen, yaralı bir oğul göğsü, içine girmesine izin vermeyen geniş bir duvar gibi uzanıyordu karşısında. Ellerinden başlayan bir karıncalanma, bütün bedenini etki alanına aldı. Dilinde oluşan acı dolu köpükler, ölünün bedenine sağanak sağanak düştü. Zerre zerre

tükendi otoritesi. Tane tane serildi yerlere şehvetli gözleri. Ölüm hatırlattı ona bir ana olduğunu. Kraliyet arması tersine katlanıp, kaybolunca prensin göğsünde, kraliçeliğinden apayrı gözlerle baktı, bedeninden kopan bu parçaya. Oğuldu... Yürekti... Candı...

“Talihsiz kuzum” diye bir inilti duyuldu mumlarla yarı aydınlık geniş salonda... “Kaderi, kara kalemlerle yazılmış, kara yazgılı kuzum... Döl tutamamış, on sekizlik civanım...”

Kraliçe bu şeffaf geceliğiyle, ve bu dağınık saçlarıyla, ilk kez kraliçeliğinden sıyrılıp bir ana olmuştu. Onu hiçbir şey gerçekten ağlatamamıştı o güne dek. Ama şu anda içinde duyduğu yangın, analığının bir eseri idi.

Böylece oğluna sarılıp, koklayıp onu yeniden içine almaya çalışırken; yıllardır yaptığından vazgeçmemiş gibi görünüyordu. Sonraki gün yapılacak törende ağlamaktan, zayıf görünmekten korktuğu için, bu gece yarısı, mum ışıklarında bütün acılarını, bu ölü oğlan çocuğuna boşalttı. Yaktığı ağıt çok uzaklardan bir arının vızıldaması gibi işitildi. Her an yeniden sokmaya hazır öfkeden kudurmuş, balı elinden alınmış, oğul tutamamış kızgın bir arı...

Yalnızca beline kadar açtığı beyaz örtü, her zamanki gibi prensin erkekliğini saklamaya devam etti. Yaşamında özgür bırakılmayan ne kadar yeri varsa ölümünde de bu gerçek değişmedi.

Döl tutmamışlığına yakılan yalancı ağıt, Mor Dağların bereketli topraklarında yankılandı ve yeniden gelip bu zavallı prensin kısırlığına karıştı.

XX.BÖLÜM

DENİZ TUTMASI VE CLEOPATRA’NIN İNTİKAMI

Hikayesinin bu kısmında, tahtta oturan Mahmut’un nefesi kesildi. Dizinde oturan Mahmut dönüp içli içli baktı ona. Sandalyede oturan Mahmutsa dinlediklerinin şaşkınlığıyla her ikisini de süzüyordu. Kendini Bilge Kariptolis diye tanıtan bu adamın, bu uzun hikayesinin nereye bağlanacağını merak ediyordu Mahmut. Anlattıkları o kadar gerçekçi ve detaylıydı ki, bu hikayenin yaşanmışlıkların bir ürünü olduğuna karar verdi.

Tahtta oturan Mahmut nefesini toparlayıp hikayesine devam etti:

“Aldığım bu haber karşısında şaşkına dönmüştüm adeta. Sevmediğim, istemediğim bir kızın evliliği, beni neden bu kadar derinden etkilemişti ben bile anlayamadım. Athelia’nın mutlu olmasını istemiyordum. Zayıf insanlar, mutluluğu, aşkı, sevdayı hak etmeyen zavallı ruhlardı bana göre. Aynı zayıflığı gösterdiğim için kendimi de kınamıyor değildim. Yemek yediğimiz bu masada birden midemin korkunç derecede kasıldığını hissettim. Mancınıkla bir top yemiştim sanki göğsüme. Bu kasıntıyla birlikte dayanılmaz bir bulantı musallat oldu bana. Masadan kalkmaya fırsat kalmadan, büyük

bir öğürtüyle, içimde ne varsa boşalttım masaya. Ne Septimus, ne de Nestor bu hareketime hiçbir anlam verememişlerdi. Ama her ikisinin de acıyarak baktığını gördüm bana.

Zaten rahatsız olduğumu biliyorlardı. Bu yüzden fazla açıklama yapmama gerek kalmayacaktı. Septimus, tatlısını bırakıp, benim yanıma koştu. Koluma girip, oturduğum sandalyeden kaldırdı beni. Ağır ağır merdivenlere doğru yöneldik. Ben içimdeki kasıntının dinmemesinden kaynaklanan tuhaf bir inilti çıkarıyordum. Kustuğum için rahatlayacağım yere, gittikçe gözlerimin karardığını, bulantının dayanılmaz bir hal aldığını adım adım görüyordum. Merdivenler çok dardı. İkimiz birden sığamadık. Septimus önden ilerledi, ben de tirabzanlardan tutarak ilerliyordum. Birkaç basamak inmeye çalıştım. Ama dizlerimde, beni ayakta tutacak kudret kalmamıştı. Tam basamaklara yığılacakken, Septimus tuttu. İkimiz yan yana sığamadığımız için sırtına aldı beni. Utancımın, canımın ağrısından ve duygularımın karmaşasından ölecektim neredeyse.

Artık görüş gücümü tamamen yitirmiştim. Karanlıktan başka gördüğüm hiçbir şey yoktu. Geminin ahşap zeminin de Septimus'un ayak seslerini duyuyor, nereye kadar geldiğimizi tahmin etmeye çalışıyordum. Bir noktaya gelince durduğumuzu fark ettim. Odanın kapısının önünde olmalıydık. Hareket halindeki bu bedenim, birden bire durunca, içimdeki bulantının arttığını hissettim. Korkunç bir iç öğürtüsüyle birlikte, Septimus'u baştan ayağı kusmuk içerisinde bıraktım. Ya da öyle tahmin ediyorum. Sonra bir kapının açıldığını duydum. Beni odama getirmişti anlaşılın. Ardından yumuşak bir zemine değdi sırtım. Beni yatağıma yatırmıştı. Odanın kapısının kapandığına dair bir ses henüz gelmemişti kulağıma. Birden alımda ıslak bir bezin varlığını duydum. Sanırım yüzümü ve ağız çevremi temizleyecekti. Önce terimi sildi, ardından yüzümde ne var ne yoksa temizledi.

Sonra kuru bir bez gezindi aynı yerlerde. Bu adam tıpkı anam gibi davranıyordu. Bu duruma şaşırıyor, sanki onu sevmeye başlıyordum. Ben rahatsızlığımdan dolayı neredeyse konuşamıyordum. Kendimi konuşmaya zorlasam, sanki kusacaktım yeniden. Boğazımda hissettiğim çığlık ve kusmuk artıklarını düşündükçe yeniden öğürüp duruyordum. Ama içimde dışarı çıkartacak hiçbir şey kalmamıştı neredeyse. Bu yüzden boş boş öğürüp durdum. Sonra bardağa dökülen bir su sesi işittim. Az sonra boynum havaya kaldırılarak, neredeyse ağızımdan boşaltıldı bu su. Boşaltıldı diyorum, çünkü içmem imkansızdı. Ağızımdan girecek hiçbir şeyi kabullenmiyordum ben. Bir müddet öylece ağızsız dilsiz yattım. Ardından yine bir bardak ve yine bir su sesi. Bu defa, bu işlemlerden sonra bardağın içinde bir kaşık sesi ve suda bir çalkalanma duydum. İlaç hazırlıyordu bana anlaşılın. Bir taraftan da konuştuğunu duydum.

“Bu, deniz tutmasına karşı çok sağlam bir ilaçtır. Bunu içersen bir şeyin kalmaz kardeşim”

Bu adam, bu bana aşık olan kızı alan adam, bana kardeşim diyordu. Benim düşüncelerime karşın ne kadar doğru hisler beslemişti bana. Bense onu bir can düşmanı gibi görmekte gecikmemiş, içimde çoktan idam etmiştim onu. Bana inat olarak yaptığını düşündüğüm bu nişanı, hiçbir şeyden haberi olmayarak yaptığını öğrenmek biraz da olsa beni rahatlatmıştı. Septimus'a hiçbir şey anlatmamıştı demek Athelia. Ah o inanılmaz suskunluğu ve itaati. Bir kez daha çıldırttı beni.

Hazırlanan ilaç, boğazımdan aşağı dökülürken, Septimus'un merhametli parmaklarını ensemden hissediyordum. İlacıda içirdikten sonra üzerimi ince bir çarşafı örttü. Ardından odanın kapısının kapandığını duydum.

Septimus'un bu gidişi, hem ağrılarımın, sızılarımın, hem de vicdanımın baş başa bıraktı beni. Onun hakkında düşündüğüm her şeyden utandım. Ama ben de olsam aynı şeyi onun için yapardım diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Bunca olaydan ve düşünceden sonra nasıl böyle düşündüğümü de anlayamıyordum.

Bir müddet öylece cansız yattım. Uyumakla, ayık kalma arasında bir yerlerde gezinip durdum. Birden bir öğürtü duydum. Bu benden gelmeyen, daha ince sesli bir öğürtüydü. Aklıma daha önce Athelia ile ilgili gördüğüm kabus geldi. O da böyle ince bir sesle öğürmüştü. Gözümü açmadığım için bunu yapanın sahibini göremiyordum. Ateşim çok fazlaydı ve kabus olduğu kesindi. Ama sürekli o sesi duyuyor, buna engel olamıyordum.

Alımda ter mi, kusmuk mu olduğunu anlayamadığım bir ıslaklık hissettim. Bir türlü ne olduğuna kara veremediğim bu sıvı, alımdan şakaklarıma doğru süzülüyor; bana verdiği tiksintiyle ben de öğürüyordum.

Birkaç dakika sonra büyük bir çabayla ve inanılmaz bir eforla gözlerimi birazcık olsun aralayabildim. O öğürtü anamdan geliyormuş meğer. Tam karşımda öğürüp duruyordu. Ağızını her açtığında, duvara sıçrayan kan damllarına şahit oluyor, bu damlların üzerime gelmesine de engel olamıyordum.

Gözlerimi iyice açtım. Bu karanlık gecede, bu karanlık odada ve denizin ortasında olmanın verdiği yalnızlık hissi, anamın gözlerimin içine bakıp etrafa kan püskürtmesi, ne kadar ağır bir krizin içinde olduğunun en açık deliliydi. Tanrıya şükür ki, kabusum bu kadını konuşturmuyordu. Ben de gözlerimi kapatmıyorum, açık tutarak onun bir an önce odamdan gitmesini sağlamaya çalışıyordum. O kadar öğürdü ki, en sonun da boğazının tam ortasında bir açılma oldu. Bir hançerle kesilir gibi kesilmişti boğazı. Artık kanlar ağzından püskürmüyor, kesik boynundan fışkırıyordu.

Bu nasıl bir kabustu böyle. Uyanmak istiyor, uyanamıyordum. Bu korkunç dakikalarda birden aklıma bir düşünce saplandı. Ya anam öldüyse? O zaman bu kadın, onun peşimi bırakmayacak olan hayaletiydi. Korkudan, tiksinişlikten, ateşten ve hastalığımın kazan gibi olan kafam iflas etmek üzereydi. İçine düştüğüm yıkımın içinden bir türlü kurtulamıyorum, neye uğradığıma, şaşırıp kalıyordum.

Yapayalnız arkamda bıraktığım zavallı anam öldüyse eğer, zaten ben hayatım boyunca bu düşünceye saplanıp kalacaktım. Böyle hayaletini peşime takmaya bile gerek yoktu.

Bu kabusumu kapı sesi yok etti. İçeri giren Septimus ve Nestordu. İçeri girdiklerini hissettiğim halde onları göremiyordum. Demek ki gözlerim hala kapalıydı ve hiç açamamıştım onları. Nestor gelip ateşime baktı. Şakaklarıma doğru akan sıvının ne kadar tehlikeli olduğunu ve bunun ölümcül bir deniz tutmasından başka hiçbir şey olmadığını haykırdı. Hemen buna karşı bir ilaç hazırlanmasını – ki bu ilacın bu andan sonra faydalı olup olamayacağını bile bilmediğini söyledi. Ona göre beni ihmale uğratmışlardı. Ölmek üzere olduğumu duymak beni çılgına çevirdi. Yaptığım bütün planların, hayata karşın beklentilerimi burada, bilmediğim bir denizin dibine gömmek istemiyordum. İster istemez gözümünden bir damla yaşın süzülmesine şahit oldu Septimus ve hocam.

Nestor'un bütün çıkışmalarına rağmen, Septimus sabırla onu dinliyor, cevap vermek için hocamın susmasını bekliyordu. Bense beni öldürmek için bu durumu zamanında hocama bildirmediğini düşünüyor, Septimus için harcadığım bütün iyi düşüncelerimi, kendimle beraber ölüme taşımaya hazırlanıyordum. Demek ki her şeyden haberi vardı.

Bunları düşünürken bir ikinci tahminle, beynime yapışan o kara çibanla sarsıldım. Yemeğime zehir koymuşlardı bu kara büyücüler. İşte o anda annemi, dinlememenin, onun sözüyle hareket etmemenin nasıl da ağır bir bedelinin olduğunu anladım. Mısır'da kaptığı lanetin öcünü benden almaya çalışan o canavar, nasıl da şefkatle dokundurmuştu parmaklarını enseme. Bu fikir içimde büyüdükçe büyüdü. Kalka bilesem ikisini de gebertecek, kanlarını içecektim. Ama değil kalkmak, konuşmak bile şu an için imkansızdı.

Nasıl da düşmüştüm, bu iki katilin, bu iki caninin benim için ördükleri örümcek ağına. Kara kaplı büyü kitabını ruhlarına doldurmuş bu katiller, ilk deneylerini benim üzerimde yapacaklardı demek. Sonra böyle bir büyücüyle evlenince, Athelia'dan doğacak çocuklar geldi gözlerimin önüne. Delphi'den daha uğursuz, Delphi'den daha beter yılanlar. Athelia'nın Mısır'a dayanan soyu, kapkara çocuklar getirdi gözlerimin önüne. Bıcır bıcır birbirine yapışmış siyah kelleler. Evlerinde hiç durmaksızın kaynayan bir cadı kazanı. Ve Cleopatra'nın Aktiyum Savaşı'ndaki yenilgisinin intikamını almak için yok edilmeye çalışılan batı insanlığı...

Nestor'un ilacın yapımındaki gecikmeden dolayı Septimus'a olan sahte çıkışları bittiğinde, Septimus sakin bir şekilde:

"Ben o ilacı çoktan verdim" dedi.

Böyle söylediğini duyduğum halde yine de içim rahat etmedi. Bir oyunun içindeydim doğrusu. Ve beni hiçbir sahte davranış aldatamazdı. Özellikle foyalarının meydana çıktığı şu andan itibaren. Ölürken içimi rahat tutmak için böyle konuştuklarını anlıyordum ben. Bunu neden yaptıklarını ise bilmiyordum. Diğer hareketlerine veremediğim anlamlar gibi, bu hareketlerinin anlamı da havada asılı kalıyordu. Bir süre sonra ikisi de odadan ayrıldı. Beni ölümümle baş başa bıraktı bu zalim yaratıklar.

Kendime olan güvenimi yitirip yitirmemin şu an için bir önemi kalmamıştı ama ölmeden önce de insanın bütün düşüncelerinin ihanete uğramış olduğunu anlaması, katlanılır gibi bir şey değildi.

Arkalarından kapının kapanmasıyla birlikte hissettiklerim, bana özellikle bırakılan, 'ölüm anı' hediyeleri gibi geldi. Nestor kızına yaptıklarımın intikamını, alabileceği en ağır bir biçimde alırken; Septimus'un nişanlısı için yaptıkları daha

da ağır gelmişti bana. Bu adamın bu sinsi gücüne hem hayran kalmış, hem de hayatıma son verdiği için ondan nefret etmişim.

Onca acı çekmeme ve ölümün karşısında durmak için onca çırpınışlarıma rağmen, sonsuz bir bilinç kaybının önüne duramadım. En son hatırladığım şey ölüme karşı duyduğum dayanılmaz korkuydu.

Ertesi gün odamda gün ışığıyla uyandığımı hatırlıyorum. Güneşin bana verdiği bütün enerjiyi iyi kalpli Septimus'a ve gerçek bir doktor olan Nestor'a yönelttiğim acımasız düşünceleri yok etmek ve zavallı vicdanımı temizlemek için kullanmaya çalıştım.

Mor Dağların aldatıcı büyüsü bütün diyarları sarmışken; görünenle görünmeyen arasındaki bitmeyen savaş, bütün diyarları içine alıp, vahşetini önüne gelen her yaşantıya yüklemeye devam ediyordu.

XXI. BÖLÜM

“ZEKANIN LİDERLİĞİ”

Bodur Diyarı'nda o gün erken saatlerden itibaren hummalı bir çalışma başladı. Bu topraklarda doğup, bu topraklarda büyüyenlerin dilsiz yürekleri, bir anda dillendi. Balkı geceden başlayarak kapı kapı dolaştığı her eve, ertesi gün büyük tapınakta ortak bir toplantı yapacaklarını söyledi. Bu yeni durumdan haberi olan her bir bodur kadını, en ince noktalarına kadar sorular sormuş, Balkı'nın işini sabaha kadar uzatmışlardı. Tanrının bu isteğine minnetlerini sunmak üzere herkes Şaharm'ın evine koştu. Hem de bu işi gece yarısı, duydukları andan itibaren yapmaya başlamışlardı.

Ancak Purevan ve Keen'den başkasını bulamayınca, tanrıları tarafından hiç habersiz terk edilen bu halk oldukça üzülmüştü.

Korhar bunca kadının içinde bulunmaktan rahatsız da olsa, kendisinden daha egemen birinin orada bulunmaması oldukça göğsünü kabartıyordu. Yıllardır ağızlarına mühür vurulan kızlar konuştuğunda, Korhar'ın şaşkınlıktan dili tutuluyordu. Ne cevherler varmış meğer diye aklından geçirmeden edemiyordu.

Güneş o gün bir başka doğuyordu Bodur Diyarı'ndaki mor dağların ardından. Sessizce etrafa ışıklarını saçmaya başlarken, geceden gelen müjdeyi duymuş gibi parıldıyordu. Düşmanlarının son derece güçlü ve kendilerinin de oldukça zayıf oldukları; hatta vatanlarının tehlikede olduğu bir dönemde, gelen bu haber, yasa boğulması gereken kadınların yaşantısına adeta bir bayram havası katmıştı. Yaşadıkları bu özgürlüğün geçiciliğinden habersiz sevinçten birbirlerini kucaklıyorlar, askere gönderdikleri, oğullarını, kocalarını, babalarını unutmuş gibi görünüyorlardı.

Purevan ise bunca acının, üzüntünün ve yok edilmenin eşiğine gelmişliğin verdiği bir sancıyla kıvranıyor, böylesine çılgınca hareketlerinden dolayı hemcinslerine hayretle ve kınayan gözlerle bakıyordu. Oluşan bu festival havası Balkı'yı da rahatsız etmiş, onları bu zafer sarhoşluğundan kurtarmak için toplantının başlama zamanını beklemeye başlamıştı.

Kadınlar ve genç kızlar tapınağa giderken en güzel elbiselerini giymiş, en güzel örtüleriyle örtünmüş ve en güzel şekilde taranmış, aklanıp paklanmışlardı. Şelaleye yakın bir yerde bulunan tapınağa akıp giden bir şarkı, türkü seli vardı.

Toplantıya yalnızca kadınlar değil, o anda şehirde bulunan herkes katılacaktı. Bu yüzden, patika yollarda hoplayıp zıplayan oğlan çocukları kol geziyorlardı. İçine girdikleri bu bayramın sebebini her ne kadar bilmeseler de, topluma uyum sağlamanın, yıllardır yas tutan bir halkın çocukları olarak, bunun sonucunda eğlenip, gülüp söylemenin de tadını çıkarıyorlardı.

Kadınlar böyle gülüp oynarken, şehrin yalnız bırakılmaması amacıyla, Balkı her hangi ters bir durumda kendilerine haber uçurmaları için, önemli noktalara çocuklar yerleştirdi. Sonra da tapınağa gelip, kürsü gibi bir yerde halkın gelmesini bekledi.

Bütün bunlar olurken Korhar, diğerleriyle gitmediği için kendini şanslı hissediyor, bir yandan da böyle düşündüğü için vicdan azabı çekiyordu...

Bodur Diyarı'nın neredeyse bütün kadınları bu büyük tapınakta toplanmışlardı. Balkı bulunduğu kürsüden gelenleri izliyor, onların sevinçlerini her anıyla görebiliyordu. En son kişi de kapıdan girdiğinde kapı kapatıldı...

Tapınağın içinde çocuk ağlamalarının da karıştığı büyük bir uğultu vardı. Herkes kendi açısından bu zaferi değerlendiriyor, özgürlüğün tadına varıp, onu baştan ayağı bedenlerine nakşediyordu...

Balkı sessizce onları izlemeye devam etti. Öyle dikkatli bakıyordu ki, görenler onun görme yetisini kaybetmeye başladığını düşündü. Bakışları gittikçe derinleşti. Göz bebekleri uzay boşluğunda, yörüngelerinden sapmış iki uydunun gezindiği gibi geziniyordu oradakilerin üzerinde... Bir an bu sessiz bakışlar öylesine derinlemesine bir etki yaptılar ki, bazı kadınlar bakar bakmaz kendine çeki düzen vermek zorunda kaldı.

Hemen sonra dalga dalga bir sessizlik kaplamaya başladı ortalığı. Bulaşıcı bir hastalık gibi, yıllardır üzerlerine çökmüş "bu sükunet hastalığı" yeniden değdi yüreklerine. Ne bir çocuk sesi işitildi, ne de bir kadın sesi. Nefesler bile adeta tutuldu. Bir an herkes birbirinin boğulacağını sandı. Öyle ki Balkı'nın dalgın gözlerine takılan çehreler sessizliğin seline karışıp kayboldu. Bir örümceğin ahşap döşemeler üzerinde gezerken çıkarttığı çıtırtıların sesi işitildi...

Birden Balkı'nın gür sesi bütün kulaklarda çınladı:

"Kadınlarımız!" diye başladı söze... Sessizlik kendini ikiyle çarptı.

"Şu içinde bulunduğumuz sükunet ateşine ömürler harcamış, onun içinde içler eskitmiş, saçlar ağartmış, kızlarının sesine, analarının şefkatine hasret kalmış siz kadınlarımız..."

Zaten bastırılmışlık üzerine kurulu yaşantıların içinden bakan gözler, kendilerine pek de yabancı gelmeyen bu girişi oldukça dikkatle, bir o kadar da merakla dinlediler... Bütün gözler Denetra'nın karısındaydı ve hiçbir göz başka hiçbir yere değmiyordu...

"Elbetteki yılların, hatta belki de asırların kaderlerimize yazdığı suskunluk ve esaret yazgısının bittiğini sandığınızı gündür bu gün... bu yüzdendir bunca heyecan, bunca coşku... Bu kürsüden, hiç kimseyi gördüğü rüyadan uyandırmak için konuşmadığımı, bilmenizi isterim. Yalnız evlerimizden beri takip ettiğim ve bazıları hariç, burada bulunan hiçbir kadına yakıştıramadığım davranışları üzüntüyle izledim. Ve şu kaniya vardım. Ben anlatmak istediklerimi, yarı uykulu uyuşuk beyinlere, ya da beni istediği gibi anlamak isteyen hayallerle dolu dimağlara anlatmışım. Ben gece yarısı tek tek evlerinizin kapısını çalıp, sizleri tatlı uykularınızdan uyandırırken, sizleri yalancı hayallerle süslemeyi ve aldatmayı değil, bir avuç kalan ordumuzla savunmaya çalıştığımız zavallı ülkemizi kurtarmak yolunda savaşa çağırılmayı düşünmüştüm. Görüyorum ki, beni doğru anlayan birkaç suskun çehreden, birkaç ıstıraplı yüzden başka hiç kimse yok... Cepheden bizlere gönderilen bir özgürlük bildirisi değil, düşman çizmesi altında kaybedilmek üzere olan bir namus alarmıdır. Yıllardır uğruna yaşadığımız namuslarımızı ve vatanımızı korumamız ve Bodur ruhuna yaraşır bir savunma yapmamız için, gerekli olan iş birliğini yapmamız için gönderilen bir emirdir bana anlatılan..."

Şu anda cephede kocalarımız belki de ok yağmuru altında inin inin iniyor, hangi Bodur kadını kendinde dans etme ayrıcalığını görebilir. Yıllardır sessiz yaşamak zorunda kaldığı için, en çok ıstırap çeken kadınlardan biriyim belki de, ancak savaşa giden erkeklerimizin yokluğundan faydalanıp, savunmamız için kendi örgütlenmemizi kendimiz yapalım diye bizlere haber gönderen kutsal koruyucularımıza böyle bir ihanet nasıl düşünülebilir. Köşeye sıkışmış bir fare gibiyiz bizler... Kafes ufaldıkça ufalıyor. Neslimiz yok olma eşiğinde... Ve biz obur kadınları göbek atıyoruz. Bunun yorumunu sizlere bırakıyor ve yalnızca şunu söylemek istiyorum. Bize gönderilen haber, her türlü özgürlüğümüzü elimize aldığımızı dair bir haber değildir. Yalnızca erkek kalmadığı için savunma hakkı verilmiştir bizlere. Bana da bu savunma da sizleri örgütleyip, birlikte çalışma görevi layık görülmüş. Eğer benden emir almayı reddedecek, emirlerine itaati hazmedemeyecekler varsa, şu andan itibaren burayı terk etsinler. Ve şunu bilsinler ki, kendilerine hiçbir baskı yapılmayacak, hiçbir zarar gelmeyecektir. Yeter ki istemedikleri bir işi yaparak bizim gurup ruhumuzu bozmasınlar..."

Balkı'nın bu sözleri üzerine sessizlik hakimiyetini korudu. Birkaç saniye sonra kalabalığın arasından, kulaklarda yankı bulan bir kahkaha duyuldu. Herkes kahkahanın geldiği yeri araştırdı gözleriyle. Mabedin tam ortasında kısa boylu, iri yüzlü, çirkin denilebilecek ama tumbul ve sevimli hatta komik bir kadın, ağzını açabildiği kadar açıyor, yüreğini çatlatırcasına gülüyordu. Güldükçe göbeği yukarı doğru zıp zıp zıplıyor, nefes alırken avurtları davul gibi şişiyordu.

Bütün kadınların içine tepetaklak düştüğü bu ciddiyetin böylesine sarsılması homurtulara sebep oldu. Kendinden beklenen açıklamayı yapmadığı gibi, bir de eliyle tuhaf bir işaret yapıyor "İlahi sen de..." der gibi bir tavır takınıyordu. Saçlarını topuz yapmış bu kadın diğerlerinin aksine oldukça sade giyinmişti. Çenesinin az üzerinde, şakaklarının da az altında üzerinde iki veya üç adet kılın sarktığı kocaman bir beni vardı.

Bu kadının kahkahaları salonu doldururken, Denetra'nın karısı ciddiyetini hiç bozmadı. Etrafta "bu da ne demek şimdi?" fısıltıları gittikçe artıyor, ve tam bir uğultu sarıyordu her yanı.

Kadın kısacık boyuyla kalabalığı yara yara kürsüye doğru yaklaştı. Bu ara da içini çekiyor ve gülmesini de durdurmaya çalışıyordu. Kürsüye kadar geldi. O tam kürsüye vardığında, kalabalık eski sessiz haline birdenbire geri döndü. Yine o yıllardır süren sükunet varlığıyla bütün kulaklarda boy gösterdi.

Onun kürsüye geçmek istediğine kanaat getiren Balkı saygıyla geri çekildi. Soğukkanlılığını sürdürmeye devam ediyordu. Kadın ayak parmaklarının üzerine basarak ellerini zorlukla koydu kürsüye. Biraz duraksadı. Gülmekten çatlayan boğazını tükürüğüyle biraz ıslattı. Derince bir nefes aldı ve konuşmaya başladı...

"Siz de dinliyorsunuz" dedi... Öfkeyle baktı kalabalığa. "Yıllardır beklediğimiz özgürlüğü elimizden almaya çalışan makam düşkününü bu kadını siz de dinliyorsunuz... Bravo size. Sizin içinizde verdiğiniz özgürlük savaşına da bravo. Meğer ne kadar da merak salmışsınız susup emirler almaya. Umarım içinizde yer tutmuş bu esaret henüz bir tutkuya dönüşmemiştir. Nerede kaldı sizin konuşma arzunuz? Nerede kaldı sönmüş kişiliklerinize hayat verecek konuşma zaferiniz. Erkeklerin ve tanrının bizlere verdiği hakkı elimizden almaya çalışan bu kadını neredeyse alkışlayarak dinleyeceksiniz. O konuşurken, ben ondan çok sizleri izledim. Hepiniz nasıl da inandınız bu kadının safsatalarına... Nereden bilelim onun kumandan seçildiğini. Çocuk yaşta bir askeri kandırmadığını nereden bilelim bu kadının. Vatanını gerçekten sevip, biz kadınları gerçekten düşündüğünü nasıl anlayalım? Hepimiz sevmiyor muyuz vatanımızı? Peki neden lider seçilen o? Siz kadınlara soruyorum... onun daha önce bizlere göstermiş olduğu bir üstünlüğü var mı?"

Kocası iyi bir kumandı. Benim de oğlum çok iyi bir asker. O zaman ben de lider olabilirim...Benim de buna hakkım var.

Kendini çok yetenekli zanneden Balkı kardeşimiz o kadar yetenekli ki, savaşa henüz başlanılan şu günlerde, ya da böylesine önemli bir günde yapılan bu toplantı da kendisiyle ilgili itaat kararının verilebileceğini zannediyor. Elbette onca etkili konuşmadan sonra ve ne olacağını bilinmediği bir anda 'bana itaat etmeyen varsa dışarı çıksın' dediğinde kimse dışarı çıkmayacaktır. Asıl komut vermeye başladığın da ortaya çıkabilecek isyanları şimdiden bastırmaya çalışıyor. Bu kabiliyet midir? Yetenek midir? Bu gün, bu dakikada belki kimse dışarı çıkmaz ama yarın çalışmalarda iş başa düşünce itiraz eden edene, 'Neden ona o işi veriyorsun da bana bunu layık görüyorsun?' diyen diyene... İşte o zaman nasıl hükmedecek sizlere. Herkes günü geldiğinde 'Neden ben değilim?' diye sorgulamayacak mı? Sonuçta bizler savaşın ne kadar süreceğini, eğer saldırırlarsa Oburların şehrimize ne zaman saldıracağını bilmiyoruz. O zamana kadar herkes sabredebilecek mi bu kadına.

Sevgili kardeşlerim. Eğer söylediklerinde samimiyse, eğer gerçekten bu vatan için her şeyi yapmaya razı ve amacı yıllardır içine gömdüğü sessizliğinin intikamını bizden almak değilse, ve gerçekten bencilce davranmıyorsa liderliği bana versin. İşte o zaman ben hata yaptığımda, veya benim hakim olmadığım noktalarda, bu dürüstlüğünden, bu vatanseverliğinden ve bu fedakarlığından dolayı onun sözüne güvenin ve itaat edersiniz. Eğer böyle bir teklifi kabul ederse, o zaman anlarınız erkeklerimizin konuşma özgürlüğümüzü bizlere gerçekten vermediğini. Dürüstlüğü ve iyi niyetini ancak böyle kanıtlayabilir bizlere."

En son söylediğinden sonra bir daha konuşmadı ve kalabalıkta herkesin gözüne baktı. Kimse ağzını açıp bir tek laf etmiyordu. Bu kısa boylu, şişman kadın akıllarını karıştırmıştı. Söyledikleri de pekala mantıklıydı. Köşelerden birinde duran uzun boylu ve uzun yüzlü bir kadın haykırdı:

"Doğru söylüyor" dedi... "Bu kadın doğru söylüyor... Eğer gerçekten vatani seviyorsa, ona itiraz eden bu kadına liderliği bırakır. Ve böylece hepimizin istediği birinden emir alırız... Bizim belirlediğimiz biri bizlere emir verirse gücümüze de gitmez o işleri yapmak... Böylece kıskançlığı da engellemiş oluruz..." Büyük bir coşkuyla konuşuyordu bu kadın...

Önlerde duran Purevan sözü aldı.

"Evet" dedi. "Bu fikre katılıyorum". "Bu hem Balkı'nın vatanını kendi isteklerinden önde tuttuğunu kanıtlar, hem de bizim seçtiğimiz bir kadın bize emir verir... İyi bir mücadeleyle özgürlük zaten bizim olacaktır..."

Yavaş yavaş bu fikir bütün beyinlerde parladı. Liderlik kısa boylu şişman kadının hakkıydı. Balkı kibarca olduğu yerden cevap verdi.

"Ben" dedi. "Ben kocasını bu topraklara kurban vermiş bir kadını. Oğlunu da aynı yoldan gitmesi için cepheye yollamış bir anayım. Benim için hayattaki en kutsal iki değeri vermek bile zor gelmedi bu vatana. Eğer ki bu kadının varlığı bizim bütünlüğümüzü hiç bozmayacak bir varlık olacaksa, değil bana verilen makamı, canımı bile veririm. Eğer ki bilsem ben şuracıkta kendimi öldüreceğim ve siz topraklarımızı korumak için tek yürek olacaksınız, hemen saplarım en kanlı hançerleri ciğerlerime... Madem sizler böyle istiyorsunuz, liderlik de onundur, makam da..."

Bir alkış koşturdu mabedin içinde... Kısa boylu kadın söylenilen şartlarla lider oldu... Bunun üzerine uzun uzun neler yapacaklarını anlattı bu kadın. Ezberlediği bir metni okuyormuş gibi durmadan anlattı hem de... Her bir kadına bir görev, bir iş düşüyordu. Çocuklar bile boş durmayacaklardı. İnce bir zekanın ürünü bu komutlar, kendilerinin seçtiği biri tarafından verilince, hiç beğenilme bile itiraz görmedi. Hemen işe koyulmak üzere mabet yavaş yavaş boşalmaya başladı...

Dışarı çıktıklarında mabedin önündeki büyük yelpaze ağacının dibinde Purevan, lider olan kadın ve onun liderliğini ilk onaylayan uzun boylu kadın hemen bir araya geldiler. Birbirlerine gülümseyerek bakıyorlardı. Tam birbirlerine bir şeyler söyleyeceklerdi ki, Balkı onlara doğru yaklaşıp:

"Bravo kızlar" dedi... "İyi iş çıkardınız... Tam size anlattığım gibi oldu... Gece biraz uykusuz kaldınız ama buna değdi... Artık işimiz daha da kolay olacak"

Mor Dağlar savunmaya hazırlanırken, Balkı'nın gözlerinde savaş konusunda iyi yetişmiş bir bilgenin keskin zekası okunuyordu...

XXII. BÖLÜM

SARAYIN SIRRI

Kraliçe, yalnızca iki mumun aydınlığıyla yetinen bu yarı karanlık odadan ayrılırken kraliçeliğinin ve analığının arasında oluşan bir tipinin tam ortasında kalmış, yaşlı gözlerini karanlıkların gizeminde saklamaya koyulmuştu.

Yeniden o uzun koridorun içinde ilerlemeye başladı. Etrafta asılı tabloları yine önemsemedi. Prensin bütün masumluğuyla doldurduğu ruhu, bir hayalet gibi dolaşıp durdu bu koridorda... Büyük hasır armanın önüne gelince bir an duraksadı. Uzun uzun seyretti bu armayı. Duvarda asılı duran hasır, bir flamadan çok, bir ömürdü ona göre.

Ömrünün örülerek bu duvara asılışını izledi. Ailesinin, evladının sevgililerinin ve hizmetçilerinin kanlarını gördü bu armada. Yüzlerce can saklanmıştı içine. Ve her biri diğerinden habersiz, bu flamanın içine neden gömüldüklerini bilmeden, öylece acıklı gözlerle bakıyorlardı karanlıklara. Saraydan gök yüzüne yükselen hayalet güruhu, topraklara bulanmış ölü bedenlere bakıp ağıtlar yaktılar durmadan.

Kraliçe uzunca bir süre izlediği bu görüntüyü hiç görmediğini, hiç duymadığını varsaydı yeniden. Gözlerini bu kanlarla bezeli armadan çekip kopardı... Yavaş yavaş indiği merdivenlere yöneldi. Parmaklarının ucuna basarak basamak basamak çıktı merdivenlerden. Ağırlığının altında ezilen ayak parmakları, mosmor kesildi, su topladı.

Merdivenleri çıktıktan sonra, şeffaf geceliğini savura savura ilerledi üst kattaki koridordan... Yatak odasının önündeki holde, muhafızlar hala uykudaydılar. Kraliçenin uykuya olan düşmanlığından, ve uykusuz gecelere beslediği sevgiden habersiz, öylece mışıl mışıl uyuyorlardı hem de... Hayatının gerçek hayat dediği her noktasını gecelerde yaşamıştı oysa. Kendini bıraktığı güçlü kollar, gündüze bir hazırlık, kraliçeliğine bir besleme gibi gelirdi ona. Kimi gecelerin sabaha ulaşmasını bahtsızlık olarak adlandırır; sevişmelerle dolu ömrünü, gizlice erkeklere dayayarak daha da renklendirmeye, farkına varmaksızın üzerine bayıldığı pazırlarla, daha da tüketmeye çalışırdı. Oğlundan esirgediği bu zevk deryasından kendi kana kana içerken, her sevişmenin sonunda yaşadığı tuhaf pişmanlıklardan adeta esirgerdi oğlunu. Hakimiyetinin kanını yudum yudum içen nankör geceler, içinden çıkamadığı durumların sahte bir kurtarıcısı olarak bedenini sarar, yalancı arzuların, aldatmalarla dolu kıvranırların yardımıyla, ona söylemeden dilim dilim ederdı yaşantısını.

Ona dokunamayan, zerre kadar zarar veremeyen bunca yaşantının içerisinde, yüreğini parçalayıp, hayatını bir şehvet zindanında beyhude harcamasına sebep olan bu kalles geceler, gücünü yetiremediği, bu yüzden de imrenmekten kendini alamadığı, güzelliğine tarif yetişmeyen kesitlerdi hayatında. Onu yenebilen yegane dosttu geceler. Kıskançlıkla dolu tuhaf bir hayranlığı vardı, günahları hem yaşatıp, hem de saklamayı beceren fahişe gecelere...

Parmaklarının ucuna basarak ilerlediği holü geçip de yatak odasındaki tüllü karyolasının önüne geldiğinde rahat bir nefes aldı kraliçe. Yatağının üzerine oturdu. Ağır adımlarına rağmen nefes nefese kalmıştı. Bir an gözlerinin karardığını hissetti. Odanın karanlığından dolayı böyle hissedip hissetmediğini anlamak için, ipek pembe perdelerle bezeli camdan dışarı baktı. Ay ışığının görüntüsü gözlerinde bulanıklaşıyordu. Sonra yatağına uzandı. Bir müddet, iri göbeği kalkıp indi yatağın üzerinde. Epey bir soluklandıktan sonra, tam uykuya dalacakken bir görüntü çalındı gözüne. Yüreği bu görüntünün acısıyla tutuştu. Uykusu birden kaçiverdi. Yatağında doğruldu. Başını ellerinin arasına aldı. Bir yumurta gibi eziliyordu sanki beyni ellerinde. Sonra terledi. Gecenin karanlığında, ay ışığının şahitliğinde boncuk boncuk terledi. Onun inlemelerine ve terlemelerine alışık yıldızlar, hiç istifini bozmadı. Ancak bu kez derisinin gözeneklerinden çıkan; terden çok, içinde sakladığı sırrının damla damla vücuduna yayılmasıydı sanki, Çarşafı hemen üzerine çekti. Ay ışığının damlacıklarda sırrını yakalayacağından korktu. Bir ürperti, bir titreme geldi içine. Çarşafı ellerine alıp karyoladan aşağı kaydı. Göğüs hizasından başlayarak vücuduna doladı sonra. Düşmeyeceğinden emin olduktan sonra bıraktı ellerini. Yer altında saklı buzlu göllerin bile terlediği bu yaz gecesinde bir üşümedir sardı bedenini. Hem üşüyor, hem de terden sırlıslıklam oluyordu. Yalnız yatmaya alışık olmayan bedeni, bu durumu yeni yeni fark ediyordu sanki... Odanın içinde bir ileri, bir geri gezinmeye başladı. İçindeki azaptan bir türlü kurtaramadığı ruhu yeniden bir hayalete dönüştü. Attığı adımları bilmeyen, kör bir adamın, kimsenin göremediklerini görürken duyduğu şaşkınlığı saklıyordu içinde. Volta atarken kazandığı rahatlığı, ayaklarını frenlediğinde yeniden kaybediyor, içine çekildiği okyanus girdabından bir türlü dışarı çıkamıyordu. O kadar çok gezindi ki, ağır gövdesine dayanamayan dizlerinde bir titreme, bir çatırtı oluştu. Karyolasının ucuna dayanarak, sendelemelerle birlikte yavaş yavaş yere çöktü. Dirseğini karyolaya dayadı. Sanki bir diken tomarına dayanmış gibi iğnelendi kolu. Kolundan kalbine uzayan damarları harekete geçip, aynı hissi yüreğine doldurdular. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor ölecek gibi oluyordu.

“Yeter artık kral gelecek”

“Kimin umurunda kraliçem, siz böyle zevkten çıldırdıktan sonra, cezamız ölüm olsa kaç yazar?”

Empira üzerinde bir torba gibi durduğu bu muhafızın cesaretini, içine girdiği bu zevk dünyasının bütün elleriyle alkışlıyordu. Korku ve heyecanla dolu, günahlara batırılmış bir dakikalık aşk anını, bir ömür boyu korkusuzca yaşayacağı gecelerin hiç birine değişmezdi. Her an kapı açılabilir ve kral içeri dalabilirdi. Her an Empira zevkten ölebilirdi... Her an her şey olabilirdi... Hem de her an...

“Cesaretin beni çıldırtıyor” diye inledi Empira... “Kendi bedenimde, kendi damarlarımda hissediyorum senin gözü kara yüreğini”

Muhafız duyduğu bu cümleler karşısında hem gururla bakıyor dünyaya, hem de her an birinin gelmesi korkusuyla bir an önce gözü doymaz bu şişman kadını memnun etmeye çalışıyordu. Gözlerini bir saniye bile açmaktan kaçıyor, üzerindeki bu yağ tulumunu görünce her şeyin mahvolmasından korkuyordu. Duyduğu iltifatlar karşısında tam zamanının geldiğini düşünerek:

“Bu cesaretimin, gül bedeniniz haricindeki mütevazı ödülü ne olacak acaba yüce kraliçem” diye sordu...

Kraliçe kendi çıkardığı tuhaf sesler yüzünden zorlukla duymuştu muhafızın dediklerini... Bu cesur adamı bir kez daha görmek istediğinden emindi. Biri bitmeden diğerini istemek kadar onu heyecanlandıran başka ne vardı acaba hayatında?... Muhafızı nasıl memnun edeceğini düşünürken, cevabındaki bu gecikmenin partnerini isteksizliğe sürüklediğini hissetti. Acele etmesi gerektiğini anlamıştı. İlemelerinin arasına sıkıştırdığı kesik kesik sözcüklerle cevap verdi.

“Bu odadan istediğini al... Hepsi fazlalık zaten!”

Muhafızın gözlerinde şöminenin rafında duran altın vazo parıldıadı. Bunca cömertliğe ne yapsa azdı. Karısının uzun zamandır bahsettiği elbiseyi ve pabuçları artık alabilirdi ona... Daha da iyi yapmaya başladı işini... Hareketlilik zirvedeydi artık...

Empira nefesinin kesildiğini sandı bir an.

“Olamaz böyle bir şey, olamaz” diye inleyip durdu. “Neden düşünüyorum ki şimdi bütün bunları?”

Terledikçe üşüyor, üşüdükçe terliyordu. İyice iğnelenmeye başlayan dirseğini karyoladan çekti. Kendini yere bıraktı. Artık karyolanın yanında upuzun yatıyordu. Gözlerindeki amansız görüntüleri bir türlü silemiyordu. Karyolanın altından küf kokuları geliyor, içinin çürümüşlüğüyle birleşip adeta ona nefes aldirmiyordu. Yavaş yavaş kafasını mavi perdeliği yerlere dökülen karyolanın altına sokmaya başladı. Onu boğmaya çalışan gerçeklerden ancak böyle kaçabileceğine karar verdi. Gözlerini hep onu izlemiş olan bu duvarlardan, bu şömineden, bu gümüş biblolardan odadaki bütün eşyalardan saklıyordu. Kafasını küf kokularıyla dolu bu karyolanın altından çıkarsa, bütün nesnelere onu suçlayıp, günahlarını dillere destan edeceklerdi sanki.

Küf kokusu arttıkça, vicdanındaki yanık koku da artıyordu. Yavaş yavaş karyolanın demirlikleri mavi perdeyi aralamaya başladı. Aşağı doğru eğilip kraliçenin kafasının olduğu yere kadar geldiler. Uçlarında parlak bilyelerin geçirili olduğu bu demirler, azar azar değişime uğruyor, gittikçe bir halkaya benzemeye başlıyorlardı. En sonunda koskocaman bir halka oldular. Uçlarındaki parlak bilyeler bir taç görünümü oluşturdu. Karşısında kocaman bir taç duruyordu. Birden kralın kafasını gördü bu tacin içinde. Bu taç küf kokusuyla birleşince, birden yüreği oynadı kraliçenin. Görmek istemediği bu kelleyi ve bu tacı, gözlerinden silebilmek için hemen çıkarmak istedi kafasını karyolanın altından. Ve refleksiyle kaldırdığı kafasını karyolanın demirine öyle bir çarptı ki, bir an felç geçirdiğini sandı... Kendinden geçmek üzere olduğu halde, bu küf kokusuna dayanamadığı, ve bu tacı da burada görmek yerine ölmeyi tercih ettiği için, yine de sürünerek kafasını dışarı attı. Yine sürünerek karyolanın yanından uzaklaştı. Eliyle kafasını yoklaştırdı. Hafif kan sızıyordu kafasından. Eliyle bu kana dokundu. Soğuktan titreyen bedeninden usanmışlığın verdiği bir hisle, bu kanının ılıklığı onu korkutacağı yere biraz gevşetti. Kana bayılırdı zaten. Özellikle başkalarının kanına. Şehrin dışında beslediği aslanları görmek için giderdi kimi zamanlar. Gitmesinin şerefine ya hapisteki bir Obur, ya da tutsak bir Bodur aslanlara parçalattırılırdı. En son boğazı ve kalbi yiyen eğitimli aslanlar....

Elindeki kan lekesiyle birlikte, güçlkle de olsa yerinden doğruldu. Tekrar karyolaya doğru ilerledi. Ağır gövdesini yeniden bıraktı rengarenk parlak kumaşların üstüne...

Epeyce arka üstü uzanıp kaldı. Ama yine uyuyamıyordu. Bir kez daha karyolanın içine oturdu. dışarıdaki ayın gözlerindeki yansımasını kontrol etti. Yıldızlar yaptıklarından dolayı yine ona göz kırptılar. Sonra karyoladan kaydı. Yavaş yavaş şömineye doğru ilerledi. Yaz olduğu için şöminenin içi boştu. Ama yinede üzerindeki mazgalı kaldırdı. Mazgalın altından, tam ateşin yakıldığı kısımdaki demir kapağı zorlukla yerinden oynattı. Bütün gücünü harcayarak onu yerinden kaldırdı. Onun altından demir bir levha daha çıktı. Düşünmeksizin onu da kaldırdı. En sonunda kraliyet arması göründü. Onu da kaldırınca paslı bir anahtar çıktı ortaya. Anahtarı durduğu yerden aldı. Ucundaki zinciri boynuna astı. Açtığı yerleri kapatmadan doğruldu ve sessiz adımlarla kapıya yöneldi. Kapıdan yine ayaklarının ucuna basa basa çıktı. Muhafızlar bu yaz gecesinde kış uykusuna dalmış gibi mişıl mişıl uyuyorlardı hala. Ay ışığının hafif

aydınlığında kalmış holden koridora geçti... Koridorun sonundaki merdivenlere hızlı adımlarla geldi. Ses çıkarmamaya dikkat ederek, üzeri halı kaplı merdivenlerden çıplak ayaklarıyla indi. En son basamağa geldiğinde karşısına en sonunda oğlunun na'şını saklayan odanın bulunduğu koridor çıktı. Ancak bu kez koridorun sonuna kadar yürümeye niyetli değildi.

Koridordan soğuk bir nefesle birlikte gecenin sessizliği çınıyordu. Etrafı iyice kontrol etti. Kimsenin olmadığından emin olmak istiyordu. Etrafta in cin top oynuyordu. Saray kapısının önündeki muhafızlar hariç kimse uyanık değildi anlaşılın. Herkese çok kızmıştı ama ceza vermenin hiç sırası değildi.

Duvarda kraliyet arması asılı duruyordu hala. Onun önüne kadar gelip, tam önünde durdu. Hasıra usul usul dokundu. İncitmemeye çalışır gibi bir edayla yapıyordu bütün bu dokunuşları. Sonra bu büyük armayı kenara itti. Altındaki tabloyu da. Yine o pas tutmuş kapı çıkmıştı ortaya. Boynundan anahtarı çıkardı. Yavaş yavaş soktu anahtar deliğine. Çıt çıkarmamaya çalışarak çevirdi anahtarı. Yine de ufacık bir "çıt" sesi yankılandı gecenin koynunda. Kapı açılmıştı. Hafifçe itti kapıyı. Kendinin sığacağı kadar aralandı kapı. Hemen gövdesini o boşluğa çekip armayı ve tabloyu eski haline getirdi. Kapıyla birlikte aşağı doğru basamaklar uzanıyordu. İçeri girmesiyle ilk basamağa da adımını atmıştı zaten. İki basamak daha aşağı indi. Kapıyı kapatması lazımdı artık. O anda büyük bir ihmali hatırladı. Yanına ne bir mum almıştı ne de meşale. Geri dönmek istedi. Ancak bu çok zor ve çetrefilli bir işti. Gitmek istediği yere kadar el yordamıyla gitmeye karar verdi. Çıplak ayakları taş zeminde adeta uyuşmaya başladı. Kapıyı kapatıp kapatmama konusunda kararsız kaldı. İşte o anda ikinci bir şeyi hatırladı. Anahtarı kapının üzerinden almamıştı. Bir basamak çıkıp, yarı aralık kapının üzerinden anahtarı çekti. Yeniden boynuna astı. Kapıyı kapatmaktan başka çaresi yoktu ve kapıyı kapattı. Zira içeriden çıkabilecek seslerin koridordan duyulmasını istemiyordu.

İçeride keskin bir nem kokusu vardı. O bu kokudan nefret etse de ciğerlerine kadar doldu bu ağır koku. Kapıyı kapatınca içerisi kelimenin tam anlamıyla zifiri bir karanlığa boğuldu. Gözlerinde yalnızca bir karıncalanma vardı. Hiçbir şey görünmüyordu. Yere doğru çömeldi. Taşlar yazın ortasında bile buz gibiydi. Elleriyle basamaklara dokundu. Yüzünü kapıya doğru döndü. Basamakları arkasını dönüp incekti. Elleriyle yukarıdaki basamaklardan birine tutundu. Sonra ayaklarıyla alttaki basamağa bastığından emin oluncaya kadar, önceki basamağı bırakmadı. Aşağıdan serin bir rüzgar geliyor, pas ve yosun kokuları birbirine karışıyordu.

Birkaç basamak böylece indi. Yine ayaklarından birini aşağı doğru attı. Bu sırada ellerinin üzerinden sıcak yumuşacık bir şey kayıp geçti. Tepeden tırnağa bütün tüyleri diken gibi oldu. Hepsini birden ayaklandı sanki. Henüz bu şoku atlatamadan, ayağının da yumuşak canlı bir şeyin üzerine geldiğini fark etti. Ayağını basmasıyla birlikte "vıcck" diye cırtlak bir ses, dolgun bir et parçasının basamağa yapıştığını haykırdı. Tabanından ayağının ucuna kadar uzanan, iri bir et parçasının varlığı, çığlık atmamak için bir eliyle basamaktan tutunup diğeriyle ağzını kapatmasına sebep oldu. Neye bastığını bilmiyordu, ama katili olduğu canlara bir yenisini daha eklediğine emin oldu. Ayağının altını basamağın yanına getirip, iyice basamağın ucuna sürterek bu tok et parçasından kurtuldu.

Ama bu onun için tam bir kurtuluş sayılmazdı. Zira etrafında hala bir şeyler hissediyor ve sürekli kıpırdanmalar oluyordu. Basamakları inmeye çalışırken, bir yandan da saçları yerleri süpürüyor, toz toprak, yosun ne varsa içine topluyordu. Korkudan ve şaşkınlıktan ayağından temizleyip basamağa yapıştırdığı et parçasına bu kez eliyle bastı. Midesinin bulandığını hissetti. En kötüsü bu kez çığlığı basmıştı. Kalın dudaklarından dışarı fırlayan çığlığı basamaklardaki bütün kanı yalayıp yuttu. Bir müddet hiç kıpırdamadan bekledi. Çığlığına gelecek tepkiyi bekliyordu. Kapıyı kapatmakla ne kadar iyi bir şey yapmış olduğunu düşündü. Zaten şaşşal muhafızların hiçbir şeyden haberleri olmamıştı. Bu saraya gece kimse baskına gelmiyorsa, bu muhafızlardan korkulduğu için değil, kraliçenin burada yaşadığı bilindiği içindi.

Bir müddet daha öylece bekledi. Ancak ne gelen vardı ne giden. Burada, bu taş merdivenlerin soğukluğunda ölüp gitse kimsenin haberi olmayacaktı. Bu düşüncelerle geri dönmeye karar verdi. "Hiçbir şeye değmez" diye geçirdi aklından. Tam yukarı çıkacaktı ki, aklına yatak odasında gördüğü kabuslar geldi. Oraya dönünce yine aynı şeyler devam edecekti. En iyisi buraya kadar gelmişken yola devam etmekte. Yalnızlığın ve bilinmezliğin verdiği korkuyla ilerlemeyi sürdürdü.

Bir müddet sonra bir merdiven kıvrımına geldiğini anladı. Burası kaç kıvrımdı acaba? Bir an zihnini yokladı. Kıvrımların sayısıyla ilgili olarak en ufak bir şey gelmedi zihnine... Aşağıya doğru yol aldıkça, rüzgarın uğultusu artıyor, kulaklarında buz gibi bir hava dolaşıyordu. Şeffaf geceliğiyle soğuktan donacağını sandı bir an. Bu yolun nasıl olduğunu bildiği halde, içine girdiği bunalım yüzünden, kendine gereken hiçbir şeyi almamıştı yanına.

Soğuktan titreyerek, elleri yosunlarla karışık bir ıslaklığın içinde, hatta bazen bir çamur öbeğinde gezine gezine aşağı doğru yol alıyordu. Bütün bunları hesaba katmamıştı Empira. Tekrar döndüğünde, bütün halılarda çamur izinin kalacağını, belki de bu ufak ayrıntı yüzünden sırrının ortaya çıkacağını hiç hesaba katmamıştı.

Bütün bu düşünceler kafasını karmakarışık bir hale sokmuşken, o ikinci bir kıvrımı daha geride bıraktı. Yaklaşık her on basamakta bir kıvrımlarla karşılaşacağını anlamıştı. Bir kıvrımı daha geçip adımını yeniden tersine doğru aşağı attı. Ancak bu defa alttaki basamağı bulamıyordu. Adımını atabildiği kadar geriye atıyordu. Ancak nafile. Elleriyle tutunduğu zemini bırakmadan arkaya sünebildiği kadar sündü. Ancak geride tek bir basamak yoktu. Böylece merdivenleri bitirmiş olduğunu anladı. Ellerini yerden kaldırıp, ayaklarının üzerinde dikildi.

Şimdi el yordamıyla duvarı bulması gerekiyordu. Merdivenlerin ne tarafta kaldığı da aklından uçuverdi. Yön duygusunu tamamen kaybetmişti artık.

Kolunun birini karanlıkta boşluğa doğru uzatıyor, yan yan giderek duvarı bulmaya çalışıyordu. Bu şekilde o kadar gitti ki, en sonunda demir bir parmaklığa çarptı. Demek koridorda uzunlamasına gitmişti. İçinde bulunduğu durum onu tam manasıyla şaşkına çevirmişti. Demir parmaklığa dokununca hemen boynundaki anahtara sarıldı. Anahtarı bulmak kolaydı ancak demir parmaklığın üzerinde onun deliğini bulmak tam bir işkence oldu Empira'ya. Elleriyle yoklaştırarak anahtar deliğini buldu. Parmakları soğuktan buza kesmişti. Anahtarı güçlükle çevirdi. Demir parmaklıkların kapısı açılmıştı. Ellerini bu kadar çok kullandığını hatırlamıyordu. Yine el yordamıyla parmaklıklardan tutunarak diğer tarafa geçti. Nereye yürüdüğünü bilmeksizin birkaç dakika boşlukta yürüdü. En sonunda bir duvara tosladı. Çamur zeminde kaydığı gibi yere yığıldı. Neyse ki kışının üstüne oturmuş, kalkamayacak kadar hasar görmemişti. Artık açıkça titriyordu. Soğuk her tarafını jilet gibi doğramıştı.

Yıkıldığı yerden kalktı. Duvara tutunarak yürümeye ve sırrına doğru ilerlemeye devam etti. Buralara birkaç yıldır hiç uğramamıştı. Bu büyük labirenti unutmuş olmasına şaşırmadı doğrusu. Ancak bu kadar eziyet çekeceği de aklının ucundan bile geçmemişti.

Duvara tutunarak epeyce yürüdü. Sonra hala karanlık denecek ama yine de loş bir ışığın görüntüsü bir güneş gibi aydınlattı ruhunu. Işığa doğru ilerledi. Işığın nereden geldiğini bilmiyordu. Ancak durmaksızın o ışığın geldiği yere ilerliyordu.

Bir müddet sonra tutunduğu duvar bitmişti. Anlaşılan duvarın köşesine gelmişti. Bu noktada ışığın gücü biraz daha arttı. O soğuktan donmuş bir vaziyette, biraz da üşümek için elinden geldiğince kaygan zeminde hızlı adımlarla ilerlemeye çalışıyordu. Işığın görüntüsü yaklaştıkça birtakım sesler de duyulmaya başlamış ve kraliçe doğru yolda olduğundan emin olmuştu. Çamurlara bulanmış pembe geceliği hala bir hayalet gibi gösteriyordu onu...

Artık bu çetin yolculuğun havasından kurtulmuş, bu ağır durumu atlattığını düşünerek, sırrına doğru ilerledikçe, oraya dair planlar yapmaya başlamıştı. Kafasını iyice toparlaması gerekiyordu. Bu acılı gününde bunu yapmak zorunda olduğu için daha da büyük acılara gömüldü.

Kafasında yüzlerce düşünceyle iyiden iyiye ilerledi bu koridorda. Sonunda en son dönemece gelmişti. Son duvarın köşesini de döndükten sonra ortaya çıkan, meşalelerin aydınlattığı koridorun uzunluğu, baş döndürüyordu. Koridorda ilerlerken, sürekli bu koridordan yanlara doğru başka koridorlar uzanıyordu. Burası tam anlamıyla bir labirentti. Bu labirenti zifiri karanlıkta aşip, istediği noktayı bulmayı başaran kraliçe, koridorun sonuna doğru yaklaşıp, en sondaki demir parmaklıklara yaklaştıkça, yürüyüşünü değiştirmeye başladı. Elleriyle tuttuğu duvarı bıraktı. Kendinden emin ve sert adımlar atmaya başladı. Artık yürüyüşünde gerçek bir kraliçenin yürüyüşü vardı. Çıplak ayaklarıyla bile yere bastıkça öyle tok sesler çıkartıyordu ki, duyanlar ihtişamından kaçacak delik arıyordu.

Böylece on dakikaya yakın yürüdü. Demir parmaklıklara tam varmak üzereyken gözlerini kapatıp bağırdı:

“Fider!, Fider!”

Birden içeriden sesler gelmeye başladı. Birkaç açılıp kapatılan demir kapı sesi duyuldu. Kraliçe parmaklıklara varmadan, Fider parmaklıklara gelip kapıyı açtı.

“Hoş geldiniz yüce kraliçem” deyip, yerlere kadar eğildi bu adam.

Kraliçe bu adama hiç bakmaksızın sordu:

“Emanetim bıraktığım gibi mi?”

“Evet sayın kraliçe hazretleri” dedi Fider. “Her şeyi emrettiğiniz gibi yaptım”.

İçeriden korkunç bir nem, pas ve dışkı kokusu yayılıyordu etrafa.

“Hangi odada şimdi?” diye gürledi kraliçe.

Fider çamurlara belenmiş kraliçeye şaşkınlıkla bakarken, bir yandan cevap verdi.

“Güney çıkışına giden koridor tarafındakinde efendim” diye belli belirsiz bir yanıt verdi.

“Ağzında geveleme adam” diye haykırdı kraliçe. “Yüksek sesle ve anlaşılır biçimde!”

“Peki efendim” dedi Fider ve dediğini yüksek sesle tekrarladı.

“Beni oraya götür!” diye emretti kraliçe. Sesinde inanılmaz bir otorite vardı.

Fider meşalelerle aydınlatılmış bu labirentin önünde aksayarak ilerledi. Kraliçe o kadar hızlı yürüyordu ki, ondan önce gidip kapıları açmakta güçlük çekiyordu Fider. Karşlarına çıkan ilk kapının anahtarı büyük bir ses çıkardı açılırken. Fider hemen kapıyı geriye doğru itip, kraliçenin önünde eğilebildiği kadar eğildi. Sonra bir kapı daha. Fider aksak bir koşuyla bu kapıya da kraliçeden önce yetişmeyi başardı. En son kapıya gelmişlerdi. Kraliçe birden durdu. Topal ayağıyla koşmaya çalışan Fider’e seslendi.

“Tamam” dedi. “Anahtarları bana ver. Senin yolun buraya kadar. Yalnız gireceğim.”

Fider:

“Emredersiniz efendim” diyerek tekrar yerlere kadar eğilip, oradan uzaklaştı. Kraliçe öncelikle duruşunu düzeltti. Dimdik oldu bir anda. Sonra ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kapının anahtar deliğinden soktu anahtarı. Çevirdi. Anahtar boş döndü. Elindeki anahtar tomarına baktı sonra. En az on tane anahtar vardı elinde. Hepsini tek tek deneyecek kadar vakti yoktu. Bir an önce büyük servetinin kaynağına ulaşmak istiyordu. Yıllardır içinde sakladığı en büyük sırrı, onun en değerli hazinesiydi bu kapının ardındaki...

“Fideeeeer!” diye bir gürlleme, bir yankı dolaştı koridorları.

Yine yankılanarak bir ses cevap verdi.

“Emredin kraliçem?”

“Hangisi bu kapıyı açıyor?”

“Üzerinde yıldız kabartması olan.”

Kraliçe hemen o anahtarı buldu. Anahtar deliğine sokup usulca çevirdi.

Kapıyı araladı. İçeride herhangi bir ışık yoktu. Ancak dışarıdaki meşalelerle hafif aydınlanıyordu. Gözleri karanlığa alışınca kadar bekledi kraliçe. Odanın içinde belli belirsiz bir kıpırdama sesi duyuldu. Sonra öksürük... birkaç dakika sonra kraliçenin gözleri karanlığa alıştı.

Bir yatağın üstünde uykudan yeni uyanıp çömelmeye çalışan Kral Rasesif, on yılını geçirdiği bu zindanda, üç yıldır görmediği karısı Empira’ya yaralı bir yüreğin şaşkın gözleriyle bakıyordu...

Mor Dağların çakıl taşlarıyla süslenen billur suları, taştan yapılmış bir ülkenin gizlerle dolu labirentlerinde, kaybolan bir tacın sahibini arıyordu...

XXIII. BÖLÜM

GÖKYÜZÜ BALOSU VE FOSFORLU ŞARAP ŞİŞESİ

“Güneşin keskin ışıkları kamaramın camından içeri dolarken, dün gece olanları düşünüyorum ve kendimden adeta utanıyordum. Bana gösterilen şefkati ve iyi niyeti, içimdeki kötülle birleştirip, kendi mayamdan ona karıştırmayı başarmıştım. Konuşamayacak kadar hasta oluşum, onlar hakkındaki düşüncelerimi söylememe engel olduğu için tanrılara ne kadar şükretsem azdı. Nestor’un samimi çırpınışlarını ve Septimus’un görevini yerine getirmiş olmanın verdiği huzurlu ve telaşsız tavırlarını öylesine iğrenç hallere bürüdüğüm için kendimi affedemiyordum. Bir yandan da sevmediğim bir adamın hayatımı kurtarmış olması beni mutsuzluğa itiyor, ona duymak zorunda olduğum minnetten korkunç bir biçimde rahatsız oluyordum.

Sanki hayatımı kurtarmasıyla birlikte, artık ona göbek bağıyla bağlanmış, ileriki yaşantımı da kısaca almış gibi hissediyordum. Çocuklarıma “Bakin yavrum Septimus amcanız, Megara’ya yaptığım deniz yolculuğunda gereken ilacı zamanında verip hayatımı kurtarmıştı bu amca” diye tanıtmak zorunda kalacağımı düşündükçe içim içimi yiyordu. Athelia ile yapacağı evliliğin en temel dostlarından biri olma potansiyeli beni çileden çıkartıyor, kalbime bir türlü bu durumu kabullendiremiyordum.

Bu adamdan ayrılıncaya kadar, bana çok belirgin bir kötülüğünün dokunması için dualar edip durdum. Athelia’nın evleneceği adamın böyle melek kalpli gibi görünmesi, ruhuma inanılmaz bir hicran dolduruyor; kendimi avutmaya çalıştığım bütün tesellilerin en sonuna yerleşip, beni çıkamayacağım bir kapanın içine tıkiyordu.

Dün gecedan kalma hafif bir baş ağrısı dışında pek bir rahatsızlığım yoktu doğrusu. Camdan içeri destursuz giren güneş, içeriye hamama çevirmiş, üzerime bir rahavet bir tembellik çökmüştü. Üzerimdeki beyaz çarşafı yavaşça sıyırdım. Ağır ağır toparlandım. Yatağın üzerinde de bir süre oturdum. Beni aydınlık dolu bir güne daha kavuşturdıkları için tanrılara içimden dualar ettim. Bir an önce güverteye çıkıp hava almak istiyordum. Ancak içimdeki açlık havadan daha çok bir şeyler yememi emrediyordu bana. Kendimi yataktan dışarı attım en sonunda. Tam o sırada Septimus daldı içeri.

“Günaydın, hasta kahraman!” dedi gülerek.

“Günaydın” dedim, gönülsüzce.

“Hala hastalığı üzerinden atamadın mı? Oysa hesaplarıma göre şu an yalnızca hafif bir baş ağrısından başka bir şey kalmayacaktı sende...”

Bu adamın bilgisi beni çıldırtıyordu. Sahi Mısır’da eğitim almanın farkı bu muydu? Durumu iyi alınmış bir eğitime bağlamak istemedim. Bu benim kıskançlık damarlarımı kaldıracak, ağır bir karar olurdu. ‘Yine kara büyücülük!’ diye geçirdim aklımdan. Kara kitapların içinde saklı kara büyüler...

“Hesaplaman yanlış değil” dedim. “Yalnızca bir baş ağrısı kalmış geriye. Bundan dolayı da pek keyfim yok açıkçası.”

Bana bakıp, melekler gibi gülümsedi.

“O zaman otur bakayım sen şu yatağa” diye tatlı sert azarladı beni. Bir babanın nasıl davrandığını bilsem, babam gibi davranıyor diyecektim. Ama bu karşımdaki annem gibiydi. Bu kadar şefkat gerçek olamazdı. Ben aklımdan bunları geçirirken o devam etti:

“Burada böylece oturacak ve hiç kıpırdamayacaksın. Ben az sonra kahvaltını buraya gönderirim. Bir an önce iyileşmen lazım. Birlikte geçireceğimiz zaman gittikçe daralıyor. Daha konuşacaklarımız var seninle. Bir meslektaş olarak seninle sohbet etmek için can atıyorum doğrusu. Bir an önce iyileş, bak neler yapacağız... Akşam kuracağım masayı güverteye. Rüzgar izin verirse birkaç tane mum. Sonra da aşçıya tembih ettiğim enfes ördek dolması ve başlangıç olarak tavuk çorbası. Bir de Lerna’dan getirttiğim birkaç asırlık kırmızı şarabımız... Müzik olarak gecenin sessizliği ve mumlar sönerse ışık olarak yıldızların kıpırtısı. Belki bizler de söyleriz bir şeyler, ne dersin? Dağıtırız kafaları. Aşklarımızdan ve yaşantılarımızdan bahsederiz. Rahatlarız anlayacağın. Uzun zamandır, kafa dengi kimselerle oturup kalkamıyorum. Gerek yoğun bir hayat, gerekse böyle insanların etrafında olmamaları... Bunlar da bahane tabii ama asıl amacım hastaya moral olsun...”

Hayaller içinde konuşup duruyordu. Neden benimle bu kadar sıkı bir dost olmak istediğini anlayamıyordum doğrusu. Güneşin soldurduğu kahverengi saçları gözlerini kapatıyordu bazen, ve bakışlarına hakim olamıyordum. Gözlerini görsem hemen anlardım niyetini. Ama kahretsin ki anlayamıyordum işte. Anlayamadıkça kendime kızıyor, kendime kızdıkça anlamamı zorlaştırıyordum.

Oysa Septimus diye birine ihtiyacım yoktu hayatımda. Yaşantımı kaplayan pek çok canlıyı hayatıma fazlalık olarak düşünürken, neden gelip benimle kardeş olmak, dost olmak istiyordu? Tek bir yanıtı vardı bu sorunun. ‘AN-LA-YA-MI-YO-RUM!’

Birde içine düştüğü akşam ziyafetinin hayalinden bahsederken: “Aşklarımızı, sevdalarımızı konuşuruz” demişti. Yoksa benim bilmediğim bazı şeyleri duymuş muydu Athelia’dan. Beni sarhoş edecek ve bülbül gibi konuşturacaktı. Belki beni öldürme planları yapmamıştı ama, onun böyle düşündüğünden emindim neredeyse. Bir de bunun adını moral gecesi koyuyordu aklı sıra. Moral vereceğim diyor da başka bir şey demiyordu.

Gecedен, yıldızlardan ve onu şimdiden sarhoş eden kırmızı şaraptan sıyrılıp da, güneşin işgal ettiği odama geri dönünce, kahvaltı için gitmesi gerektiğini hatırladı. Yerimden canlanmamamı sıkı sıkı tembih edip, neşeli bir şarkı söyleyerek odadan ayrıldı.

Yaklaşık bir yarım saat sonra, ben elinde tepsiyle aşçıyı beklerken, kapı açıldı ve Septimus girdi içeri. Girer girmez:

“Yine ben, dostum” dedi. “İçim rahat etmedi doğrusu. Hasta birini iyileştirmek istiyorsan, ona ilaçtan çok sevgi vermelisin. Zira o ilaçların en etkili olanıdır.”

Ama ben sevgi istemiyordum. İlgı de istemiyordum. Ben hiçbir şey istemiyordum. İstesem bile, hiç birini bu adamdan istemiyordum. Tek istediğim iyice silikleşip, bir hayalet gibi dolaşmaktı ortalıkta. Böylece beni derinden sarsan emellerime daha çabuk ve daha kısa yollardan ulaşmaktı. Oysa hastalığının bana kaybettirdiği yalnızca sağlığım değil, gemideki varlığımın silikliğini ortadan kaldırmasıydı.

Elindeki tepsiyi kamaramda bulunan dört ayaklı, masaya benzer, ama masadan daha küçük, tahta bir sehpanın üzerine bıraktı. Sehpanın her iki yanından tutup dizlerimin hizasına gelecek şekilde önüme getirdi. Tepsi de kayısı marmeladı, tereyağı, yeşil zeytin, haşlanmış yumurta ve yeni sıkılmış şeftali suyu vardı. Onun yanında da yeşilin açık bir tonunda başka bir sıvı karışım duruyordu. Muhtemelen içeceğim ilaçtı bu.

Ben hiç itiraz etmeden, sehpaye doğru iyice yanaşım. Ve yüzüzlük olmasın diye belli belirsiz:

“Sağ ol” dedim. “Çok iyi davranıyorsun bana. Açıkçası bunca şefkate ve özene şaşırıyorum.”

Neşeli bir kakhaha attı. Duvara dayalı duran tahta sandalyeye oturdu.

“Elbette davranacağım ” dedi. “Burada ne anan var ne de başka bir kimsen. Nestor desen sana hizmet edecek kadar genç değil. Ben de sana bakmazsam kim bakacak burada sana? Birincisi, bu yaptıklarımı kim aynı durumda olsa yapardı. Hizmetçilerden biri hastalansa da aynı şefkati görürlerdi bende anlayacağın. Sonuçta bizler doktoruz, başkalarının yaşantılarına vakfetmişiz kendi yaşantımızı. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk önce başkaları geliyorsa, ancak o zaman iyi bir doktor sayılırsın. Böyle derdi Mısırlı alim bir hocam. Ben de özümstedim bu sözü. Bu kadar basit. İkincisi, aynı şeyi sen de yapardın. Ben böyle düşünüyorum. Yapmak istemesen de, beni sevmemiş olsan da yine yapardın. Çünkü bir doktor, hasta olan birine yardım etmeden duramaz. Özellikle de bir denizin ortasında yapacağı

başka hiçbir işi yoksa. İnsanız sevgili kardeşim. Böyle günler, bizlere insanlığımızı hatırlamak için verilir hep. Tanrılardan bir hediye, bir armağandır bana göre, bizlere yardım etme fırsatını vermeleri. İnsan, yüreğinde sevgi ve merhamet besleyemedikçe insan olduğunu hissedemez. İnsan olduğunu hissedemeyince de, farkına varmaksızın lanet eder kendine.”

Bir an sustu. Bende konuşacak bir şey bulamamıştım. Kısa bir suskunluk oldu sonra. Ardından sessizliği bozan yine o oldu:

“Ben de...” dedi. “Çok büyük yardımlar yapmışım gibi, durmuş da nutuk atıyorum senin karşında. Belki de benden çok daha iyi bildiğin şeyleri sana öğretmeye çalışıyorum. Gevezelik işte. Doğdum doğalı kurtulamadığım eksik bir yönüm say bunu.”

“Hayır” diyebilirdim. “Tersine, ben de eksik olan yönleri, tamamladığımı düşünüyorum.” Dedim. Bu adama karşı kötü olamıyordum. Bir şekilde şeytanım kırılıyordu. Ancak ben görüntünün ötesinde yatan pek çok şeyin varlığına inandığım için, yine de Septimus hakkında kesin yargıya ulaşamıyor; konuşmalarına ya da davranışlarına bakarak onu, ‘bu adam iyidir’ diye nitelendiremiyordum.

Her şeyden önce benden sakladıkları bir şey vardı ve bu bile ondan nefret etmem için yeterli bir sebepti. Bu kadar yakın olduğum halde, ulaşamadığım için bu ikisinin sırrından hem nefret ediyor hem de onu çözmek için can atıyordum. Birkaç saniye içinde aklımdan geçen bu düşünceler Septimus’un söylediklerime karşılık söyledikleriyle kesildi:

“Sonunda birkaç kelime çıktı ağzından” dedi. “Bir şeyler yemek sana iyi geldi. Demek ki, bu akşam, planlarıma uygun bir akşam olacak.”

Akşam ve plan sözcükleri yan yana kullanınca kafam da çakan bir şimşeğin sarsıntısıyla alelâcele “Elbette!” dedim. “Şimdiden iyi hissediyorum kendimi”

Bu ani iyileşmenin onun yüzünde bu kadar sevinç ifade edeceği aklımdan bile geçmezdi. Bana karşı gerçekçi bir yaklaşımı vardı. Ama bunu kabullenmek, her ne olursa olsun, zor geliyordu bana.

Akşama olan sözümle birlikte, az önce olduğu gibi, yine neşeyle terk etti odayı. Koridordan hala şarkı söyleyen sesi geliyordu:

“Şimdi Nestor’a verelim haberimizi, artıralım muhabbetimizi... la la la ”

O çıkar çıkmaz akşamla ilgili derin düşüncelere daldım. Her şeyi kusursuz bir biçimde yapmam gerekiyordu. Bunun bilinciyle en ufak detayları düşünüp, saatlerce bu işe kafa patlattım. En son taşı da yerine koyduktan sonra, çıkıp birazcık temiz havayla, beynimi ve ciğerlerimi ödüllendirmeye karar verdim.

Güverteye çıktığımda, güneşin denizin üstünü kapladığı sarı altına dalıp gittim. Gök yüzü oksijenden bile sıyrılmış, hiçbir şeyin öldüremediği bir berraklığa bürünmüştü. Güvertenin ucundaki demirlere kadar yürüdüm. Ellerimi bu demirlerden tutununca, içime durdurulamaz bir güven doldu. Çok zekiydim. Her şeyi kendi lehime çevirebilecek kadar kabiliyetli ve zekiydim. Bir yandan zekamın hakkını veremediğim için de kendime kızmadım değil. Bilgiyle taçlandırmak gerekiyordu bu güzel beyni. Ona duyduğum hayranlık, bu güvertede, denizin koyu mavisiyle, gökyüzünün açık mavisinin bulunduğu bu ufuk çizgisinin karşısında, kat kat arttı.

İçimdeki bu huzurun tadını çıkartırken, bir ara yan tarafta Nestor çalındı gözüme. Onun varlığından çok, elindeki sırlarla dolu kara kitabı algılamıştı gözlerim. Güvertenin yemek salonuna açılan kapısının dışarıya açıldığı yerdeki masaya doğru ilerliyordu. Bu masanın etrafında birkaç tahta sandalye vardı ve üzerine bir bez çekilerek gölge olması sağlanmıştı. Güvertenin ucundan oraya doğru ilerlerken, gözlerim ve kalbim bu adama kilittendi. Ağır adımlarla masaya kadar gidip sandalyelerden birine oturdu. Kitabını da tahta masanın üzerine bıraktı.

Ben Nestor’u bırakıp, içinde neyin olduğunu bilmediğim, ve öğrenmek için de meraklanıp çatladığım bu kitaba dalıp kaldım. Bir ara kitap yerinden hareket etti. Sayfalarının açılmaya başladığını gördüm. Kitabı her şeyden o kadar soyutlamıştım ki, bunu Nestor’un yaptığını anlayana kadar birkaç saniye geçti. Bu dalgınlıktan dolayı, neredeyse

kitabın içinde bir ulaşılmaz sihir, bir kara büyü taşıdığından emin olacaktım. Nestor kitabı okumaya başladı. O kadar dikkatli bakıyordu ki, yavaş yavaş yanına doğru gittiğim halde beni fark etmedi bile. Bense elimden geldiğince ses çıkarmamaya çalışıyor, bir kelime de olsa okuyabilme umuduyla, neredeyse bir ölü gibi yürüyordum.

Gözlerimi bir Nestor'a bir kitaba kaydırarak sessiz adımlarla yol alıyor, gözlerimdeki aşırı efordan dolayı, gözlerimin yandığını duyumsuyordum. Güneş bir ateş topu gibi tepemden vuruyor, simsiyah saçlarım güneşin bütün gizli renklerini emiyordu. Gövdemin gizliye olan tutkusu bir kez daha gün ışığına çıkıyor, Bir yandan saçlarım bir yandan ben, görünmezi emip, ruhumuzda sindirebilmek için elimizden geleni yapıyorduk.

İşte tam bu sırada, önümde duran, içi görevlilerden birinin tutup, açık havaya koyduğu canlı balıklarla dolu bir kovaya çarptım. Ve öyle bir yere serildim ki, kovanın devrilmesiyle birlikte yerlerde zıplayan balıklarla göz göze gelince, denizin dibine indiğimi sandım. Burnumun ucunda bir balık zıplıyor, bense o balık kadar bile hareket edemiyordum. Aniden balığın üstünde kırmızı kan lekeleri gördüm. Hangimizin kanı olduğunu anımsayamadım. "Balık" sözcüğü nedense "baba" sözcüğünü anımsattı bana. Babamdan bana kalan bir kardeşin çırpınışları gibi geldi bana, bu balığın çırpınışları. "Baba... Balık... Balıkçı..."

Başımda dönüp duran yıldızlarla birlikte, dans etti bu sözcükler havada.

Benim orada olduğumdan bile habersiz olan hocamın ayak sesleri bir anda kulağımın dibine kadar geldi. Etrafı demir çemberlerle tutturulmuş bu kovanın üzerine düşmemle birlikte, çemberlerden biri boşanmış ve kaşımın üstüne gelmişti. İlk anlarda acısını hissetmediysem de sürekli alnımdan dökülen bu kanın da etkisiyle, sonraları sızladığını duyumsadım.

Hocam benim için telaşlanıp, ah vah ederken, ben bu kadar yaklaştığım sırrı, böyle basit bir dikkatsizlik ve affedilmez bir beceriksizlikle kaçırdığım için kendi kendime lanetler okuyordum. İçerden düşerken çıkardığım sesi duyup, hizmetçiler de koşmuştu. Kollarıma girip kaldırdılar beni. Kaşımın üzerindeki kesik hariç, hiçbir şeyim yoktu benim.

"Ben iyiyim" dedim. "Yalnızca şu kesik..."

Hocam hemen temiz bir bez istedi hizmetçilerden birinden. Adam az sonra elinde beyaz bir bez parçasıyla döndü. O gelinceye kadar da beni masaya taşımışlardı. Sandalyeye oturdum ben.

"Sıcaktan..." dedi hocam. "Bu güneş insanı öldürür bile...dikkat edip, altında fazla durmamak lazım."

O bunları söylerken, benim gözüme birden o kara kitap ilişti. Hem de kapatılmamıştı. Hocam kaşıma pansuman yapmaya çalıştığı için, elleri sürekli ya gözümün önüne gelip duruyor, ya da bir o yana bir bu yana sürekli hareket ediyordu. Görüş gücümü oldukça zayıflatıyordu bu durum.

Kitabın gördüğüm sayfası sararmış, hatta oldukça yıpranmıştı. Bana göre ters durduğu için okuyamıyordum. Ama "ölüm" sözcüğünü, gözümün önündeki bunca hareketliliğe rağmen çözmüştüm. Bir an oradaki herkesi, her şeyi unuttum. Kaşımdaki yarayı bile. Hocam bu dalgınlığımı fark etmiş olacak ki, birden telaşlandı. Sanırım kafamı şiddetle çarptığımı ve bir iç kanama geçiriyor olduğumu düşündü. Böyle anlamsız ve boş bakışları neye yoracağını bilemedi. Birkaç kez adımı tekrarlayıp, tepki vermemi bekledi.

Ben de onun sandığı 'dalgınlığa' gömülmüş gibi yapıp, tahminlerini yalan çıkarmadım. Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi sıçradım.

"Efendim?..." diye titredim. Kitaba ilgimin olduğunu anlamasını istemiyordum.

"Bir an daldın" dedi hocam. "Korkuttun beni...Neyin var? Neden böyle sarardın birden?"

"Üzülüyorum..." dedim. Hiç paniklemediğim. "Dünden beri size yük olup duruyorum. Keşke size katılıp da sizi bu kadar yormasaydım" diye ekledim.

Yüzümdeki hüznü ve yük olmuşluk duygusunun verdiği acıyı gören hocamın, içindeki merhamet havuzcuklarından biri patlamıştı adeta. Gözlerimin içine sevgiyle baktı.

O öyle içli içli baktıkça ben mahzunlaşıp, melülleştim. Yukarıda denizi bile kavuran güneş, benim, karşımda duran şu budala adamın yüreğini yaktığım kadar yakamazdı hiçbir şeyi. O böyle merhamet dolu gözlerle ve uyuşuk bir yürekle gözlerime baktıkça ben bu sözlerim karşısında ne söyleyeceğini çok merak ediyordum.

“Olur mu öyle şey Kari?” dedi. “Sen bana yük değil, bir yoldaş, bir arkadaşsın. Bu bir yolculuk ve bu yolculukta insanın başına her şey gelebilir. Sen bize hiçbir şey yapmış değilsin. Bu yüzden kendini üzüp de, gözlerini dünyaya kapama. Bak gör. Üzüntüler nasıl yeni üzüntülere sebep oluyor. Önce, hastalandığın için bize yük olduğunu düşünerek canını sıkıyorsun, sonra da bu dalgınlıkla kovaya çarpıp biraz daha fazla üzülyyorsun. Önemli olan sana herhangi bir zararın gelmemesi.”

Minnetle baktım gözlerine. Bu havaya nasıl bürünüp, işi nasıl bu duruma getirdiğime ben de şaşırıp kaldım doğrusu. Ruhumdaki bu oyunculuk yeteneğini fark ettikçe, daha çok ateşleniyor daha da çok oynamak istiyordum. Hem de dünya denen gerçek sahnede. En güzel oyunlarımı, yaşamlarımdan en ufak bir oyunculuk tecrübesi kazanamamış bu amatör figüranlarla oynadıkça daha da çok zevk alıyordum. Zira onlar, benim bu işte ne kadar büyük bir usta olduğumu ortaya çıkarıyorlar, bu da bana inanılmaz bir lezzet, müthiş bir gurur veriyordu.

Sanatımı icra etmeye duygulanmış gibi yaparak devam ettim. Hatta kırpmaksızın Nestor’a kilitlediğim gözlerimden birkaç damla yaş çıkarmayı bile başarmıştım. Nestor dayanamadı. Birden pansumanı bırakıp boynuma sarıldı. Ben bu sarılmayı uzatabileceğim kadar uzatmaya çalışıyordum. Çünkü sırtından aşağı bakıldığında, kitabın sayfası gök yüzü kadar lekesiz bir şekilde ortaya çıkıyordu. Birkaç hıçkırıkla süsledim sanatımı. Nestor’un da duygulanıp titrediğini hissettim.

Ama yine de durum benim istediğim gibi devam etmedi. Nestor kendini geri çekti ve zaten zorlukla dışarı çıkarmış olduğum elmas damlalarını gözlerimden silip attı. Bir an kendimi çıplak hissettim. Üzerime giydiğim, sırmalı sanatım soyulmuş, bir kabak misali ortada kalmıştı. O damlacıklar olmadan, az önceki yüce etkiyi bırakamayacaktım.

Nestor yalnızca göz yaşlarımı silmekle kalmadı, hem konuşmaya hem de pansumana devam etti:

“Bu göz yaşlarının sebebini aslında çok iyi biliyorum iyi kalpli çocuk. Anneni yapayalnız, sersefil bırakışının içsel hezeyanları bunlar. Ama sen doğrusunu yaptın merak etme. Birkaç haftadan hiçbir şey olmaz. Medasus ilgilenecektir onunla. Ne kadar iyi arkadaş olduklarını bilirsin. Sonra döndüğünde, hem yıllardır içini dürten merakını gidermiş olacaksın, hem de başka bir kaygın olmadığından, annenle daha iyi ilgileneceksin. Bundan emin ol ve bu kadar duygusal olmamaya çalış, altın kalpli çocuk.”

Bunları söyledikten sonra, başımı iyice arkaya yasladı. Kaşımın üzerinden yağmur damlaları gibi dökülen kanları durdurmayı başarmış, yaranın üzerini temizlemişti. Başımızda bekleyen hizmetçiden Septimus’u bulmasını ve ondan dikiş için gerekli malzemeleri getirmesini istedi. Az sonra Septimus’la birlikte döndü hizmetçi. Hocam iğnesini ve ipliğini maharetli ellerine aldı. Kaşımın üzerinde açılan yaranın etrafındaki derileri bir araya getirmek için kollarını sıvadı.

O beni iyileştirme ve yarayı tedavi etme yolundaki iyi niyetli adımları, kendinden emin bir şekilde atarken; ben kara kitabın, eski sarı sayfalarını bana göstermediği için, içimden lanet okuyordum bu adama. Bir yandan da Septimus’a katlanmak zorundaydım.

“Yine mi?” dedi. Birkaç saniye bir sessizlikten sonra bir kahkaha attı. “Sen dualısın Kari, inan bana sevgili dostum, büyüler yapılmış sana!” diye ekledi sonra. Sözleri bir mih gibi saplandı beynime. Görünüşteki acıklı psikolojimden habersiz pervasızca konuşuyordu. Bendeki değişimi iyi gözlemleyen Nestor onu uyarmak zorunda kaldı:

“Haydi Septimus, sen sana söylediğim işleri yap. Eğlencemizi akşama saklamamıza izin ver. Ve dikiş atarken de beni rahat bırak!”

Septimus hocamın söylediklerine bozulmuştu. Ama bir yerlerde hata yapıyor olduğunu da anladı.

“Geçmiş olsun” deyip, kamarasına doğru yola koyuldu. İşte o zaman Septimus’un Nestor’a olan güveninin ve saygısının boyutlarını anladım. Nestor, davranışlarını hatalı buluyorsa hatalıdır fikri vardı bu adamda. Oysa benim için Nestor, bu yaşına rağmen, hayatımda tanıdığım en güvenilmez adamlardan biriydi.

Soktuğu her iğne, kitabı görmeyeyim diye göz bebeklerime saplanılan oklar gibi geldi bana. Dindirilmeyi bekleyen amansız merakıma fırlatılan zehirli mızraklar...

Dikiş atma işi bitince, Nestor kamarama gidip dinlenmem gerektiğini söyledi. Güneşle fazla çıkmamamı da sıkı sıkı tembihledi. Ardından masanın üzerindeki sır yumağını katladı ve eline aldı.

“Ben de biraz aşağı ineceğim” dedi. “Yapılacak çok işim var daha.”

Ben kaşımın yarılmasını hiç umursamıyorum, akşamki eğlenceyi heyecanla bekliyordum. Aşağı birlikte indik. Onun odası benimkinden önce olduğu için, odasına girerken dikkatle izledim onu. Anahtarını hep cebinde taşıyor, kimseye güvenmiyordu. Kapısını açıp içeri girdi. Ben de ağır adımlarla ve düşünceli gözlerle kamarama daldım.

Aradan birkaç saat geçmişti ki, koridordan geldiğini sandığım, yüksek sesli konuşmalar duydum. Daha çok bir tartışmayı andırıyordu. Merakla hemen yerimden kalktım. Usulca kapıyı açtım. Olumsuz bir durumda fark edilmek istemiyordum zira. Koridora şöyle bir göz attım. Kimsecikler yoktu. Septimus’un odasına doğru yürüdüm. Ancak oradan da ses gelmiyordu. Bir sonraki oda Nestor’undu. Sesler bu odadan geliyordu. Hararetli bir tartışma vardı içeride. Ben odaya iyice yaklaşmadan, önümü tam tuvalete gidilen yola çevirip, sessizce onları dinlemeye koyuldum. Kapı açılırsa, tuvalete doğru yol alacaktım. Oyunculuk benim işimdi adeta.

Ben dinlemeye başladığımda Nestor konuşuyordu:

“Peki” diyordu. “Neden bunu kendileri yapmıyor?”

“Çünkü” diye başladı Septimus. “Çünkü onlarda olanlar sende yok, sen de olanlar da onlarda yok.”

“Mısır’dakilerin hekimliği çok daha üstün oysa” diye karşılık verdi Nestor.

Ben neden bahsettiklerini anlayamıyordum. Ve kitaptan bahsetmeleri için de içimden dua etmeye başladım.

“Elbette öyle” dedi Septimus. “Ancak senin anlamak istemediğin bir şey var, o da elinde bulunan kitap.”

“Günlerdir inceliyorum o kitabı... Hatta haftalar oldu. Ancak içinde ne onların aradığı hikmetin bir zerresine, ne de bir kırıntısına rastladım.”

“İşte” diye haykırdı Septimus. “Kitap sende, okuyabilme gücü onlarda.”

“Ne yani, ben okuyamıyor muyum?” diye çıktı Nestor. “Bir rahibin zırvalarından başka bir şey değil. İçinde bilimsel hiçbir şey bulamadım. Onca paraya, onca maceraya, onca riske değmedi doğrusu.”

Ardından Septimus’un sesi duyuldu.

“Bunları oraya gidip geldikten sonra söylemen daha yerinde olur bence” diye karşılık verdi Septimus. “Başarılı olup olunamayacağını ikimiz de bilmiyoruz. Ancak ben o üç kişiyi çok iyi tanıyorum. Mısırın bütün büyüünü yüreklerinde toplamıştır onlar. Ellerini açtıklarında, rengarenk sihirler dökülür yerlere. Gözleri görmez ama hepimizden daha iyi görürler. Kulakları duymaz ama inan senden benden daha iyi duyarlar. Körler ve sağırlardır onlar. Mısır’da bu grubun adını duyan herkesin yüreği titrer. Sense onlara güvenmiyorsun. Defalarca görüştüm onlarla ben bu konuyu. Kitabın hakkında onca şeyi nereden biliyorlardı dersin? İçinden onların söylediklerine uymayan en ufak bir şey çıktı mı? İçinde neyin olduğunu biliyorlar ama nasıl olduğunu bilmiyorlar. Her şeye kadir bu üç büyücünün ulaşamadıkları tek şey yalnızca bu kitabın yardımıyla çözecekleri şeydir... ”

“Zaman” dedi en sonunda Nestor. “Zaman her şeyi gösterecek. Ancak eğer ki bu karşılıklı yardımlaşma iyi bir sonuç verirse bak o zaman nasıl çıkıyor dünyanın tadı.”

“Elbette” diye karşılıdı onu Septimus. Sesinde bir sevinç bir rahatlama vardı.

Kitap hakkında konuşmayı kesmişlerdi. Kitapla ilgili konu yarım kalmış, ben yine istediğim hiçbir şeyi duyamamıştım. Ne vardı o kitabın içinde? Nestor'un bile anlamlandıramadığı ne vardı acaba? Eğer meraktan çatlasaydı insan, eğer gerçekten böyle bir şey olsaydı, o anda gerçekten de çatlar ölürdüm her halde.

Ben tam konuşmalarının ilginç bölümleri sona erdi diye düşünürken, Nestor'un sözleri bir kurşun etkisi yaptı kulaklarımda:

"Yarın sabah" dedi. "Yarın sabah Megara'ya ulaşacağız. Orada demirleyip dikkatleri üzerimize çekmeyelim. Kariptolis'i bırakır bırakmaz ayrılalım limandan. Ha birde, sen anlat ona gerekli şeyleri. Oradaki akrabalarımızdan falan bahset ona. Kimsenin kaygılanmasını istemediğimiz gibi basit ama mantıklı şeyler söyle. Çok önemli bir şey yapıyorumuz hissine kapılmasın. Uzun ve tehlikeli bir yolculuktan dem vur. Hatta kısacası bizimle yolculuğundan bile kimseye bahsetmemesini tembihle. En güzeli bu olur!"

Ben nefes almadan dinliyordum. Neden bu kadar büyük bir sırdı bu? Neden dikkat çekmek istemiyorlardı. İki insanın Mısır'a ilim öğrenmek ve bazı hekimlikle ilgili çalışmalar yapmak için gitmesi neden bu kadar şüphe uyandıracak bir hareketti? Ben bütün bu soruları, ışık hızıyla sorarken Septimus konuşmaya başladı:

"Sen nasıl istersen" dedi Nestor'a. "Ama sağlam çocuk Kari. Her şeyi bilmesinde bile bir kusur yok bana göre. Ona güveniyor ve bir arkadaşı olarak onu seviyorum. Ne kadar doğal olduğunu görmedin mi? Ama yine de senin dediğini yapacak ve ona söylemeyeceğim."

"Güzel" dedi Nestor. Şimdi odana dön ve sana verdiğim kısımlar üzerinde biraz düşün. Taze bir beyin, taze bir başarı getirir çoğu zaman. Tecrübenin yapamadıklarını, yeni beyinler yapar her zaman... Gençlikte hazırlarsın, yaşlanınca yersin. Budur hayatın özeti...Neyse sözü fazla uzatmaya gerek yok. Akşam yemekte görüşürüz artık."

Bunları duyduktan sonra, Septimus'un dışarı çıkacağını anladım. Onun ne dediğini duyamadan oradan uzaklaşıp, doğruca odama girdim. Kapıyı kapatıp, arkasına dayandım. Nefes nefese kalmıştım.

Koridorda duyduklarımdan hangisini düşüneceğimi şaşırıyordum doğrusu. Benden köşe bucak saklanan bu sır neydi acaba? Septimus'un bana olan güvenine ve sevgisine olan şaşkınlığımsa bu sır kadar etkilemişti beni. Gerçek bir sevginin, gerçek bir dostluğun sıcaklığından köşe bucak kaçan ben, içimde bir ılıklik duymadan da yapamamıştım.

Nestor'un odasının kapısı açılıp kapandı. Sonra aynı sesi Septimus'un odasından duydum. Düşüncelerimin karmaşıklığıyla doğruca kendimi yatağıma attım. Doğrusu ne düşüneceğimi de bilmiyor, şaşkınlıktan beynimi kullanamıyordum.

Yatağı uzandığımda, o ana kadar hayatımdan geçmiş bütün kişilikler, bütün karakterler, bütün hikayeler, bütün düşünceler gelip beynime çullandılar. El ele tutup dans ettiler. Bağırıp, çağırdılar... Bunca karmaşıklığı bir arada kaldıracak gücü bulamadım kendimde. Ve derin bir uykuya daldığımı, odamın kapısı çalınınca anladım.

"Kim o" diye seslendim uykulu uykulu.

Kapıdaki ses:

"Yemek hazır efendim" dedi. "Bay Poisedon ve Bay İdomeneus sizi bekliyorlar."

"Peki" diye bağırdım yattığım yerden. "Gelmekte olduğumu söyle" Koridorda ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Bir baktım, güneş çoktan gömülmüştü bu sessiz suların içine. Yalnızca ay ışığıyla aydınlanıyordu bu minik oda.

Hemen yataktan çıkıp doğruca tuvalete gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Kendime çeki düzen verdim. Yukarı doğru merdivenleri çıkarken, toplayabildiğim kadar temiz hava topladım ciğerlerime. Yemek yediğimiz salondan geçip, güverteye çıktım.

Güvertede gördüğüm manzara karşısında adeta büyülendim. Öncelikle dingin ve berrak bir hava vardı dışarıda. Gökyüzünün bütün yıldızları yanıyordu bu gece. Ay ışığı ise onları kışkırtacak kadar şık duruyordu. Sanki gökyüzü dünyasının balosu vardı bu gece. Bütün gezegenler, bütün yıldızlar, bütün parlak gök cisimleri en güzel kıyafetlerini

giyinmiş, eşlerini de alarak bu muhteşem baloyu renklendirmeye gelmişlerdi. Saman yolu bu baloya giden sihirli yol gibi duruyordu. Faytonlarına binmiş çiftler, bu yoldan ilerlerken, ellerindeki sihirli ışıkları yeryüzündeki aşıklara doğru atıyorlardı.

İşte o anda bir sevgilim olmadığı için üzüldüm. Yüreğim parçalandı adeta. Gökyüzündeki bu çeşniye bakıp bakıp iç geçirdim. Balodaki herkesi selamlayıp, onlara ne kadar imrendiğimi haykırdım gözlerimle. Beni duymuş olmalıydılar ki, birkaç tane iri yıldız göz kırptılar bana. Bu yıldızlar, baloya katılan narin hanımefendilerin ve kibar beyefendilerin korumaları olmalıydılar. Benim gözlerimdeki haykırışı duymaları da, yalnızlıklarının elem verici bir sonucuydu. Zaten el ele tutmuş, kol kola girmiş sevgililerin birbirlerinden başka görebilecekleri hiçbir şey yoktu kainatta... Elllerinde sihirler, altlarında onlara özenen milyonlarca aşık ve ay ışığının verdiği muhteşem balo... Bu gece için, iyi bir başlangıçtı doğrusu...

Nedense, yıldızlara verdiğim selamdan, Nestor ve Septimus da paylandı. Onlar da kalkıp bana selam verdiler. Masayı ilk gördüğümde, birkaç tane yıldızın, bir kaçamak yapıp, yemek davetimize teşrif ettiğini sandım. Rüzgarın "püf" demediği bu havada, birkaç tane mum gelişi güzel dizilmişti masanın üstüne. Öylesine güçlü ve parlak görünüyordular ki, her an kalkıp, gökyüzü balosuna kaçacaklarını sandım. Masanın üzerinde duran kırmızı şarap, fosforlu şişesinin içinde, bu mumlardan aldığı bir hazla, kızardıkça kızarıyor, ekşidikçe ekşiyor, tatlandıkça tatlanıyordu. Birkaç asır bekledikten sonra, ömrünün böyle müthiş bir gecede, böylesine muhteşem bir yıldız cümbüşü altında bitmesine hiç de üzülüyordu. Bu şarabın yanında, bilemediğim ya da hemen o anda ne olduklarını anlayamadığım birkaç içki çeşidi daha vardı. Burnumu dolduran iştah açıcı deniz kokusu, mutfak tarafından gelen ördek dolmasının ve tavuk çorbasının kokularıyla birleşiyor, az sonra yenilecek yemeğin, bir sanata dönüşeceğini haber veriyordu.

Geminin hareketinden dolayı oluşup, gemiye belli belirsiz vuran dalgaların sesi, içimde dans ediyor, sonra yıldızlardan aldıkları cesaretle, onlar da beni kendi balolarına davet ediyorlardı.

Deniz o kadar durgun görünüyordu ki, gidip güvertenin korkuluklarından aşağı baksam, dibini görecektim sanki. Bu gecenin siyahıyla bezenmiş mavi deryanın, üzerine düşmüş binlerce yıldız gördüm sonra, azıcık kafamı kaldırıncaya. Demek yukarıdan serpiyen sihirler böyle yayılmış denizin üstüne. Alıp sevgilimin boynuna takmak istediğim bir kolye oldu gözümde bu prensesler denizi... Ah... Sevgiliyi hatırlatan her şeyden nefret ettim o an. Bende olmayan her şeyden nefret ettiğim gibi...

Septimus'la Nestor yemekten önce bilmediğim o içkilerden ara ara yudumluyor, sessizce bu manzarayı seyrediyorlardı. Ben de masadaki yerimi aldım.

"Güzel bir gece" diye başladım söze.

Az önceki manzaradan sonra deliler gibi konuşmak, sohbet etmek istiyordum. İçime gömdüğüm düşünceler denizinden birazcık olsun kurtulmak, üzerimdeki bütün negatif elektriği atmam istiyordum.

"Öyle" dedi Septimus. "Böyle manzaraları her zaman yakalayamazsın. İnsanların çok olduğu yerlere gelmez böyle inanılmaz görüntüler. İşin sırrı, grubumuzun azlığında. Uzunun nereye kadar uzandığını göremediğimiz, bu mavi – siyah suyun ortasında yıldızlarla dolduracak kocaman, yapayalnız dünyalarımız var bizim. Kalabalıkların içindeki daracık yalnızlıklarımıza tenezzül etmez bu yıldızlar. İyi tanırım onları ben. Mısır'ın kumlarla dolu topraklarından hatırlarım hepsini de. Geceleri bizi yakan çölün soğukunda ısıttıklarını bilirim buz tutan ruhumu. Yakılan ateşlere inat aydınlıklarını hatırlıyorum, eski günlerden kalan. Şöyle bir gök yüzüne bak. Ne kadar çok yıldız var değil mi? Ne kadar da kalabalıklar. İnsanlardan daha çoklar. Kalabalığa bunca alışmış hatta bundan usanmış yıldızlar, kalabalık yerlere gelirler mi dersin? İşte böyle deniz yolculuklarının tadıdır bu. Bunu iyi değerlendirmek, kıymetini bilmek, tadını çıkarmak gerekir dostum."

"Haklısın" dedim. "Ne kadar çok olursa, o kadar sırrı bozulur işin. Bu, insanlara özgü bir durum bence... İnsan kalabalıklarına... Bütün canlılar insan sayısının fazlalığından şikayet edebilir ama biz bu yıldızların çokluğundan şikayet etmiyoruz mesela. Bu durum da insanın öz yapısıyla ilgilidir. Ne kadar az insan var, o kadar az zarar dünyaya..."

Nestor kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

“Kimi zaman” dedi gülümseyerek “Kimi zaman öyle anlar olur ki, öğrencilerimin konuşmasına dayanmam. Benimle konuşmaları bir tarafa, kendi aralarındaki sohbetler katlanılmaz olur. İşte o sohbetlerden biriyle baş başayız. Şu güzel gecenin sessizliğinde, bu sessizliği hafifçe yaralayan dalgaların sesini tercih ederim doğrusu, sizin bu konuşmanıza.”

İkimiz de şaşkınlıkla bakıyorduk ona. Neden böyle bir şey deme gereği duymuştu anlayamadık.

Nestor bizi şaşırtmanın ve susturmanın huzuruyla, sandalyesine biraz daha yaslanıp yıldızları seyretmeye koyuldu. Biz de şaşkınlıkla kendi dünyalarımıza çekildik.

Böylece yaz gecesinin, berraklığını, üzerinden tüten ince dumanlarla bozmaya çalışan tavuk çorbalarımızı gelinceye kadar da bir daha konuşmadık.

Ben bu lezzetli çorbayı kaşıkla yudumlarken, bir yandan da Nestor’un eğlenceli olabilecek bir konuşmayı neden böyle yarıda kestiğini düşünüyordum. Septimus ise bu gün yediği ikinci darbenin şokuyla ve sabahtan beri ipe çektiği bu yemeğin ona verdiği hayal kırıklığıyla sessizce çorbasını içiyor, ağzını bıçak açmıyordu adeta. Bu uzun süreli sessizliği, yine bu sessizliğin sebebi olan Nestor bozdu.

“Bu kadar da demedik çocuklar” dedi. “Sadece o anda içine girdiğiniz sohbeti çok yapmacık buldum. Bu gece bizim gecemiz. İsteddiğiniz kadar konuşabilir, istediğiniz kadar içebilirsiniz. Az önce söylediklerimi de yaşlı bir adamın bunak cümleleri olarak değerlendirin. Zira benim içimde, sizinki kadar büyük bir yaşama sevinci kalmadı. Ömrüm ellerimde tükenip, yaşım beni mezara yaklaştırdıkça böyle bunalımlara giriyorum işte. Kimi zaman kendimden beklemediğim çıkışlar yapıyorum. Tut ki sizin beklemediğiniz şeyleri söylemeyeceğim. İşte yaş ilerledikçe bu imkansızlaşıyor. Ölümdeki dengesizlik ve zamansızlık sarıyor insanın ruhunu. Hangi ölüm zamanlıdır bana söyler misiniz?...” Bir müddet duraksadı. Septimus ve ben onu izliyor ve söylediklerini dikkatle dinliyorduk. Nestor bu duraksamanın ardından, diliyle dudaklarında biriken beyaz sıvıyı temizledi, içkisinden bir yudum alıp konuşmasına devam etti.

“Hiçbiri” dedi. “Hiçbir ölüm zamanlı gelmez insana. Çocukları vurduğunda, yaşayacağı çok şey vardı bu masum yavrunun deriz. Hayata doyamadan yaşadığını düşünürüz ölümü. Genç birisinde çok iğrenç durur ölüm. Hayatının baharındaydı deriz. Onun elde edemediği muradı onun yerine biz elde edip, biz yaşamak isteriz. Orta yaşta, çocukları ortada kalır gidenin, ya da karısı. Hiç biri yoksa, ölüsü ortada kalır, yaşamı yarıda. Yaşlanınca, ölüm en tehlikeli boyutundadır. Artık öleceğinizi bile bile yaşamak zorundasınızdır. On beşinde bir delikanlı, hiç öleceğini düşünüp, strese girmez; ancak siz adım adım, hem de her gün ölürsünüz. Yılların yorup da, şu tavuk çorbasına benzettiği kalbinizin, ne zaman duracağını düşünür durursunuz. O korkunç anı bekleyerek yaşadığınızı bilemeden yaşarsınız...”

Yaşlanınca gelen ölümün doğru bir zamanlama olduğu düşünülür ya, hep ona yanıyorum ben. Dünya denilen bu kargaşa ortamının sırrını çözüp, nasıl yaşayacağınızı öğrendiğinizde vurur ecel sizi. En ölmek istemediğiniz yıllar, yaşlandığınız yıllardır oysa. Diğer dönemlerde, ölüm geçmez ki insanın aklından, ölmek isteyip istemediğini düşünsün... İşte böyle dengesizdir ölüm dediğin. Böyle zamansız...Böyle acımasız... Yaşlanınca da insanoğlu, daha ölmeden alıyor, ölümden payını. Ondan izler biriktiriyor ve farkına varmaksızın dolduruyor onları, ufuklara yaklaşmış yaşantısına. İster istemez aksediyor bu izler sonra, etraftaki ölümden habersiz yeni yaşantılara. Benim bu geceki zamansızlığım ve dengesizliğim de ölümdendir. Af edersiniz çocuklar ”

Bunları anlatırken, adeta ölümün soğukluğu ve durgunluğu yansıdı yüzüne. Bütün çizgileri kayboldu alınının, bir ifadesizliktir kapladı suratını. Ölüm korkusu, bir insanı nasıl böyle güzel bir gecede, bu parlak yıldızların altında, gencecik iki insanla yemek yerken sarar anlayamadım. Bu, yaşlanmadan önce anlaşılacak bir şey değildi doğrusu. Nestor’daki bu ölüm korkusu, Çorbalarımızı boğazımıza dizmişti adeta. Bu sözleri karşısında ne diyeceğimizi bilemedik. Septimus’la birbirimize baktık. Söze o başlayacaktı. Gözlerimiz bu kararı vermişti zira.

“Olur mu öyle şey hocam?” dedi. “Biz sen ne yaparsan saygı duyuyoruz. Eğer o anda bizden susmamızı istediysen, o an susmamızın gerektiği bir an olduğu içindir. Biz buna alınıp kırılmadık. Şahsen ben kırılmadım, Kari’nin de aynı fikirde olduğunu düşünüyorum.”

Septimus yine büyük bir teslimiyetçilik göstermişti. Nestor ne derse doğrudur anlamında. İçimden birazcık kızdım Septimus’a. Hatta beni fikirlerine ortak etmesine daha da çok sinirlenmiştim. Ben bu yaptığından dolayı Nestor’a kızmıştım ve bu düşüncemi de saklamak istemiyordum. Ben bu adama hep kızmıştım. Böylesine ölüm vaazları verip, sonra da evlerindeki aşırı şaşaaıyla bizleri çileden çıkarması beni daha öfkeliyordu. İlk tepkisi, kesinlikle yaşantısının

ölüme olan yakınlığından kaptığı bir dengesizlik veya zamansızlık değil, hocamın özümüyle ilgili bir şeydi. Hep böyle yapar, en olmadık yerlerde insanların tadını kaçırmaya bayılırdı.

“Belki sen doğru söylüyorsun Septimus...” dedim. “Ama senin fikirlerine tam olarak katıldığımı söyleyemeyeceğim. Az önce kendimize göre bir sohbetin içine dalmış; özgürce hareket edip, kelimelerle fütursuzca oynayacağımız bir zamanın başlangıç diliminde, hiç hakkı olmadığı halde bizi susturdu Nestor. Ona duyduğum saygıyı bilir elbette. Ama böyle yapması yalnızca o anki bencilliğinin ya da daha sonra kendinin anlattığı sebeplerin bir sonucuydu. Ben bunu çok fazla kınayıp, onun bu davranışını yerden yere vurmak için konuşmuyorum. Yalnızca sendeki bu anlaşılmasız teslimiyetçiliğe, Nestor’un yaptığı her şeyi sırf o yaptı diye doğruluğunu kabullenmene kızıyorum. Bunun doğru bir davranış olmadığını hocam kendisi bile kabullendi. Bunu mütevazılığından yapmadığını biliyorum. Aslında sen de biliyorsun. Bilmiyorsan bile, bilmeni istiyorum açıkçası.”

Bir an boğazımı temizleme gereği duydum ve sonra devam ettim konuşmama:

“Bilim biraz da insanların özgür düşüncelerini kolaylaştırmak için vardır. Sen kendisine bilim bağlarıyla bağlı olduğun birinin karşısında böyle davranmakla, hem bilime, hem de bunca şeyi sana öğretmeye çalışan kişinin karşısında, hiçbir şey öğrenmemiş gibi davranarak, o kişiye saygısızlık ediyorsun. Onun yaptığı her şeyin doğru kabul edilmesi belki ona çok büyük bir özgürlük alanı açıyor ama bizlere de, onun yanındayken özgürlüğümüzün kısıtlanmasından başka hiç bir şey kazandırmıyor ” dedim.

Ve ancak son cümlemden sonra nefes alabiliştim. Bunca lafı ardı arkasına sıralamam her ikisini de şaşırtmıştı. Septimus, Nestor’un kilerden sonra bu üçüncü tokadı yediğinde, gözlerinde bir aldatılmışlık görüntüsü oluştu. Bir an bana ne diyeceğini şaşırdı.

“Haklısın” dedi ve bir an durdu. “Evet haklısın. Sen bana söyleyeceklerine böyle başladın ve yerden yere vurdun beni Sevgili dostum. Senin anlattığın şeyleri, şundan emin ol ki, en az senin kadar iyi biliyorum ben de. Ben Nestor’un her dediğinin doğru olamayacağını en az buradaki herkes kadar iyi biliyorum. Ancak elbet benim de onunla ilgili bir bildiğim, bir düşündüğüm var. Ben onun yapısındaki muhteşemliğe hayranım. Hayatımın sonunda Nestor gibi biri olmak için elimden geleni yapmaya da hazırım. Ama ben genç bir beyin olarak düşünüyorum ki, Nestor’dan daha iyi de olabilirim; O muhteşemse, ben kusursuz diye çağrılmak istiyorum öğrencilerim tarafından. Ondaki eksik yönleri alıp, içimde günlerce muhasebesini yapıyorum. Ve hangi hareketi onu kusurlu yapıyorsa, ben bunları kendi hayatıma sokmayacağıma dair, kendime söz veriyorum. İşte budur benim Nestor’a olan yaklaşımım. Aksi düşüncelerimi ona söyleyip, bir tartışma ortamı yaratıp, onun etkisinde kalarak düşüncelerime ket vurmak yerine, yalnız kaldığımda özgürce yargılıyorum onun davranışlarını. Çünkü ben onu uyardığım zaman, yerleşmiş bir karakteri, bükülmüş bir ağacı düzeltmeyeceğimi biliyorum. Her zaman tek yapabileceğim, bu yanlışlardan en güzel ve en doğru sonucu çıkarıp, en iyi şekilde hayatıma yaymaktır benim. İşte benim suskunluğumun, kelimelerimdeki esaretin, özgür boyutu budur düşüncelerimde.”

Böylesine zekice bir yaklaşım göstereceği aklımın ucundan bile geçmemişti doğrusu. Altta kalmamak için cümlelerimi toparlıyordum ki, ördek dolmaları yetişti imdadıma. Oysa ben henüz çorbamı bile bitirmemişim. Bu servisin araya girmesiyle birlikte benim de düşünme fırsatım olmuştu. İşte tam bu anda, böylesine boş bir tartışmanın içine girmekle, bu geceki misyonuma ne kadar zarar verdiğimi fark ettim. Kendimi hemen toparlamam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Gerçek kişiliğimden sıyrılıp, hemen maskemi takmak ve oyunculuğuma geri dönmek için geç bile kaldığımı düşündüm.

Nestor, Septimus’un bu düşüncelerine benden daha çok şaşırılmış görünüyordu. Beyaz kaşlarının altında, gözleri büyüdükçe büyüdü. Ölümle yaşam arasındaki savaşını veren bu yaşlı adam, bunca zaman fark edemediği bir gerçeğin, yüzündeki sancılı patlamasına çok hazırlıksız yakalanmış gibi göründü gözüme.

Ben oyunculuğumu konuşurmak üzere işe koyuldum hemen.

“Doğrusu şaşırttın beni aziz dostum” dedim Septimus’a. Böylesine sığ bir düşünce sisteminin sende olacağını düşünerek hem sana, hem de kendi zekama ne derece haksızlık etmiş meğer. Senin dış görünümünde yatan bu sadelik, içindeki zengin dünyanın görünmesine ne kadar da büyük bir engelmiş. Senin söylediklerinden ders alıp, senin davranış biçimini benimsemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok sanırım. Sana olan haksız tutumumdan dolayı kendi mi affedebilir miyim bilmiyorum. Bu tartışmayı başlattığım için kendime çok kızmıştım ama görüyorum ki, birbirimizi tanıma yönünde baya büyük adımlar attık. Böyle bir tartışma olmasaydı eğer, belki de seni hiç bu yüzünle

tanıyamayacaktım ben. Başkalarının düşünceleri altında ezildiğini düşünecektim. İyi oldu. Gerçekten iyi oldu aziz dostum. İşte şimdi şu tabağımdaya duran ördek dolmasının zevkini çıkarabilirim. Yeni bir dost kazanma yolunda atılmış adımlardan daha büyük kazanç ne olabilir ki dünyada? Değil mi dostum?"

Septimus söylediklerime oldukça sevindi. Bana sevgiyle baktığını gördüm bir ara. Genellikle göz göze gelmekten kaçınıyordum. Çünkü henüz başlangıcındaki bu oyun, yeterli olgunluğa erişmemişti. Başlarda fire vermek istemiyordum. İyice oyunun içine girip, adaptasyonumu sağladığımda, artık ne gözler korkuturdu beni ne de başka şeyler. Yeter ki, hem gerçek hayattan seçilmiş rol arkadaşım, hem de izleyicim (ki bu ikisi aynı kişiydi) davranışlarımdan sıkılıp, bunun bir oyun olduğunu anlamasın.

"Beni anlamana sevindim, kardeşim" dedi Septimus.

Bu 'kardeşim' sözcüğü ağzından öyle samimi bir şekilde çıkmıştı ki, neredeyse kardeşim olduğuna inanacaktım.

"İşte buna içilir" dedim. Sesimdeki heyecan, Nestor'u bile etkilemişti.

"O halde içelim" dedi Nestor.

Kadehime vişne likörü dolduruldu. Anlaşılan asırlık şarap daha sonra tüketilecekti. Olsun masada ne kadar bol içki olursa benim için o kadar iyiydi. Bardaklarımız dolduktan sonra kadeh kaldırdık. 'Yaşamın ve ölümün' şerefine içerek başladık geceye. Başladık diyorum çünkü gece yeni başlıyordu. İşin eğlenceli ve heyecanlı kısmı şimdi başlıyordu asıl".

Sandalyede oturan Mahmut bir masal dinliyormuş gibi baktı tahtta oturan Mahmut'un yüzüne. Dalgın dalgın sözünü kesti onun.:

"Peki o geceki misyonun neydi senin?"

Tahtta oturan Mahmut sözü kesildiği için biraz öfkelenmişti. Ancak yerde oturan Mahmut'un da sıkılmadan öyküsünü dinlemesine içten içe sevindi.

"Bekle" dedi. "Bekle ve gör o geceki planımın ne olduğunu."

Kucakta oturan Mahmut anlamlı anlamlı baktı tahttaki Mahmut'a. Zekasından dolayı ona hayran olduğunu ifade eden bakışları bunlar...

Sandalyede oturan Mahmut meraklı bakışlarıyla hikayenin devam etmesini bekliyordu. İyice kaptırmıştı kendini. Kariptolis de onun bu bakışlarının ne anlama geldiğini bildiği için kaldığı yerden devam etti öyküsüne:

"Ördek dolmaları mideye indirilmiş içkiler yudum yudum çekilmeye başlanmıştı. Şarkılar söyleniyor yine bu arada eğlence gırla gidiyordu. Kadehlerden biri boşandığında ben hemen onu dolduruyordum, herhangi bir şeyin şerefini buluyor, ona kadeh kaldırıyordum. Düşünüyorum da o gece şerefine içmediğimiz bir şey kalmadı herhalde. Tabi 'şerefe' dedikten sonra, onlar lıkır lıkır alkolü mideye yuvarlarken, ben bir yudum alıp kadehimi geri yerine koyuyordum.

Septimus ve Nestor için gök yüzündeki balo gittikçe hareketlenmişti. Artık korumalar da narin hanımefendiler de, kibar beyefendiler de dans etmeye başlamışlardı. Öyle ki bizimkiler kendilerini o baloda sanmaya başladılar. Öyle anlamsız hareketler yapıyorlardı ki, gülmekten öleceğim diye ödüm kopuyordu. Onlar öyle yaptıkça ben boşalan kadehlere içki koymaya devam ediyordum. Masadaki bütün içkiler tükendi. Yalnızca asırlık kırmızı şarap kaldı. Onu en sona bırakıyorduk hep. Ama ben bu içki aleminin bu kadar çabuk sonlanmasını istemediğim için, hizmetçiyi çağırıp mutfaktan yeni içkiler getirmesini emrettim. Dediğimi hemen yaptı. Ben de kadehleri doldurmaya devam ettim. Birbirlerine sarılıyorlar, ah çekip, of çekiyorlardı. Nestor'un eski bir aşkıdan bahsettiği ana kadar, ağızlarından anlamlı tek bir sözcüğün çıkmadığına yemin bile edebilirim.

Nestor bir ara suskunlaşıp, gözlerini, güvertenin zeminindeki ucunun çivisi çıkmış bir tahtaya dikti. Sanki orada onun gördüğü ama bizim görmediğimiz bir şey vardı. Bir süre böylece kaldı. Sonra yavaş yavaş üzerine un elenmiş beyaz kaşlarını kaldırdı:

“Sizce bu tahtanın buradaki coşkudan haberi var mı? Bizim bu yaptıklarımızın farkında mı? Onu gemiye bağlayan şeyin yok olduğu konusunda bir bilgisi var mı? Ne dersiniz?”

Septimus’un böyle mantıksız bir soruya, bu kafayla elbette mantıklı bir cevabı olamazdı. Ben de bu soruyu duyunca Nestor’un aklını kaçırmaya başladığını düşünmüş, şaşkınlığımdan kahkahamı içimde tutarak, bu durumun geçmesini beklemiştim. Kimse bu soruyu yanıtlamayınca Nestor ısrarla yeniden sordu:

“Bu tahta, bizim bu yaptıklarımızın farkında mı? diye soruyorum”

Ben baktım ki vazgeçmeyecek:

“Elbette hayır” dedim. “Elbette bu tahta buradaki coşkunun farkında değil. Çünkü o bizler gibi bir ruh taşıyor.”

“İşte” dedi. Gözleri yaşlarla doldu. “İşte benim sevdiğim kız da öylece habersizdi, benim içime sığdıramadığım aşkımdan. O coşkunun zerresinden bile haberi yoktu. Bu gün anlıyorum, o da bu çivisi çıkan tahta kadar ruhsuz, onun kadar cansızmış. Onu hayata bağlayan çiviymi benim aşkımdan. Ama o bunun bile farkında değildi. Bir gün buradaki çivinin yaptığı gibi, ben de onu hayatımdan çıkarıp attım. Ama o bunun bile farkına varmadı. Onu hayata bağlayan şeyin bile farkında olamadı.”

Çocuklar gibi ağlamaya başladı. Öyle ki Septimus’un şımarık tesellileri bile avutmadı onu.

“Medasus mu söz konusu olan?” diye sordum.

“Hayır elbette” diye yanıtladı. Ben ayık kafayla ondan daha saçma bir soru sorduğum için kendime kızdım.

“O” dedi. “O hayatımda ilk aşık olduğum kızdı. Neyine aşık olduğumu o zamanlar anlayamamıştım, sonra orta yaşlarda bunu çözdüm. Ancak bu gün de hatırlamıyorum. Bir aşkın nasıl ihanete uğratıldığını o öğretmişti bana. Medasus’la kıyaslanamaz bile. Medasus benim sadık ve vefakar yoldaşımdır, dostumdur, arkadaşımıdır... Kısacası her şeyimdir. O bana asla ihanet etmez. İşte bu yüzden hayatımın bir parçası o. Yıllardır beni ayakta tutan vazgeçilmez hayat kaynağım o benim. Onun doğudan ve batıdan gelen asil damarları bana ihanet etmesine asla izin vermez.”

Sonra, “Medasusum... Biricik karım....” diyerek ağlamasını daha da derinleştirdi.”

Kucakta oturan Mahmut birden titremeye ve gözyaşı dökmeye başladı. Bu ihanet sözü nedendir bilinmez, onu yaralamıştı. Kariptolis onu sakinleştirdi. Ve öyküsüne hiç ara vermemiş gibi devam etti.

“Septimus da Nestor’un anlattığı bu acıklı aşk hikayesine ve karısına olan ulvi sevgisine dayanamadı. Gerçi o kafayla, adamın anlattığı şeyleri, anlayıp anlamadığını bu gün bile bilmiyorum... Ancak o da ilginç bir şekilde bir ağıt tutturdu. Bu hallerine gülmekten karnım ağrıdı benim. Tam kıvamlarını bulmuşlardı.

Geriye yalnızca fosforlu şarap şişesi kalmıştı. O da midelere indirildikten sonra planım devreye daha da güçlü bir şekilde girecekti. Karşımda duran şişeyi aldım elime. Öncelikle doya doya dokundum ona. Ellerime iki yüz senelik bir bekleyişin sabırsızlığı dokunmuştu. Ona böylesine muhteşem bir final yaşattığım için, minnetinden kıvranıyordu avuçlarımda. Yavaş yavaş tıpasını çevirdim.

Onca zaman beklemenin sonu, basit bir şarap şişesinin kapağını açıyor gibi olmamalıydı. Bu açma olayını adeta bir ayin haline getirdim. Tıpayı çevirdikçe, bir heyecan dalgası yayılıyordu içime. Şişeyle sevişiyordum adeta. Tıpayı çıkarır çıkarmaz, tıpanın çıktığı yere burnumu dayadım. Öyle enfes bir koku duyduğumu anımsamıyorum. Ekşi bir tat bırakmıştı genzimde. Karşımdaki iki sarhoş adam likörlerin ucuzluğuna satmışken kendilerini, ben her zamanki asaletimle iki asırlık bir kokuyla büyülenip, adeta sarhoş olmuştum.

Birer kadeh doldurdum herkese.

“İşte” dedim. “Çok iştiniz. Artık finale geldik. İşte iki yüz senelik şarabımız kadehlerimizde.”

Septimus adeta nara attı:

“Bana iki asırlık şarap verme. Bana aşk şarabı ver... Bana Athelia’yı ver!”

Bu sözlerle kan beynime sıçradı. Neden Athelia’yı kıskandığımı bilmiyordum. O anda Septimus’u öldürmek istedim. Ama hiçbir şeyden haberinin olmadığına iyice emin olmuşum artık.

Hiç etkilenmemiş gibi yaptım yine de. Kadehimi havaya kaldırdım.

“Aşkın şerefine diyelim, aşk şarabı olsun o zaman” dedim coşkuyla.

Yeminler olsun bende ki sabrı ve soğukkanlılığı kimsecikler gösteremez. O an için kanını kadehime doldurup içmek istediğim bir adamla kadeh kaldırdım ben... Hem de neşemden hiç taviz vermeyerek.

Sonra ilk yudumu aldım bu muhteşem şaraptan. Geride bıraktığımız iki asrı içime doldurmuş gibi hissettim o an. Geçmişe olan derin sevgimin bu yudumla daha da çok perçinlendiğini duyumsadım yüreğimde. Ağzımdaki o muhteşem ekşilik, bu gün bile heyecanlandırıyor beni.

Gökteki yıldızlar bizim bu halimize gülüp dururken, ben gerçek yaşamdan hiç kopmamış biri olarak, yavaş yavaş sarhoşluk faslından, uyuklayıp, sayıklamaya geçen bu iki dostumu odalarına bırakmaya karar verdim. İlk önce Septimus’u bırakacaktım. Zira Septimus engelini kati surette yok etmem gerekiyordu. Onu odasına götürerek hem ona olan minnetimi ödeyecektim, hem de onun gibi sarhoş bir engelden kurtulmuş olacaktım.

“Haydi Septimus odana gidiyoruz ” dedim onu incitmemeye çalışarak. O ise dudaklarına takılı bir aşk şarkısını durmaksızın yineliyordu. Biraz daha yüksek bir sesle dediğimi tekrar ettim ve koluna girip kaldırmaya çalıştım.

“Athelia, Athelia, masum aşk kelebeğim benim....”

Artık dediklerine aldırılmamaya çalışıyordum. Zira yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişim. Son anda her şeyi mahvetmek işime gelmezdi. Zorlukla koltuğunun altına girdim. Yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak alt kata indirmeyi başardım. Odasının kapısını ittim. Açılmayacağını düşünüyordum ama bana hiç zorluk çıkarmadı doğrusu. Septimus artık iyice kendinden geçmiş, bu kısacık yolculuğu da onun sızmasını hızlandırmıştı. Odaya girdim. Oda da yalnızca ay ışığı vardı. Masanın üzerindeki fitili yakmaya bile gerek duymadım. Güçlülkle yatağına attım onu. Sonra yatağın üstündeki çarşafı üzerine atıp, alkolün her yeri sarıp, kabusu çevirdiği bu odadan dışarı fırladım.

Güverteye çıktığımda Nestor hâlâ ‘Medasus’ deyip ağlıyordu. Onu götürmek daha da zor olacaktı. Çünkü Septimus gibi ince yapılı değildi. Aklıma hizmetçilerden yardım istemek geldi. Ancak bu durum işleri bozabilirdi. O yüzden bu fikirden vazgeçip, Nestor’u tek başıma yatağına götürmeye karar verdim.

“Haydi” dedim. “Yatma zamanı!”

Bir çocuk gibi mızızlandı. Ağlamaktan hiç vazgeçmeyecek gibiydi. Yine de benim ısrarlarım sarhoş kafasında iyice yer etti. Bu kez tutturdu başka bir şarkı:

“Odama gideceğim, sarhoşum ben, aşığım ben, doktorum ben... Lay, lay, lay...”

Böyle bir adamın çocuk gibi şarkılar söyleyip, kendinden geçmesi, alkolün kudreti hakkında yanılmadığımı bir kez daha gösterdi bana.

O böyle şarkılar söylerken, ben kolunu omzuma aldım. Ama o da kendini tamamen bırakmıyordu. Septimus’a göre daha ayık geldi bana. Bu durum her ne kadar taşımamı kolaylaştıracak olsa da, bilincinin hâlâ yerinde oluşu beni çok rahatsız eden bir durumdu. Düşünceli düşünceli merdivenlere kadar indirdim onu... Orada biraz soluklanmak istedim. Tam o anda yatıp uyuduklarını zannettiğim hizmetçilerden birini güverteye doğru giderken gördüm. İyice canım sıkılmıştı. Ters bir şeylerin olmasından ödüm kopuyordu, ne yalan söyleyeyim.

İçimdeki korku ve heyecanla Nestor’u odasının önüne kadar götürdüm. Kapı karşımızda bir kale kapısı gibi göründü gözüme. Sanki hiç açılmayacak, sabaha kadar Nestor’un kolu omzumda böylece bekleyecektik. Yukardan hizmetçinin masayı toplarken çıkardığı sesler geliyordu. Demek ki uyumamasının sebebi, gezinti yapmak, kitap okumak veya hava

almak değildi. Bu amaçlardan birisi için uyanık kalmak, çok tehlikeli olurdu. Çünkü bu amaçla dışarı çıkan ve uyumayan birinin, ne zaman uyuyacağı belli olmazdı. Aslına bakarsanız, hizmetçinin Nestor'un odasına girmesine ihtimal bile yoktu. Ama benim uzun süre onun odasında kaldığımı fark ederse durumdan şüphelenebilir, Nestor'un kafası yerine geldiğinde, bunu ona çitlatabilirdi. Hatta biraz daha karmaşık düşünürsek, Nestor, hizmetçilere odasının güvenliği ile ilgili tembihlerde bile bulunmuş olabilirdi. Bu durumdan emin olmadıkça, hizmetçiler veya gemideki kaptan bile benim için tehlikeydi.

Bütün bu düşünceler kafamda dönüp dururken, kapıyı ileri doğru ittim. Ama kapı açılmadı. Sonra, yorgun olduğum için olsa gerek, kapı kolunu çevirmediğimi fark ettim. Ama yine de kapı açılmadı. Mecburen Nestor'dan anahtarı isteyecektim. İlk başta anahtarla çok ilgileniyormuş gibi görünmemek için anahtarı istemedim ondan. Hiç aklımda yokmuş da o anda hatırlamışım gibi yaptım.

"Anahtar lazım" dedim Nestor'a. "Kapı açılmıyor".

Hafif yalpaladı. Şarkısını yarıda kesip cevap verdi:

"Tamam sen git" dedi. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Tepemden kovalarca sıcak su dökse daha iyiydi doğrusu. Vücudumdaki bütün kanın beynime toplandığını sandım o an. Bunca emeğimin boşa gitmesi çıldırttı beni.

Onun için endişeleniyormuş gibi yapıp, tatlı bir tepki göstermeye gayret ederek:

"Olmaz" dedim. "Çok sarhoşsun. Bir yerlere çarppı da kendine zarar vermeni istemiyorum."

Sarhoş bir ağızla, ama sanki bilinci yerindeymiş gibi:

"Sana bu kadar yük olduğum yeter... Senin de uyumaya hakkın var. Eğer eğlenceyi ben yaşadıysam, bırak bedelini de ben ödeyeyim"

"Çok isterdim ama, yapamam" dedim. Bu işin benim için büyük bir sorumluluğu varmış da, sanki ona bir şey olsa vicdan azabından ölecekmişim gibi konuştum. "Seni bu halde bırakırsam eğer, sabaha kadar yerimde yatamam. Bütün yapacağım, kapıyı açmak, ve seni yerine yatırmak."

"Bütün bunları ben de yapabilirim" dedi. Sesi biraz öfkeyle karışık geldi bana. Bilincinin iyice yerinde olduğunu düşünmeye başladım. Ümitlerim birer birer, dışarı da yıldızlarla cilveleşen denize dökülüyordu. Çaresiz:

"Peki" dedim. "Madem sen öyle istiyorsun..."

Sonra kolunu çektim omzumdan. Onu kapıya yaslayıp ben geri çekildim. Odanın kapısına doğru ilerledim. Arkamı dönüp bakarsam şüphelenecek diye korkuyordum. Ancak anahtarı aradığını çok iyi biliyordum şu an. Hışırtiların başka bir anlamı olamazdı. Ben kendi kapıma varıp, ona arkamı değil de yanımı dönmüş olmadan, ne yaptığını yine de tam olarak bilemeyecektim. Öfke ve merak içinde yürüdüm. En sonunda birkaç anahtarın birbirine değdiğini duydum. Demek ki anahtarları bulmuştu.

"Kahretsin!" diye inledim içimden. "Kahretsin."

Tam kapımın önüne varıp, yan tarafımı ona döndüm. Hareketlerimi yavaşlatabildiğim kadar yavaşlatıyordum. Göz ucuyla ne yaptığını bakıyordum bir yandan. Anahtarı çıkarmıştı ama kapının deliğini bir türlü tutturamıyordu. Bu beni birazcık olsun ümitlendirdi. Ancak kapının deliğinin içine bir şeyin iyice yerleştiğini duydum. Şarkısı değişmişti Nestor'un.

"İşte yaptın sarhoş adam... Yüreğine çare bulamayan doktor... İşte oldu... Lay...lay...lay"

Ben öfkeden deliye döndüm. Onca şeyi boşuna mı yapmışım. Onca sarhoş ağzını boşuna mı dinlemiştim. Üzerlerindeki alkol kokusunu hatırlayınca, midem bulandı. Kendimi aptal ve kullanılmış hissediyordum. O kitabın sırrını çözemediğime değil de, bu kadar aptal oluşuma yanıyordum. Kafamı duvarlara vurasım geldi. Ama artık yapacak bir

şey kalmamıştı. Başka bir plan da hazırlayamazdım. Çünkü Nestor'un dediğine göre bir sonraki gün, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte Megara'da olacaktık. Bu kara kitabın sırrını çözebileceğime dair son beklentim de kara bir kuş sürüsü gibi havalanıp uzaklara uçtu.

İçimde tükenip kaybolan ümitler, Nestor'un kapıyı açayım derken bir kurbağa gibi yere serilmesiyle yeniden dirildi. Hiçbir insanın acılar içinde yere serilişine bu kadar çok sevdiğimi hatırlamıyorum. Biraz hatırlamaya çalışınca da aklıma Nestor'un oğlu Delphi geliyor yalnızca. Acı çekmeye mahkum bu ailenin, acıları benim elimde olunca, bu ayrı bir haz veriyordu bana.

Beklemediğim bu olumlu gelişme karşısında, çok endişelenmiş gibi yapıp Nestor'a doğru koştum. Bir an Septimus'u ya da başka birini uyandırabileceğim ihtimali geldi aklıma. Hemen çenemi kapadım. Hatta, bu düşmenin çıkardığı ses bile birilerini rahatsız etmiş olabilirdi. Yerde upuzun yatan bu adama baktım. Ona doğru eğilirken, bir taraftan da etrafı kolaçan ettim.

Hatta onu kaldırmadan önce birazcık bekledim. Bu bekleyişin iki sebebi vardı. Birincisi, eğer insanların ağır uykuları biraz olsun hafiflediyse, az önceki gümbürtüyü destekleyip, onları tamamen uyandırmamak, ikincisi ise herhangi birinin gelip gelmediğinden emin olmak istememdi.

Bir müddet beklememe rağmen, hiç kimse gelmemişti. Geç de olsa planım işlemeye başlamıştı. Mutluluktan ölecektim neredeyse.

Nestor'a doğru iyice eğildim. Başını çarpmış mı diye baktım. Sanırım çarpmıştı. Çünkü yerde birkaç damla kan çarptı gözüme. Bir an ölmüş olabileceğinden korktum. Hiçbir kıpırdama yoktu adamda. Nabzını kontrol ettim. Atmıyordu. Heyecandan ve korkudan çığlık atacaktım neredeyse. Kendime hakim olmaya çalıştım. Durup dururken, günahkar bir adamın katili olmak istemiyordum. Bu ömür boyu kendimi affetmemem için iyi, bir sebep olurdu.

Kafasını kaldırmaya çalıştım. Yerinden bile oynamıyormuş gibi geldi bana. Panikledim. Ne yapacağımı şaşırđım. Öyle ki o an ne kara kitabı düşünebiliyordum, ne de onun Mısır uzantılı sırrını.

Epeyce uğraştıktan sonra kafasını kaldırmayı başardım. Kan kafasından değil burnundan sızıyordu yere. Tekrar nabzını kontrol ettim. Kendi kalp atışlarıminkiyle karışmasından korkuyordum. Zira neredeyse kalbim dışarı çıkacaktı. Öyle hızlı ve şiddetli atıyordu. Nabzının attığını görünce içim rahatladı. Demek ilk bakışında heyecandan yanılmıştım. Şu anki durumu tam bir sızma durumuydu. Burun kanaması dışında her hangi bir sorunu yoktu. Bu kanı durdurmam gerekiyordu. Hemen gidip kapısını açtım. Anahtar zaten deliğe sokulu olduğu için, ilk kez bu kapıyı açarken güçlük çekmemiştim. İçeri girdiğimde, masanın üzerinde bir kutu gördüm. Bu kutunun içinde ilk yardım malzemeleri vardı. Oradan bir bez aldım. Ufak parçalara ayırıp, bu bezden bir tampon yaptım. Burun deliğine tıkadım. Sonra gidip yine odadan, tasa benzer bir kap buldum. Kanı pıhtılaştırması için bu tasla su getirip ensesine döktüm. Bir müddet bekledikten sonra tamponu çıkardım. Tamponla birlikte pıhtılaşmış kan avuçlarıma boşaldı. Götürüp onu çöpe attım. Yeniden geldim ve Nestor'u odasına sürüklemeye başladım.

Aslında o dışarıda yatarken de kitabı alıp inceleyebilirdim. Ama herhangi biri uyanıp onu öylece yatarken bulursa, beni rahatsız eder diye düşündüm. Bin bir güçlkle onu odasına taşıdım. Kaldırıp yatağına devirinceye kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Üzerine yine yatağın üstünde katlı duran çarşafı attım ve rahat bir nefes aldım.

Nestor için bunca çalışma yeterdi. Artık birazcık da kendim için çalışacaktım. Sabahtan beri kurduğum plan hedefine ulaşmıştı sonunda. Bunun sevincini ve heyecanını yaşıyordum. Heyecanla etrafıma bakındım. Odanın ışığı yalnızca gökte ki yıldızlardan ve aydan geliyordu. Bu yüzden masada duran fitili ateşledim. Sonra, kitabı aradı gözlerim. Önce benim odamdaki masadan daha yüksek bu tahta masayı taradım. Sonra kitaplığa benzeyen ahşap dolabı delik deşik ettim. Ardından üzerinde yattığı divanın altına baktım. Oda çok küçük olduğu için bakacak yer kalmamıştı. Dışarı açılan pencerenin önündeki boşlukta da olmadığını görünce, kitabın Septimus'un odasında olabileceğine karar verdim. Masanın üzerindeki fitili aldım. Doğruca Septimus'un odasına gittim. Adımlarımı öyle dikkatli atıyordum ki, uyanık kimseler bile geldiğimi fark edemezlerdi. Kaldı ki Septimus mışıl mışıl uyuyordu. Odadaki eşyalar hemen hemen aynıydı. Hiç ses çıkarmadan her yeri kontrol etmeye çalıştım. Kalp atışlarımı da yenemiyordum bu arada. En çok da nefesimin veya kalp atışlarımın duyulmasından korkuyordum. Zira her ikisi de normalin çok üzerinde sesler çıkartıyorlardı. Tam divanın altına bakıyordum ki sırtımda bir elin varlığını hissettim.

Başımı divanın altından çıkarmaya korkuyordum. Elin sahibi hiçbir şey demiyor, elini sırtıma nasıl koyduysa öylece bekletiyordu. Bu bendeki cesareti daha da kırıcı bir rol oynadı. Ne yapacağımı şaşırtdım. Sonumun gelmiş olduğu hissine kapıldım. Utancımdan kıpkırmızı olmuştum. Hemen dışarı çıkınca ne diyeceğimi düşünmeye başladım. Başkasının odasında, başkasının yattığı ve başkasına ait bir divanın altında bir şey kaybetmiş olabilir miydim? Bu soruyu insafsızca kendime sordum. Yaptığım suça bedel ödettiriyormuş gibi defalarca sordum bu soruyu kendime.

El biraz kıpırdar gibi oldu. Bu kıpırdama iyice yüreğimi ağzıma getirdi. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Kafamı toparlamaya çalıştım. Sırtımdan her kim tutuyorsa bana çok kızmış olmalıydı. Çünkü neredeyse bir dakikadır elini yalnızca bir defa belli belirsiz kımıldatmış, onun dışında ise bir tapınak sütunu kadar sabit durmuştu. Ben bir yalan bulmadıkça dışarı çıkmamaya kesin kararlıyım. Madem beni tutan bu adam da çekip çıkarmıyorsa, bahanesiz çıkmak aptallık olurdu.

Kısa bir süre düşündüm. Zihnimi baştan ayağı yokladım. Ama hiçbir fikir gelmiyordu aklıma. Yukarıdan “hırr” diye bir ses geldi o anda. Odayı ecinnilerin sardığını düşündüm. Korkudan kalbim duracaktı neredeyse. Bu “hırr” sesi ritmik hale gelince Septimus’un horlamaya başladığını anladım. Yine de içim rahat değildi. El hâlâ omuzlarımdaydı ve ben konsantrasyon bozukluğundan hiçbir şey uyduramıyordum.

En sonunda aklıma bir yalan geldi. Septimus’u odasına bırakırken, annemin bana verdiği bir bronz burada düşürdüğümü söyleyecektim. Takmaya kıyamadığım bir bronztu diyecektim. Cebimde saklıyordum, çünkü güneşin ona zarar vereceğinden korkuyordum diyecektim. Hem de büyükannemden kalma. Annem o küçük saraydan kaçarken, anasından bir hatıra olarak almış, çok önemli benim için; yardım eder misiniz aramama diyecektim.

Bütün bu yalanı tasarladıktan sonra, yavaş yavaş divanın altından çıkmaya başladım. Ben çıktıkça el saçlarıma doğru çekiliyordu. Bir an kaba güç kullanabileceği geldi aklıma. Yapsa çok daha önceden yapardı diye aklımdan geçirince bu tezimi hemen çürüttüm. El saçlarıma kadar geldi. Ben kendimi az daha geriye çekince de divandan aşağı sarkmaya başladı.

Ödümü kopartıp, bana onca işkence eden bu el Septimus’a aitti. Ben divanın altındayken dönmüş olmalıydı. Böylece de eli üstüme düşmüştü. “Buna da şükür” diyerek, yeniden cesaretlendim. Kitap bu odada da yoktu. İşte şimdi yanmışım. Bu geminin içinde, her yerde olabilirdi o halde. Sabaha kadar da arasam bulamazdım. Bir şeyler sürekli ters gitmek zorundaydı sanki. İşte bunun üstesinden gelmek çok zordu. İşin bu kısmı zekayı aşırıyordu doğrusu. Ne yapacağımı bilemeden Septimus’un odasındaki, sandalyeye çöküp, başımı ellerimin arasına alarak derin derin düşünmeye, düşündükçe hayıflanmaya başlamıştım.

Eğer bu iki odada yoksa eğer, bakmam gereken yer sayılamayacak veya bu kadar kısa bir süre içerisinde düşünemeyecek kadar çoktu. Bu yüzden ben de bakacağım yerleri değil de öncelikle bu iki oda da bakmadığım yerleri düşünmeye başladım. O anda Septimus’un eli yeniden kımıldadı. Uyanacak diye ödüm koştum. Hemen ardından da horlama ritmini değiştirdi. Bu odada bulunmak gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu benim için. Sonra Septimus çektiği elini yatakla divanın arasına soktu.

Ben içimden “evet” dedim. Yalnızca bu kısımlara bakmayı akıl edememiştim. Bu durumda, önce Septimus’un yatağına bakıp, kendimi riske atmaktansa, daha olası bir yer olan Nestor’un yatağının altına bakmak daha mantıklı göründü. Bir de hazır bu odadayken Septimus’un yatağına bakmak daha iyi olur diye düşündüm. Ancak yine de ilk düşüncemde karar kıldım. Fitili alarak sessizce odadan çıktım. Yine yavaşça kapıyı çektim. Ben Nestor’un odasına girerken, Septimus’un horultuları oraya kadar geliyordu. Nestor da Septimus gibi derin bir uykudaydı. Çok yavaş hareket etmem gerektiğini biliyordum. Zira Nestor, Septimus gibi kendini kolaylıkla salıveren biri değildi. Adamın her şeyi tehlikeliydi.

Bütün bu duygularla, çarşafı alt ucundan tutarak hafifçe kaldırdım. Yatakla divan arasındaki kat böylece ortaya çıkmıştı. Elimi sokmaya cesaret edemiyordum. Eğer Nestor uyanacak olursa, buna uydurulacak hiçbir yalan yoktu çünkü. Kabak gibi ortada kalacaktım. Bu yüzden çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Elimi yavaş yavaş bu araya soktum. Ancak elime hiçbir şey gelmedi. Biraz daha gezdirdim elimi ama nafile. Ben belinin ve ayaklarının altındaki kısımları arıyordum. Ancak oralara cesaret edebilmişim çünkü. Bu adamın kafasına yakın olmaktan çekiniyordum. Zira en güçlü yeri her zaman orası olmuştur Nestor’un.

Ayaklarının ve belinin altında bulamayınca çaresiz baş kısmına bakmak zorunda kaldım. Her an uyanıp, dişleriyle beni ısıracağı gibi duruyordu. Burnundaki kan izleriyle ve fitilden yansıyan ışıkla tam bir ceset gibi görünüyordu bu adam. Kızıyla ilgili gördüğüm kabusu hatırladım. Ailece hortlaktı bunlar.

Ben bunları düşünürken bir an elim sert bir cismin güzelliğine değdi. Evet bu o kitaptı. Ona dokunuyordum. Daha çıkarmadan yerinde sevdiğimi hatırlıyorum. Bu kitaba dokunmak, en güzel kadınların, en mahrem yerlerine dokunmak gibi geldi bana. Elimi çekmek istemedim üzerinden. Sonra çok hafif bir şekilde kendime doğru çektim bu kitabı. Yatağın altından sürtünerek yol alıyordu. Tam kitabın ucu görünmüştü ki, Nestor birden bire kimıldadı. Septimus'un odasında yaşadığım heyecanın on katını yaşadım adeta. Uyanıp uyanmadığına bakmaya cesaret edemiyordum. Ama uyansa çoktan yeri göğü inletirdi diye düşündüm. Kitabı çekerken son hamleyi de yaptım. Artık kitap elimdeydi.

Bu arada, Nestor'la Septimus sarhoş olalı epeyce zaman olmuştu. Bu sarhoşluklarının etkisi kaybolmadan kitabı inceleyip geri yerine koymam gerekiyordu. Koyacağım yer çok tehlikeliydi zira. Sarhoşluğu geçer geçmez, başının altında bir el hissederse uyanabilirdi. Hemen masaya doğru gittim. Hiç vakit kaybetmeden kitabın yüzünü inceledim. Cildi deridendi ve simsiyahtı. Hiçbir işaret, harf veya resim yoktu.

Bu yüzden kapağı geçip, ilk sayfayı açtım. İlk sayfada okuduğum yazıyla beynim alt üst oldu.

“Ölüme Çare Denemeleri – Delphi Apollon Tapınağı”

Hemen onun altında bir not:

Bu kitap yalnızca bazı bilim adamlarının ölüme çare aramalarının kısa öykülerini kapsamaktadır. Yapılan deneylerin ve kullanılan formüllerin hiç biri başarılı sonuçlanmamıştır. Lütfen denemeyiniz. Bu kitap bilimsel bir nitelikten çok tarihsel bir nitelik taşımaktadır...”

Delphi Apollon Tapınağı Baş Rahibi

Gözlerime inanmamıştım. Demek Mısır'a bu yüzden gidiyorlardı. Orada büyücülerle birleştireceklerdi bilgilerini... Benden de bu yüzden saklıyorlardı. Düşündükçe taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Ben hiç ara vermeden kitabı incelemeye koyuldum. Bu kitap neredeyse bin yıllık bilgileri barındırıyordu içinde. Bunu üzerindeki tarihlerden anladım. Peki nasıl geçmişti bu Nestor'un eline. Uzak diyarlardan getirttiği biblolar kadar kolay sahip olabileceği bir şey değildi bu. Bu soruya cevap bulamazken, bir yandan da kitaba göz gezdirmeye devam ettim. Kitapta Delphi Apollon tapınağında çeşitli dönemlerde yaşamış, ve ölüme çare ile ilgili çalışmalar yapmış rahiplerin resimleri ve çalışmaları vardı. Aslında ben öğreneceklerimin hepsini ilk sayfada öğrenmişim. Biraz daha göz attıktan sonra, işi daha fazla riske sokmak istemedim. Kitabı geri yerine koyarken, sevgilimden ayrılıyormuş gibi hissettim kendimi. Beni bu sırna ulaştırdığı ve hem de bunu ilk sayfada yaptığı için defalarca öptüm onu.

Sessizce:

“Elveda” dedim. “Elveda ölüme olmasa da, benim derdime çare bulan kitap”

Delphi Apollon tapınağında birleşen sırlarımızın bizi nerelere götüreceğini bilmiyordum. Sessizce kitabı yerine koyup Nestor'un odasından ayrılırken, kulaklarımda kör ve sağır üç rahibin söyledikleri bir ölümsüzlük şarkısı yankılanıyordu.”

Mor Dağlar her tarafa ölüm saçmaya hazırlanırken, binlerce yıl önce çarpan isyankar yüreklere girip onları bu arzularından vazgeçirmek için adeta kıvranıyordu.

XXIV.BÖLÜM

ATLAR VE CASUSLAR

Üst üste yığılmış, kolu, bacağı, kafası yanmış cesetlere bakıyordu erler. Kimisi içi kalkarak bakıyordu askerlerin, kimi acıyarak, kimi de öfkeyle...

“İşte” diye bir çığlık attı Bilge Ser. “İşte Sevgili kardeşlerim. Vatanımızın düştüğü en son durum!”

Kısık sesine hıçkırıklar karışmaya başladı:

“Gördüğünüz gibi, geriye yalnızca bizler kaldık. Birkaç tecrübeli yaşlı kurt ve sayıları bir ordu için hiç de fazla olmayan siz gençler; hatta çocuklar demek daha doğru belki de. Vatanımız bizim avuçlarımızda kaldı. Yıllardır süregelen tembelliğin, belki vurdumduymazlığın acı sonudur bu. Ben Bilge Ser olarak böyle kara bir günü görmektense ölmeyi tercih ederdim doğrusu. Eğer şu an ölmeye razı olamıyorsam, bu vatanım için atabileceğim birkaç adım daha olabilir inancındandır. Adım adım ölüme, yok olmaya giden bir nesil olduğumuzu ben ne kadar sözcüklerimde saklasam da sizler her şeyi apaçık görmektesiniz. Elimiz de ne cephanemiz, ne yeterli askerimiz, ne de eğitilmiş elemanlarımız var. Bir elin parmakları kadar kaldık işte böyle. İşte manzaramız, işte son durumumuz. Sakın gözlerinizi kapatmayın, ya da yüzünüzü çevirmeyin. İyice bakın burada yatan askerlere. Yandıkları için tanınmaz olsalar da, sizler biliyorsunuz ki, burada yatan ölümler, ya babanız, ya kardeşiniz ya da komşunuz.”

Kümelere halinde yakılan cesetlere doğru ilerledi. Üst üste yığılı olan yanık gövdelerden birinin kolunu tuttu.

“İşte kömür olmuş bir kol var burada. Bu vahşeti iyice görmeyi istiyorum. Eğer ki bu savaştan neslimizi sağ çıkarabiliriz de, geleceğe evlatlar bırakabilirsek, bu diyar durdukça anlatsın torunlarımız bu yanıkları torunlarına. Bizim yaptığımız hataları yapıp bu duruma gelmesinler. Eğer ki bir savaşın içine giriyorsak, ne için, neyi kurtarmak için girdiğimizi bilin. Buradaki manzara yarın annelerimizin, kız kardeşlerimizin ve bebeklerimizin manzarası olacaktır.”

Diz çöktü yere, ağlamaklı oldu. Ne yapacağını bilmiyordu Bilge Ser. Vatanları ve nesilleri böyle göz göre göre avuçlarından kayıp giderken, ne yapacağını bilmemek kadar korkunç bir şey olabilir miydi?

Yeniden doğruldu. Boğazını temizledi ama bağırılmaktan sesi iyice kısalmıştı.

“Şimdi bazıları belki içinden beni kınıyor... böyle kadınlar gibi savaş meydanlarında ağıt yakmamı, ağlayıp sızlamamı bana çok görüyor. Ne yaptığımı farkındayım. Ama biliniz ki yarı ömrümü bu topraklara verilen savaşa yardımla geçirdim. Benim nasıl maharetlere sahip olduğumu içinizde bilenler ve bilmeyenler var. Savaşın lojistik yönü neredeyse tamamen benim elimde. Bilimsel çalışmalar yapar, ordumuza silah tasarımlarında bulunurum. Ancak bu güne kadar milletimizin onuru gereği ne bir büyü ne de bir sihir kullanmışımdır bu savaşlarda. Alnımızın teriyle kazandık zaferlerimizi. Yüzümüzün akıyla döndük evlerimize. Ancak şimdi görüyorum ki, tükenmek üzereyiz. Bedenimizi ayakta tutan son damarlarımız da kopmak üzere.”

Herkes bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu. Çünkü biliniyordu ki, Bilge Ser boş konuşmaz, o konuşursa bunun altından mutlaka bir şey çıkar. Askerler derin bir üzüntü ve sessizlik içinde bu bilge adamın ağzından çıkan sözcüklere bakıyor, tek bir tanesini bile kaçırmak istemiyorlardı.

“İşte bu yüzdendir ki sevgili kardeşlerim...” dedi Bilge Ser. “Bu yüzdendir ki, savaş tekniğinde bazı değişiklikler yapacağız. Bu kez elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Yapacaklarımız, düşmana kallesçe vurmadan çok, neslimizi kurtarmak için verilen onurlu bir mücadele olacak. Bu güne kadar üzerinde çalıştığım, öğrendiğim ne kadar sihir, ne kadar büyü varsa yapacağım. Şimdiden söyleyeyim, buna Şaharm karşı çıksa da yapacağım. Eğer gerçekten karşı çıkıp, beni engellemeye kalkışsın onu da bir sihirle savaş bitene kadar donduracağım. Bu kadar kararlıyım yani. Bodur Diyarı’nda her ne kadar sihir hor görülse de, ben soyumuzun, uygarlığımızın devamı için bunu yapacağım.”

Etrafta bir uğultu oluştu. Herkes kendince bir şeyler mırıldanıyor, bu fikre karşı olmanın ışıltılarıyla karanlığı aydınlatıyordu gözler. Ay ışığı yukarıdan bu çaresiz birliği izliyor, yıldızlar bu yürekleri cesaret dolu askerlere yardım edememenin hüznünü barındırıyorlardı bedenlerinde.

Bilge Ser gelen mırıltıları duyduysa da bunlara aldırılmadan devam etmek istedi. Zira verdiği kararın öyle birden verilmediğini, bunu ta Bodur diyarı’ndan çıkarken düşünmeye başladığını ondan başka kimse bilmiyordu. Ülkesinde kalan son fidanların da, çiçek açmadan yok olup gitmesine izin veremezdi. Ancak kalabalığın uğultusu ve Şaharm’ın gür sesi gittikçe yükseliyordu.

“Sen” dedi Şaharm bağırarak. “Sen bilmiyor musun, tanrının büyüü uygarlığımızdan men ettiğini? Senin büyülerle dolu cehennem yolunda yürümektense, kavmimi alır, cennete götürürüm. Belki Bodur diyarı diye bir şey kalmaz o zaman, ama ebedi bir huzurla cennette yaşar insanlarım. Bu savaş senin olduğu kadar benim için de önemli. Bunu tartışmak bile yersiz olur. Ama böyle büyük bir onur mücadelesine, büyülerini, sihirlerini karıştırma. Senin bu pervasız konuşmaların yüzünden, sessiz sedasız terk etti tanrımız bizi. Oysa mücadelemize destek için gelmişti belki de. Nankör bir kul oldun daima tanrıya karşı. Ve hep de öyle kalacaksın. Bu yüzden, Bodur diyarının hükümdarı olarak seni bu konuşmalarından men ediyorum Bilge Ser!”

Bilge Ser ne ile karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Büyü için de, savaş malzemeleri için de bu askerlere ihtiyacı vardı. Şaharm’ı ikna etmekte imkansız başarmaktı adeta. Şaharm’ı duymamış gibi yaparak davasını anlatmaya devam etti:

“Bakın sevgili kardeşlerim” dedi Bilge Ser. “Ben büyüyle savaşı kazanabileceğimizi söylemiyorum. Büyüye güvenelim de demiyorum. Çünkü sihrin yapabileceği şeyler sınırlıdır. Ayrıca Obur kraliçesinin de bu sihirlerin altında kalacağını zannetmiyorum. Onlardan kimselerin de sihir yapabildiklerini biliyoruz. Bu adaletsiz bir savaş olmayacak. Ancak bu sayıyla Obur ordusunun karşısına çıkmak aptallık olur bana göre. Üstelik şimdi prenslerini öldürdük. Nasıl bir intikam sancısıyla döneceklerini bir düşünsenize. Kundaktaki bebeklerimize bile acımayacaktır, bu öfkeden kudurmuş kavim. Bizimki onların ülkelerine bir soykırım saldırısı değil, bir savunma çabasıdır. Ve savunmamız için de elimizden ne gelirse yapmalıyız diye düşünüyorum. Onura, şerefe leke sürecek bir iş değildir benim savaşırken size yapacağım yardımlar. Bilakis yıllarca süren bir emeğin ve çalışmanın ürünü kullanmaktır.”

Gelelim işin tanrısal boyutuna. Sihirler yapınca benim yüzümden kavmim lanetlenecek. İnancımızın temeli bu değil midir? Ancak bu zehrin bir de panzehiri var. Eğer ki büyülerimi yapar ve tanrının yasakladığı bir günahı işlersem, beni diri diri yakarak halkımızın üstündeki laneti kaldırabilirsiniz. Bu bizim inandığımız dinin bir şartıdır. Ben eğer bu savaştan galip çıkarsak ve benim yapacağım sihirler işe yararsa, diri diri yanmayı kabul ediyorum. Yeter ki uğruna verdiğimiz bu savaştan yüzümüzün akı ile çokalım, ve neslimiz yok olup gitmekten kurtulsun”

Şaharm uygarlığının lanetlenmesinden duyduğu büyük korkuyu bir kez daha yaşadı içinde. Bu adamın çözümlerinden nefret ederdi hep. Tanrıya karşı oluşu, çözümünü hep onun yasaklarına aykırılıklarda buluşu öfkeden deli ederdi onu. Ancak bu kez doğru bir şey yapıyordu sanki. Bu kez tanrısal bir çözüm üretiyor ve diri diri yakılmayı kabul ediyordu. her

şeyden önce tuttuğu inancına zarar vermediği sürece her fikir güzel bir fikirdi Şaharm için. Askerlerin gözünde bulunan bu çözümü reddederse tamamen, inadından yapmış olacaktı bunu. Bu kez onların gözünde hiç otoritesi kalmayacak, savaş bir iç isyana dönüşecekti. En iyisi şartlı bir şekilde kabul etmekte bu adamın dediklerini. Bilge Ser'e yanıt verir gibi konuştu:

"Bu yanık kokuları arasında bulduğın çözümler, zekice davranışlar beni oldukça şaşırtıyor doğrusu" diye başladı söze. "Dediklerini istemeyerek de olsa, doğru bir şey yapıp yapmadığımı bilmeyerek de olsa, kabul ediyorum. Ama şunu bilesin ki benim de bazı şartlarım olacak. Birincisi, gerekmedikçe yaptığın sihirler kullanılmayacak. İkincisi, Savaş lehimize sonuçlanırsa zafer kutlamalarına katılmayacak, bizim tespit edeceğimiz bir hücrede yanmayı bekleyeceksin. Üçüncüsü sadece sihir yapmakla uğraşmayacak, eskiden yaptığın bütün görevleri yerine getireceksin." Başka da bir şart aklına gelmemişti. Bu şartlarının temelinde, kararları onun verdiğine dair bir his uyandırmak yatıyordu aslında. Bilge Ser'in bulduğu ilahi çözüm bile onu rahatlatamamış, hala doğru bir şey yapıp yapmadığına dair kuşkusunu, kafasından yok olmamıştı. Bu yüzden tanrıya hoş görünebilmek için elinden geldiğince Bilge Ser ile ilgili cezalandırmayı ağır tutmaya çalışmıştı. Ama yine de o an için fazla bir şeyler düşünememiş, en ağır cezayı zafer kutlamalarından onu men etmekte bulmuştu. İçinden "Affet beni tanrım. Ve kavmimi lanetinden uzak tut " diye dua etti.

Bilge Ser Şaharm'ı ölümü pahasına da olsa ikna etmeyi başardığı için, bu yanık ceset kokuları arasında buruk bir sevinç yaşadı. Ve işe nereden başlamaları gerektiğini düşünmeye koyuldu.

"Peki" dedi askerlerden birisi. "İşe nereden başlayacağız?"

Savaşı iyi bilen Şaharm soğukkanlı bir biçimde:

"Hemen etraftan toplayabildiğiniz kadar çalı çırpı toplayın. Şehitlikleri yarım kalmış bu askerleri yakıp onları gömeceğiz önce. Sonrasında Bilge Ser'le konuşup, yapmamız gerekenleri anlatacağız size"

Askerler hemen işe koyuldular. Bulabildikleri kadar çalı çırpı bulup getirdiler.

Onlar bu işleri yaparken, rahip askerlerin başında dualar okuyup, cenaze için gerekli ayini yapıyordu. Ateşe verilecek çalılırların üstüne askerlerden kalan parçalar taşındı. Yanmış akrabalarını taşırken yüreklerinde hem bir acı, hem de bir isyan duygusu gezindi. Savaşın acımasızlığı bir kez daha gönüllerde boy gösterdi.

Onlar bu işleri yaparken bilge Ser'le Şaharm da bir araya gelip bir plan yaptılar. Onları konuşurken görenler, kimi zaman bir takım harareti, konuşmalar içine girdiklerine tanık oldular. Önlerinde belki de nesillerini ebediyete yollayacak bir varlık ve yokluk savaşı onları beklerken ümitlerini söndürmeksizin, kendilerine söylenenleri yerine getirdiler. Obur halkıyla girecekleri bu amansız mücadele Bilge Ser'in de yardımıyla daha da hareketli olacaktı. Bir prensin canına ödenen bunca yanık bedelin verdiği intikam duyguları, bu genç yüreklerde yanıp yanıp söndü. Ellerde taşınılan yanık parçalar, her defasında yeniden ateşledi ruhları. Tanrılarına olan bağlılığın verdiği engelleri aşmak için en sonunda canını ortaya koyan bir bilge adam vardı önlerinde. Ve bu onların cesaretini artırırken, bir yandan da Şaharm gibi inandığı değerler uğruna her şeyini verecek, yılmaz bir kumandan duruyordu. Böyle bir savaşı kazanmak, onları kendi tarihlerine "gerçek savaşçılar" olarak yazdıracak, nesilden nesile anlatılan hikayelerin, abartılı serüvenlerin baş kahramanları yapacaktı. Bunun için ellerinden geleni yapmaya hazırdılar.

Askerlerin yakılma töreninde, bütün askerler tek bir yere istiflenmişti... bu yüzden Şaharm'ın emriyle herkes bir meşale tuttu bu ölü canlara. Onlar tamamen yanıp kül olunca, Bilge Ser planı anlatmak üzere herkesi başına topladı. Yalnızca birkaç kişi nöbet için ayrıldı. Büyük bir soğukkanlılıkla söze başladı.

"Öncelikle savaşın stratejik boyutunu anlatayım çocuklar. Hazırlanmak için yeterli zamanımız olacak. Sebebinin ne olduğunu ise söyleyeyim. Obur yasalarını en az onlar kadar iyi bilen biri olarak, prensin ölümünden ve toprağa verilışinden sonra en az kırk gün savaşılmaz. Bu ölen kişinin ruhuna bir saygıdır, onun için tutulan yasın bir göstergesidir. Neredeyse hiçbir şey yapılmaz o ülkede bu kırk günlük süre içerisinde. Yalnızca şunu söyleyeyim, ordularını düzenleyebilir, savaşa hazır hale getirmeye çalışabilirler. Bu durum gösteriyor ki, kırk gün boyunca hiçbir saldırıya uğramayacağız. Kırk günün bitiminde büyük bir saldırı yapacaklarını düşünecekler. Prens gibi onlar için kutsal olan bir varlığın intikamını, alabilecekleri en acı biçimde almaya çalışacaklar. Hatta şehrimizi yerle bir etmek, en son çocuğumuza varana dek öldürmek isteyecekler. O yüzden de buraya casuslar göndermeye çalışacaklar, buradaki durumu öğrenmek için. Bu yüzden bizler öncelikle casuslara karşı çok dikkatli olmalıyız. Casuslar yalnızca cephede değil, şehrimizin içinde de çalışmalar yapmak isteyeceklerdir. Bu yüzden, Korhar'ı bilgilendirecek ikinci bir kişi yollamak

lazım şehre. Ancak ona durumu anlatır anlatmaz geri dönmesi lazım bu kişinin. Hatta birinin sırf şehirle burası arasında haber taşımak için görevlendirilmesi lazım. Bu iki de olabilir. Çünkü elimizde Oburlardan kalma iki at var. Bu atlar, yolu olabildiğince kısaltacaklar. Bu da işimizi kolaylaştıracak. Şehre gidip gelmek için görevlendirilecek o iki ulakla ayrıca konuşup, onlara ekstra görevler vereceğim. ”

Bunları hiç nefes almadan anlatıyordu adeta. Askerlerden ise çıt dahi çıkmıyordu. Bilge Ser’i dinledikçe bu savaşı kazanacaklarına dair inançları artıyordu zira. Bilge Ser olanca ateşiyle anlatmaya devam etti:

“Gelelim burada bu kırk gün boyunca yapabileceğimiz hazırlıklara. Öncelikle burada bir atölye inşa edeceğiz. Şehirdeki evimden gerekli malzemeleri iki atlı taşıyabilir. Bu iş için bana on beş asker yeterli gelir. Atölyenin inşasından sonra hem doğadan gerekli kaynakları toplamak için, hem de yapacağım sihirler için bu on beş kişinin yardımına ihtiyacım olacak. Dört kişi yiyecekten sorumlu olacak. Kalan askerler ise yılmaksızın Şaharm’ın savaşa ilgili vereceği eğitime katılacak. Ben her işin gönüllü kişilerce paylaşılmasını istiyorum. Yeteneklerinizi gösterebileceğiniz alanlar seçin ki, başarıyı yakalayabilesiniz. ”

Askerler dikkatle dinlediler Bilge Ser’i. Şimdi iş görev paylaşımındaydı. Dört asker aralarında anlaşıp, yiyecek işiyle uğraşmak istediğini söyledi. Hem kırk gün boyunca yetecek yiyeceği sağlayacaklardı, hem de ondan sonraki günlerde, savaşırken kullanabilecek kadar yiyeceği stok edeceklerdi.

Bilge Ser’e yardım edecek on beş kişi ise, Bilge Ser’in de desteğiyle biraz da zorlayarak seçildi. Herkes her şeye gönüllüydü ama savaş eğitimi almak isteyenlerin sayısı çok fazla olduğu için bazı kişileri Bilge Ser kendisi seçti. Onlar da bu görevlerini ellerinden geldiği kadar iyi yapacaklarına yemin ettiler.

Sıra Bodur Diyarı’na gönderilecek olan iki ulağın seçimine gelmişti. Bu aşamada İva söz almak istediğini söyledi Bilge Ser’e. Bilge Ser de büyük bir memnuniyetle bunu kabul etti.

“Oburlar’ın ülkemize casuslar gönderecek olması hepimizin kabul ettiği bir gerçek” diye başladı söze. “Biz neden onların ülkesinde olup bitenleri öğrenmeye çalışmıyoruz. Bence elimizdeki iki atı şehre gitmek için kullanmak yerine, casusluk için Obur Diyarı’na gitmek için kullanabiliriz. Şehre yürüyerek de gidip gelinebilir. Hatta bu iş için savaşa katılmayan çocuklar bile kullanılabilir. Birkaç kez onlara eşlik edilirse eğer, sonrasında öğreneceklerdir. Kendi sınırlarımızda olduktan sonra, bu onlar için büyük bir tehlike olmaz. Bu hepimizin savaşı ve uygun yaştaki çocuklar da bu savaşı göğüsleyebilirler bence.”

Herkes İva’yı onaylar gözlerle baktı ona. Bilge Ser’in de kafasına yatmıştı bu fikir ama Şaharm’a sormadan karar alınamayacağını söyledi. Şaharm yaralı askerle ilgilenmekteydi... Bilge Ser’in müdahalesinden sonra, biraz olsun kendine gelmişti asker.

Bilge Ser toplantıya kısa bir süreliğine ara verdi. Gidip bu durumu Şaharm’la konuştu. Gelirken yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. Şaharm bunu kabul etmişti...

Şimdi asıl önemli olan, kimlerin gönderileceğiydi. Böyle bir görev için, çok zeki ve becerikli iki kişi seçmek gerekiyordu. Bilge Ser öncelikle kimlerin gönüllü olduğunu öğrenmek istedi. Herkes bu görev için seve seve Obur diyarı’na gitmeyi istiyordu. Bu yüzden, bu iki casusu yine Bilge Ser belirledi. En uygun olanlar İva ve Frilavdı. Bu seçime kimse itiraz etmedi. Zira fikrin sahibi İva’ydı ve Frilav da onun en iyi dostuydu. Herkes bu iş için iyi bir ikili olacaklarını düşündü.

Atlar devreden çıkınca şehre gönderilecek ulak sayısı da bire indi. Bu seçimi de yine Bilge Ser’e bıraktılar. Bilge Ser çok zor olmayan bu görev için oradaki askerlerden herhangi birini bu iş için görevlendirdi. Bu askerlerin hepsine çok güvendiği için, güven meselesini düşünmedi bile.

“Şu andan itibaren çalışmalarımız başlıyor” diye haykırdı bilge Ser. Bana yardım edecek on beş kişi, şehre gidecek ulak ve görevlendirilen iki casus hariç, herkes Şaharm’ın yanına gitsin. O size gerekli komutları verecektir.”

Büyük bir kalabalık uykudan uyanıyormuşçasına ayaklandı. Ve hızlı adımlarla Şaharm’ın olduğu yere doğru ilerlemeye başladılar. Bilge Ser, ona yardım edecek kişinin sekizini ulakla birlikte şehre göndermeye karar verdi. Oradan Bilge Ser’e gerekli olan malzemeleri taşıyacaktı bu sekiz kişi. Bilge Ser’in emirlerini ise yalnızca ulak bilecek, diğerlerinin bundan haberi olmayacaktı. Tek düşünüp, toplu hareket etmek istiyordu Bilge Ser. Ulağı bir köşeye çekti ve ona emirler verdi:

“Öncelikle” dedi. “Seninle gönderdiğim haber her ne olursa olsun, yalnızca sen, ben ve haberi iletmen gereken kişi bilecek. Söylediklerimin en çok kimlere ulaşacağını, haberi göndereceğim kişiler kimlerse onlar bilirler. Sana düşen verilen emirleri oraya bildirip, hiç vakit kaybetmeden, oradakileri de buraya bildirmen. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Tanrının emriyle oradaki bütün kadınlar savaş esnasında bize yardım edecekler. Şu an bunun hazırlığı içinde olduklarını tahmin ediyorum. Bizlere yardımı olacak bir takım savaş malzemelerini, ve sihir için gerekli araç ve gereci onlar sağlayacak. Bir de her hangi olumsuz bir durumda kendilerini koruyabilmeleri için eğitim almaları gerekiyor. Bunun için Korhar’ın buraya gelip, birkaç günlüğüne de olsa Şaharm’dan bazı taktikleri öğrenmesi gerekiyor. Ona söyle hemen yola çıksın. Bir de Balkı meselesi var. Tahmin ettiğim kadarıyla, şu anda kadınları örgütlemiştir. Onları şehrin savunmasına hazırladığı kadar, kazanılacak bir zaferin eğlencesine de hazırlasın. Mesela savaş kazanıldığında yapılacak kutlamalar için meşaleler veya süsler hazırlatsın onlara. Bu iş için birkaç kişiyi görevlendirsın hatta. Bu kadınlara kendilerini iyi hissettirecek, Verdikleri bu mücadelenin doğruluğuna ve kazanılabileceğine inançları artacaktır böylece. Onların yaptığı her işe birazcık estetik karışmalı. Mesela savaş için üretecekleri bir takım sihirli oklar olacak. Onlara istedikleri şeyi işleyebilir, istedikleri şekli verebilirler. Bıraksın herkes iç dünyasını istediği gibi yansıtın bu savaş malzemelerine. Bu onların her zaman yakalayamayacakları bir fırsat. Savaşa cephedeki herkes ölecekmiş gibi hazırlasın kadınları. Ama bunu asla hissettirmesin onlara. Bunu nasıl yapacağını çok iyi bilir Balkı. Malzemelerim gelip de buradakilerin görev dağılımını yaptıktan sonra da onlara düşen işleri bildireceğim. O zamana kadar, Balkı sığınaklar hazırlatsın kadınlar. Yiyecek stok ettirsin. Psikolojik olarak hazırlasın onları ve emirlerimi beklesinler. Bir de şu bahsedilen çocuk ulaklar konusu. Belki ileride sana burada veya orada farklı görevler verilecek. O yüzden bir çocuk seç ve gelirken onu yanında getir. Hatta Şaharm’ın oğlu Keen çok uygun bu iş için. Ona benden öğrendiklerini her yolculukta parça parça öğret. Hepsini birden verirsen kafası karışır. Ama unutma o çok zeki bir çocuk. Bu işi yeterince hızlı bir şekilde öğrenecektir. ”

Bilge Ser’in konuşmaktan boğazı kurumuştur. Ancak bir an önce görev dağılımını yapıp herkesin yapacakları işe hemen başlamasını istiyordu. Devam etti:

“Sana söyleyeceklerim bu kadar şimdilik. Bodur Diyarı’ndaki hazırlıkları Şaharm bilmeyecek. Elinden geldiğince seninle gelen sekiz kişiden de bunu saklamaya çalış. Kadınların kazdıkları çukurların intiharlarına bir hazırlık olduğunu anlat. Tıpkı Şaharm’ın dediği gibi. Eğer bizim yenilgimiz duyulursa – ki cephe işler kötüye gidince bir adamımız mutlaka onlara haber uçuracaktır- bir kısım kadın intihar ederken, diğerlerinin bu hazır çukurlara onları gömeceklerini, son kalanlarında, kendilerini şelalenin girdabına atıp ortadan yok olacaklarını anlat arkadaşlarına. Onları yanlış yönlendir. Zira bu işi ne kadar çok kişi bilirse, Şaharm’ın duyması ihtimali o kadar çok artar. Bunu elinden geldiğince engelle. Hatta mümkün olursa, evime giderken en tenha yolları seç. Kadınları ve onların çalışmalarını görmesin bu sekiz asker. Sana çok güveniyorum. Dediklerimi aynen uygula ve malzemeler atölyemden çıkartılırken askerlerin yanında olmaya gayret et. Onları uğurladıktan sonra görüş sen Balkıyla. Ve onlardan sonra gel buraya... Evet söyleyeceklerimin hepsi bu. Şimdilik yolun açık, şansın bol olsun asker. Unutma bu savaş kazanılırsa, bu aklın ve iş birliğinin zaferi olacak! ”

“Emredersiniz” diye selamladı asker Bilge Ser’i. Ve sekiz askeri beklemeye koyuldu.

Bilge Ser atölyesine göndereceği sekiz kişiye de orada buldukları her şeyi getirmelerini emretti. Ve hepsine başarılar dileyerek onları uğurladı.

Geriye kalan yedi kişiye ormandan iki odalı bir kulübe yapacak kadar ağaç kesmelerini emretti. Onlar da hemen işe koyuldular.

Geriye yalnızca İva ve Frilav kalmıştı. Onların işi çok zor ve önemli bir iş olduğu için onları en sona bıraktı. Her ikisini de yanına çağırıp onlara bir takım nasihatlerde bulundu:

“Bakın çocuklar” dedi Bilge Ser.

“Yapacağınız iş aslında sizin yaşınızın çok çok üzerinde olan tecrübeli kişiler tarafından yapılması gereken bir iş. Ancak bu işi çaresizlikten yapmak zorunda olduğunuzu unutmadan hareket edin. Kendinize hiçbir zaman fazla güvenmeyin. Zira bu güven sizin için sarsıcı sonuçlar doğurabilir. Bunu düşünerek hareket edin. Unutmayın ki, sizin casusluk yapacağınız yer de sizden çok daha zeki ve tecrübeli kişiler var. Kesinlikle geçtiğiniz yerlerde iz bırakmayın ve asla fevri davranmayın. Yüreklere acıyla ve intikam hırsıyla dolu olan sizler asla bir çöple dünyayı yakacağınızı düşünmeyin. Onlardan birkaçını görürseniz, duygularınıza kapılıp, onlara saldırmayın. Bunu yapmayın diyorum, çünkü o cesaretin sizde olduğundan eminim. Bir başka nokta, ne istediğinizi bilerek hareket edin. Ordularının sayılarını, iç meselelerini,

prensın yarattığı boşluğun ne anlama geldiğini, sihirle, büyüyle uğraşanlarının olup olmadığını, vatanımıza nasıl bir güçle ve ne şekilde saldıracaklarını, kısacası savaşta işimize yarayacak her şeyi öğrenin. Boyunuz onlara göre küçük olduğundan her yere girip çıkabilir, çok zeki hareket ederseniz her bilgiyi öğrenebilirsiniz.

Şimdiye kadar anlattıklarımın daha önemli olan bir nokta var ki, o da hayatta kalmaya çalışın. İsterseniz hiçbir şey öğrenmeyin ama mutlaka geri dönmeye çalışın. Bu bizim için her şeyden daha önemli. Dediklerimi unutmayın. İsterseniz atlarınızı belli bir noktada bırakabilirsiniz. Ancak bizim ülkemizde at olmadığı için genellikle sizden şüphelenmeyeceklerdir. Sizi uzaktan ele verecek tek şey boyunuz. Onun içinde boyunuzu uzun gösterecek çalılar veya büyük yapraklar bağlayın belinize, belinizden yukarı doğru çıkacak şekilde. Hiçbir Oburla diyaloga girmeye, onları kandırmaya çalışmayın. Çünkü pek çoğu bizi bizden daha iyi tanır. Söylediklerimi asla aklınızdan çıkarmayın ve tersine hareket etmeyin. Aksine davranırsanız, yalnızca kendinize değil, uğruna her şeyimizi verebileceğimiz kutsal mücadelemize de zarar verir, bu davaya ihanet etmiş olursunuz. Atlarınızla ayrılacağınız bu cephede, her gün sizi gözlüyor ve bekliyor olacağım. Ve kırk günden önce de geri dönmeyi unutmayın. Bunun için bir hesap tutun. Taşları ya da başka şeyleri kullanın. Bir keseğe kırk taş koyun ve her gün birini atın mesela. Onu siz sağlam kafayla daha iyi hesap edersiniz. İkinize de dua edeceğim. Bizim içimizdeki gerçek tanrı ikinizin de yardımcısı olsun ve merhametini üzerinizden esirgemesin. ”

İva ve Frilav dikkatle dinlediler Bilge Ser’in dediklerini. Her ikisinin de gözlerinde vatana gerçekten hizmet ettiklerinin emaresi olarak yıldızlar parıldıdı. Bir köşede bağlı olan atları açıp da üzerine atladıklarında, rüzgar henüz bitmemiş bu karanlık gecede, kendi hızına kattı onları.

Özgürlüğe giden yolda, rüzgardan daha hızlı giden nal sesleri duyuldu.

Mor Dağlar acımasız bir savaşın başlayacağına dair küskünlüğünü bağrına gömerken, Bazı kalplerin son demlerinde attığına dair bir kara haber yayılıyordu kainata.

XXV.BÖLÜM

“VEDA ODASI”

Kraliçe, karanlıkta zorlukla fark ettiği kralın yüzüne acıyarak ve tiksinierek baktı...

Kral uykusunun şaşkınlığını hala üzerinden atamamıştı. Bir an düş gördüğünü sandı. Öyle ki içinde bulunduğu durumun düş olup olmadığını anlamak için, kafasını yatağın yanındaki taş duvara vurdu. Gerçekten ne bir rüyanın içindeydi ne de bir düşün.

Odanın pek çok yeri aynalarla kaplıydı. Nereye baksa kendini görmeye alışmış bu yaşlı adam, pek çok kez delirmemek için gözlerini kapatırdı bu odada...

Kraliçe ağır adımlarla yatağın önüne kadar geldi. Tepeden aşağı kralın bütün yaşlanmışlığını, bütün acizliğini süzdü. Kral onun bu aşağılayan bakışları altında eziliyor, ufacık kalan bedenini küçüldükçe daha da küçülüyordu. Yine de kraliçeyi görmüş olduğuna sevinmiş gibi görünüyordu. Bu, kraliçeyi görmüş olmanın sevincinden çok, ilk kez fareler ve kurbağalar haricinde bir canlı görmekle de yakından ilgiliydi.

Onun yüzündeki minik tebessümü, odanın loşluğuna rağmen yine de fark eden kraliçe bunun fazla sürmesini istemedi:

“Sana kara bir haberle geldim, ey kararmış ruh.” diye gürledi...

Kral gözü kraliçeye alıstıkça onun çamurlar içinde yalınayak olduğunu fark etti. O, Empira'nın bu haline bakarken, söylediği bu cümleyle irkildi. “Nedir haberin?” diye sormaya cesaret edemedi.

Kraliçe bütün acımasızlığıyla:

“Ne olduğunu sormayacak mısın?” diye bağırdı ikinci kez.

Kral içine çökmüş yanaklarıyla ve ağzında birkaç tane kalmış dişiyle, ağzı bir karış açık bakıyordu eski karısına. Onunla aynı yastığa baş koyduğu günleri hatırladı. Hele şu son zamanlarda onunla geçirdiği saadet günleri gelince aklına daha da çok titredi içi...

“Empira'm” dedi. “Güzel Empira'm.” Sesi iyice kısıktı. Kendi sesi kulaklarına değince bir süre buna alışmadı, bu sesi yadırgadı. Bu sözleri söyledikten sonra titreyen bir sesle devam etti:

“Eğer bana kara bir haber getirdiğini söylüyor ve benden bunun ne olduğunu sormamı istiyorsan, bilesin ki seni görmek kadar, ya da gelişini işitmek kadar kara bir haber yoktur benim dünyamda!”

Kraliçe beklemediği bu sözler karşısında, birden karşıdaki aynalardan birine saplanıp kaldı. Kral kadar zeki olmadığı için, bu hakarete anında bir cevap bulamadı. Aynada hem kendini görmeye dayanamıyor, hem de gözlerini aynadan alamıyordu. Birkaç saniyelik bir sessizlik, labirentin bütün koridorlarını gezindi.

Aynadaki yüz yavaş yavaş değişmeye başladı. Ağzındaki dişlerden ikisi uzadıkça uzadı. Dağınık saçlar bir anda bir topuz halini aldı. Ardından bu topuz dağıldı. Saçları kabardıkça kabardı sonra. Ardı sıra dişleri uzadı. Hem de uzadıkça uzadı. Yerlere degecekti neredeyse. Kulakları irileştikçe irileşti. Gözleri ayna kadar oldu. Aynanın kendisi oldu hatta. Ortaya çıkan o iki uzun ve sivri dişin uçlarından kan damlamaya başladı... Kraliçe dehşetle bakıyordu bu görüntüye. Krala bağırmak istedi. Ve dilinin bir balon gibi şiştiğini hissetti ağzından. Bir türlü dışarı atamıyordu bu dikenli et parçasını. Karanlıkları çektikçe çekti burun deliklerine. Hiç karanlık kalmadı odada. Kraliçenin bu hali kabak gibi çıktı ortaya. Ayna gerçek olan ne varsa karıştırdı hayatın gerçeklerinin içine. Elindeki tomar anahtarları birden bire savurdu aynaya kraliçe. Aynadaki canavar tuzla buz oldu yerde.

Kral şaşkınlıkla baktı kraliçeye. “Ne oluyor?” der gibi baktı yüzüne. Ama yüzü ifadesiz kaldı. Yüzüyle “Ne oluyor yahu?” demeyi unutmuştu. Ya da buruşan derileri bunu yapmasına izin vermedi.

Tıpkı görmek istemediği her şeyi yok ettiği gibi, aynayı da yok eden kraliçe, bu korkunç görüntü yok olunca topladı düşüncelerini:

“Kara haber mi istiyorsun sen? Anlatayım sana kara haberlerin bazılarını...” diye başladı söze. Sesinde bir ateş, bir yangın, bir titreme vardı. Bir öfkenin alevden dilleri yaladı bütün aynalarını odanın. “Kara haber senin ana karnına düştüğün günün adıdır. Ebenin ellerine döküldüğün günü ise kara ile değil katranla tanımlamak gerekir. Alnına yazıldığı günün ise karasına bir isim bulunamadı...Ruhunun bedenine koyulduğu güne de kara demek iltifat olur sana, ey miskin kul. Ey kendini kral zannedip, aynalarda adım adım yaşlandığını gören, ölümünü basamak basamak, özümseyerek yaşayan sefil ruh...”

Kral uykusunu yavaş yavaş atıyordu üzerinden. Onun bu şekilde çıkışı için burkmuştu ama belli etmedi.

“Benim yavaş yavaş tükenişimin, bu kara yazgımın sonunda beni bekleyen aydınlıklar var..” diye başladı söze. “Günün birinde bu cehennemden kurtulacağımı biliyorum. Bir gün bütün yalanların, bütün entrikaların çıkacak ortaya. İşte o zaman gerçek tükenişin ne olduğunu anlayacaksın. Her ne kadar dışarıdan tükeniyormuşum gibi görünsem de, gün geçtikçe daha iyi bir kral oluyorum. Burada adaletim ve halkıma bakışım daha da sağlam adımlarla büyüyor. Sen beni hemen öldürtmeyip, aynalarda yavaş yavaş yaşlanıp, nasıl tükendiğimi görmem için hapsedip, on yıl bekletmiş olsan da yine kazanan ben olacağım güzel Empira'm. Her gelişinde sana yalvarıp yakarmam, dizlerine kapanmam ümidiyle geliyorsun buraya. Ama ben de sana kötü bir haber vereyim o günü asla göremeyeceksin. Yazgım bana her türlü oyunu oynayıp, beni yavaş yavaş çürümeye terk etmiş olsa da sen bunu göremeyeceksin. Çünkü bunu yapmak yazgımın değil benim elimde. Ben baharın ne zaman geldiğini, çiçeklerin ne zaman açtığını bilemesem de içimde bana gelecek baharı büyütüyorum her yılın bilmediğim bahar mevsimlerinde...”

Güçlü görünmeye çalışsa da, sesinde ağlamaya hazır bir titreme çok belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Uzun zamandır tek bir laf edememenin verdiği bir güçle de hiç durmadan, nefes almadan, kelimeleri, bölmeden konuşuyordu. Yıllardır düşünüp, tasarladıklarını, içinde biriktirip sakladıklarını bir yanardağın lavlarını saçtığı gibi saçıyor dışarıya. Kraliçe de onun böyle konuşmasına izin veriyor, onun acı çeken gizli yönlerini görmek, hissetmek ruhuna doldurmak istiyordu. Kral tek bir nefeslik ara vermediği konuşmasına devam etti:

“Her ne kadar, güzel ülkemin, güzel toprakları üzerinde doğan altın rengi göremesem de, ben her gün altın bir güneş doğuruyorum odama. Her yeni güne, kendimce oluşturduğum her yeni güne, bir de güneş çizmeyi ihmal etmiyorum. O güneş sayesinde böyle erimeden ayakta duruyor kemiklerim. Dışarıdan bana getirilen yiyeceklerin, üzerindeki güneşi kokluyor da öyle alıyorum ruhumun gıdasını... Üzerinde at koşturduğum topraklarımın kokusunu her özlediğimde taşlarını kokluyorum bu zindan odasının. Elbet mor dağlarının bir yerinden çıkartılıp getirilmiştir bu taşlar. Kokuları hala mor. Bu zindan, kalleşçe, kahpece hazırlanan bu zindan benim kokumu nasıl silip götüremiyorsa, beni nasıl çürütemiyorsa, taşlarımın kokusunu da söküp alamıyor üzerlerinden.”

Bir süre nefes aldı kral Rasesif. Dudaklarının etrafında biriken beyaz damlacıkları diliyle temizleyip, yutkunarak devam etti.

“Ne oluyor biliyor musun? Çürüdüğümü, bitlenip kurtlandığımı göreyim diye koyduğun bu aynalar, kendileri çürüyüp tükeniyor. Ayda yılda bir defa buraya uğruyorsun ve yalnızca bu kısa sürelerde bile seni çürütüp yok ediyor. Her geldiğinde, içinde gördüğün gerçeklere isyan ediyor, aynalardan birini kırmadan gitmiyorsun. Ben iyi bir kral olarak, entrikalara ve oyunlara hazırlıklı yetiştirildim. Eğitimcimim, günde on saat beni yetiştirip ders veren hocalarım bu yaşayacaklarımı zaten anlatmışlardı bana. Bunlar da olabilir demişlerdi. Eriyip, tükenen hiçbir zaman benim ruhum olmayacak bu zindanlarda. Eriyip tükenen senin üzerinde sırtan, emanet kraliçeliğin olacak.

Ben burada, bu zindan da, özgür düşüncelerimle yaşayıp, yazgıma ara sıra isyan ederken, ve buna yalnızca bazı zamanlarda baş kaldırıırken, senin saraydaki yaşamın nasıl ha? Seni arada bir buraya getiren vicdan azabın nasıl? Her gün başka bir erkekle, günahkar aşklar yaşayan, yatağının üzerine kılı düşmemiş saray erkeği kalmamış, entrikalarıyla yalnızca kendi hayatını değil, başka hayatları da mahvetmeyi amaçlamış bir fahişesin sen. Kendini kraliçe zanneden, kendi içindeki sarayına, saraydan zindanına, yatak odasındaki karyolasının demir parmakları arasına kapatılmış, çıkmak için inim inim inleyen, üzerine düşen her gün ışığını kılıç darbeleri ya darbeleri olarak gören, kendisi sefillerin sefili olduğu halde, asil ruhlara dil uzatıp, bu unvanı onlara yakıştıran, alçak bir ruhsun sen. Güzel ruhların katili, hırslı, aç gözlü, doymayan, tembel, yüreği kinle, gözleri kibirle ve ruhu sahte bir gururla dolu, zavallı bir kancıksın sen ey güzel Empira'm. ”

Kraliçe adeta donmuş gibi dinliyordu. Sanki birisi geçmiş, hayatından kesitler sunuyor ve o da buna engel olamıyordu. Kralın ölmek üzere olan, sefil ruhuyla karşılaşacağını düşünmüştü oysa buraya gelirken. Bu gördüğü manzara, bu duydukları ancak bir kabus olabilirdi.

“Vücutuma enjekte ettirdiğin o sahte ölüm ilacının, ölmemiş bedenimi tabuta koyduruşunun, arkamdan yaktığın sahte ağıtlarının, tacımı tahtımı bir hırsız gibi çalışının bir bedeli olacak elbet güzel Empira. İşte şu anda sen bu bedeli ödemektesin. Yalnızca şu nemli, pis kokan, zindan odasında bu bedeli ödediğini düşünüyor olsaydım, inan ki kahrımdan ölürdüm. Ama sen yaşantının her karesinde. Hayatının her bir zerresinde ödüyorsun bu yaptıklarının bedelini. Gün geçmiyor ki yatağında rahat uyuyasın. Gün geçmiyor ki, altında inlediğin erkeklerin senden nefret ettiklerini, senden tiksindiklerini, seninle yattıktan sonra, günlerce kendilerine gelemeyip kustuklarını bilmeyesin, düşünmeyesin. Sen mutsuz ve kötü bir kadınsın. Çocuğumun senden doğmasına sebep olduğum için kendimden utanıyorum. Benim yaşantım boyunca duyduğum ve duyabileceğim tek utanç budur. Ya seninkiler güzel Empira? Ya senin utanç listen saymakla bitmez. İşte ben bu yüzden etrafımı sarmış dışkı kokularından utanmıyorum. Senin gibi bir dışkının, daha pis kokan yaşantısını gördükten sonra, onların tahtlarda bile muhafaza edilebileceklerini düşünüyorum.”

Empira nemlenen gözlerini aynalardan ve Rasesif'ten kaçırarak düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Bu adamın bu kadar çok bilmiş olmasına, onu bu kadar büyük cümlelerle alt etmesine katlanamıyordu. Eğer ki onun söylediklerinin gerçek olmadığını düşünse, bu konuda zerre kadar bir düşünce gelse beynine, onu yerden yere vuracak, şu durumundan bin beter edecekti. Ama ne yazık ki, her söylediği cümlede haklı gibi görünüyordu kral. Bütün gün boyunca saygı gören kişiliğinin, burada, hem de işini iyi yapamadığı için bu zindan köşesinde, tıklı kalmış, yarı diri, yarı ölü bir tutsak kralın avuçlarında ezilmesine müsaade edemezdi yine de.

Sahte bir kahkaha attı.

“Sen” dedi. “Sen o kadar komik ve aptal görünüyorsun ki, bu söylediklerine yalnızca gülüyorum ben. Kendine bir bak istersen. Bunca ayna koydurdum senin bu sarayçılarına, ama görüyorum ki bu güne kadar akıl edip de bir kerecik bakmamışsın bu etrafı altın yıldızlarla kaplı aynalara. Kendi dışkısının içine karışıp kurtlanmakta olan, ezik bir adamın bana söylediklerine de bak hele. Kendi halini göremeyip, benim hayatıma yapılan eleştirilere de bir bak. Sen ki beceriksizliğin yüzünden, babandan kalan bir tahtı bile altında tutamadın. Oysa bana babamdan bir taht bile kalmamıştı. Önce zekamla, aklımla seni ayarttım. Bu güne kadar senden başka hiç kimsenin güzel demediği gözlerimle seni kandırdım. Bir tahtım oldu. Hiçbir gücün benden alamayacağı bir de tacım. Çünkü ben senin gibi ahmak değilim. Çünkü ben elimdekilerin değerini bilerek yaşıyorum. Çünkü ben o tahtı hak ederek oturdum. Bana babamdan kalan bir şey değil o taht. Benim alınımın teri, zekamın ve hırslımın bir semeresi o taht. Senin gibi kolay oturmadığım için de, kolay kalkmayacağım... ”

Sesini tamamen hırs bürümüştü artık. Kralın bütün söylediklerine cevap verecekmiş gibi topladı nefesini yeniden...

“Bana benimle yatan erkeklerin tiksindiğini, aksırıp tıksırdıklarını hatta kustuklarını söylüyorsun. Bunları inkar etmiyorum, etmeyeceğim de. Ancak ben çirkinliği fark ettim ve bu çirkinlikle elde edemediğim isteklerime ulaşmanın başka yollarını buldum. Gayretimle yaptım bunu. İstediyim sen değildin ancak, bana sağlam bir köprü oldun bu isteklerime kavuşmam için. Ben kötü olabilecek hayatımı kendi çabalarımla, kendi emeklerimle güzelleştirdim. Sense... Şu haline bak... Acıyorum yalnızca...

Sana kalsa şimdiye çoktan barış çığırtkanlığı yapmış, ülkemizin bir kısmını da vererek çoktan barış adı altında satmıştın her şeyi. Ama ben zenginleştirdikçe zenginleştirdim ülkemi. Ordumu büyüttükçe büyüttüm. Artık sen buradan çıksan bile yenemeyeceğin bir ordu var dışarıda. Sana bağlı olan salakların hepsinin kafasını kesip, kışlarına soktum. Bunların hepsini sen göresin diye yaptım. Yüreğine kan damlasın diye yaşattım bunca zaman. Yavaş yavaş öldüğünü göresin diye. Ve bana söylediğin onca şeyden sonra, ne kadar doğru şeyler yaptığımı şimdi anladım. Sana yaptıklarına hiçbir zaman pişman olmadım. Ve olmayacağım da...Senin gibi güçsüz ruhlar doğuştan hak ederler böyle şeyleri. Zeki olabilmek yeterli değil hayatta. Bir de kıcını kaldırıp, o zekayı kullanma becerisini göstermek gerekir. Aramızdaki fark, ne senin dediğin gibi benim orospuluğum, ne de kötü niyetli oluşum. Aramızdaki fark; benim zekamı kullanabilmem, seninse kafanın içindekileri hiç bitmeyen bir tatile göndermen. İnan ki bana sen sana olanlardan çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Kraliçe çamurlu saçlarını geriye doğru savurup, krala yeniden aşağılayarak baktı.

“Bana hiçbir zaman el açıp yalvarmayacağını, dizlerime kapanmayacağını söylüyorsun. Zira bunun katran karası yazgının elinde olmadığını anlatıyorsun bana. Ben de bunu yapacağına emin olduğumu söylüyorum. Gün gelecek ve bana yalvaracak, isteklerin için karşımda diz çökecek, ayaklarıma kapanacaksın. Hem de hiç farkına varmadan yapacaksın bunu.”

Kral da sabırla onu dinliyordu. Ve bir hamle ile sözü ondan aldı.

“Bu dediklerinin olmayacağını ikimiz de biliyoruz. On senedir, senin hayalini kurduğun bir şey bu. On yıl önce de aynısını söyledin. Şimdi de aynısını söylüyorsun. Ve her ikimiz de biliyoruz ki, şu anda senin yaptığın, benim kararan bahtıma biraz daha üzümlü, ağlayıp sızlamam için yapılan bir laf kalabalığından başka hiçbir şey değil.”

Kraliçe dayanamadı:

“Sen öyle zannet Rasesif” diye kükredi. “Tarih çoğu kez on senede yapamadığını on dakikada yapmıştır. Kendine ve gururuna olan aşırı güvenin, tutamayacağın sözler verdiriyor sana. Cehenneme alışmış ruhun, bizim gerçek dünyamıza dönemiyor. İyi eğitim almış kafan, bunca şeyin başına gelebileceğini hesap eden kafan, bunu hesap edemiyor. İşte bütün sorunun bu senin. ”

“Bir gün” diye girdi söze kral. “Bir gün her şeyi öğrenip, buradan çıkaracak beni oğlum. İşte o zaman senin bu dediklerini ben yaptıracağım sana. Benim dizlerime kapanıp yalvaracak kişi sen olacaksın. Ben yıllardır, bunun umuduyla yaşıyor, her dakika onun kokusunu içime çekiyorum. Beni ondan kopardığında sekiz yaşında, ülkemizin yeşil çayırlarında koşan, tatlı bir çocuktuk. Şimdi altında atların dayanamadığı yakışıklı bir delikanlı olmuştur. Seninle ilgili

emin olduğum tek şey onun benim oğlum olduğudur. Eğer o benim oğlumsa, mutlaka bir gün her şeyi anlayacak ve sana isyan edecektir.”

Kralın bu sözlerine karşılık, kraliçe kendine bir filin gücü bağışlanmış gibi kabardı. Kral sözünü bitirir bitirmez:

“O öldü” dedi.

Bu sözcükler ağzından çıkıp, Obur Diyarı'nın bütün kalelerini, bütün saraylarını, taştan yapılmış bütün evlerini ve içlerinde krallar gizli bütün labirentlerini parçaladıktan sonra, gelip kralın göğsünü parçaladı.

“Hayır” dedi kral. “Yalan söylüyorsun. Seni lanet olasıca şeytan. Nasıl alırsın böyle bir cümleyi ağzına. Beni kahretmek için bile olsa, açma şu lanet olasıca ağzını böyle cümlelere.”

Kraliçe oğluyla ilgili böyle bir gerçeği söylediği için, ya da bu olayla bir kez daha yüzleştiği için hüzünlenmişti. Ama kralın karşısında elinden geldiğince güçlü durmaya çalışıyordu.

“Buna inanıp, inanmamak senin elinde” dedi. “Yarın cenaze merasimi var. Bir baba olarak bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Şimdi ben çıkıyorum” dedi. Ve arkasını döndü.

Tam kapıdan çıkıyordu ki, kral duyduğu bu haberin gerçek olduğuna ancak inanabildi.

“Empira” diye haykırdı kısık sesiyle. “Empira.... Nasıl oldu? Neden öldü peki?” diye zorlukla sorabildi.

Empira büyük bir ihtişamla arkasını döndü.

“Senin o çok sevdiğin, ve barış yapmak için can attığın cücelerin okuna kurban gitti, biricik yavrum” dedi. “Onurlu bir şekilde ölememenin verdiği acı sinmişti cesedinin üstüne”

Kraliçenin bu sözlerinden sonra iyice inandı kral Empira'ya.

“Peki şimdi nerede?”

“Prenslerin ve kralların öldüklerinde bekletildiği ‘veda odasında’. Öylece sessizce yatıyor kuzum.”

Kraliçe presten bahsederken, farkına varmadan kalbinin yumuşadığını sezdiriyordu krala.

“Ancak” dedi kraliçe. “ancak intikamımı alacağım o cücelerden. Taşların deliğine de girseler, mağaraların içine de gömülseler, yine de bulup süngülere dizeceğim hepsini. Mezarlarından ölümlerini çıkaracağım, evlerinden kızlarını. Analarına çocuklarının etini yedireceğim. Bunları yapacağım ki, benim yüreğimdeki evlat sızısının binde birini anlayıp, hissetsinler. Eğer bu intikamı alamadan ölürsem, ruhum toprakları yarıp, mezarımdan çıkacak. Gözleri çürümüş bir cesedin içinde yeniden dirilecek. Bedenim çürümüş elleriyle bulacak yolu. Böceklerin yiyip tükettiği ayaklarıma ihtiyaç duymadan kalbim sürünerek gelecek. Ve yok olmuş dişlerimi yeniden yaratıp, hepsini çiğneyerek öldüreceğim. Ya bu diyar bana kalacak ya da onlara. Ya obur diyarı silinecek, ya da bodur diyarı. Bak hem de senin huzurunda yemin ediyorum. Krallığım, sarayım, bütün neslim, ceddin adına yemin ediyorum ki alacağım intikamını yavrumun.”

Kral göz yaşlarını tutamıyordu.

“Oğlum, babasız büyüyen yiğidim” diyerek ağlıyordu. Birden:

“Empira” dedi. Bunu öyle içten ve samimi söylemişti ki, Empira kralın yosun tutmuş gözlerinin ta içine bakmak zorunda kaldı.

“Empira” dedi yeniden. “Güzel Empira'm, oğlum bu dünyaya veda etmeden son bir kez görmek isterim onu. Gizlice yanında bir ölü gibi gelirim. Yerlere bile basmadan yürürüm. Gittiğim gibi de öylece dönerim. Son bir kez, son haliyle göreyim evladımı.”,

“Hayır” dedi Empira. Sesinde müthiş bir kararlılık vardı. “Katiyen olmaz. Bir ölünün bir ölüyü görmesi yakışık almaz. Seni oraya kadar götürüp, bu riski alacağımı mı sanıyorsun. Acılıyım ama aptal değilim.”

Kral onun sesindeki bu kararlı tonu duyunca, yeni çareler aramaya, yeni çözümler bulmaya çalıştı.

“O halde” dedi. Gizlice onu buraya getir. Bunu yapabilecek güçte olduğumu biliyorum. Sen nasıl böyle gizlice geldiyse, onu da getirtebilirsin. Fider sana yardım edecektir. Ya da bu sırrı bilen, başka birisi.”

“Olmaz” dedi kraliçe hiç düşünmeden. “Onu görüp, gözlerinle kirletmeni istemiyorum. O tertemiz gitmeli gideceği yere.”

“Evladım o benim” diye ağladı kral. Kraliçenin ne istediğini ne beklediğini anlamıştı.

“Yalvarıyorum kraliçe hazretleri” diye inledi. Zorlukla doğrulup, kendini yatağından aşağı attı. Kapıya kadar süründü. Yerlere sıçrayan ayna parçaları ellerini kesip kanatmıştı. Kraliçenin ayaklarına kadar gidip onlara saygıyla bir öpücük kondurdu.

“Yalvarıyorum kraliçem” diye hüngür hüngür ağladı. Bir an ellerinden yere doğru akan kan selini fark etti. Avuçları kanla dolmuştu sanki. Bir an dizlerinin üzerinde durup, ellerini ayakta duran kraliçeye doğru kaldırdı.

“Bu ellerim nasıl kanıyorsa, yüreğim de öyle kanıyor kraliçem. Şu zindan yıllarca uğraştı, bu kadar çürütemedi beni. Ben onun varlığıyla hayat buluyordum. Ben her an onunla yeniliyordum kendimi. Hiçbir şey istemiyorum. Taç taht hepsi senin olsun. Ama ne olur bir kerecik göster onu bana. Bir kerecik göreyim, başka hiçbir şey istemiyorum. Yemin ederim hiçbir şey istemiyorum.”

Ağlamaktan kaskatı kesildi. Sesinde acılı bir babanın, yüreğinin dışarı fırlayışı vardı. Ellerindeki kanı yüzüne sürdü. Sonra gövdesine. Her yere sürdü.

“Bu ne ki?” diyordu... “Bu ne ki kraliçem? Siz bir de yüreğimi basan kan deryasını görün. Siz bir de içimde kırılan aynaların, kestiği damarlarımı görün. Yalvarırım gösterin onu bana. Bir kerecik öpeyim alından. Dudaklarım yıllarca ona susadı. Yıllarca o alından öpmeye çatladı. Bir kez gösterin bana tabanımın kanını... Nesli tükenmiş zavallı bir adamım artık ben. Tek varlığım o benim... Onu da esirgemeyin benden. Merhamet ya kraliçe...”

Bu yaşlı adam, gitmek üzere olan kraliçenin dikkatini çekebilmek için yerlerde yuvarlanıyor, kıvrılıyor, yeniden açılıyor, bir ayaklarından öpüyor bir ellerine uzanıyordu.

Kraliçe ömrü boyunca onun böyle olmasını beklemişti. Ama ne yazık ki kendi içinde tarifsiz bir acı gecesiydi bu gece. Zindanın kapısından dışarı attı adımını. Arkasına bakmadan, saçlarını savura savura yürümeye başladı. Kral tam bütün ümitlerini tüketip, içindeki volkanda kül etmişti ki, kraliçe son bir kez döndü krala.

Onun bu halini baştan ayağı iyice süzdü. Karşısında mahvolmuş, tükenmiş bir adamın bedenine ait yarı çürük son posalar kalmıştı.

Kral onun bu dönüşünden, büyük bir ümit topu oluşturdu. İki eliyle toplayıp yüreğine koydu bu topu. Ağlamalarını inlemelerini artırdı. Yalvarmaları oradaki taşları bile yerinden oynattı. Aynalar bu adamın acısı karşısında dayanamayıp erimeye yüz tuttular. Kralın sesini Fider bile duydu. Topal ayağı seğirmeye başladı. İçini bir ağıt kapladı. İçten içe yandı bu gaddar gardiyan. Merhametinden dişlerinin dibi sızladı. Dalakları şiştikçe şişti. Fider’in üstünde oturduğu sandalye parçalandı, yerlere saçıldı. Tutunduğu taşalar un gibi oldu. Acısını zindana sığdıramadı.

Kral acı dolu gözlerle baktı kraliçenin gözlerine. Bir kıvılcım aradı merhamete dair. Kraliçenin ağzını kımıldatmasıyla, ölü bir oğlan çocuğu doğdu kralın içinde, her gün doğan güneşin yerine.

Kraliçe ağır ağır hareket ediyor. Konuşmakla konuşmamak arasında kararsız kalıyordu. Söyleyeceği şeyden vazgeçip yeniden yoluna devam etti. Kral arkasından:

“Yalvarıyorum” diye bağırmaya devam etti. Sesini yerdeki fareler bile işitmiyordu artık. Tortop oldu. Küçücük kaldı. Gururunun alçalması ve evlat acısının büyümesi dengesini bozdu onun. Kraliçenin arkasından yürümek için toparlandı. Ayağa kalktı. Sonra öyle bir serildi ki yerlere, sesi neredeyse sarayın odalarından işitildi.

Çürük dişlerinden birkaç tanesi taş zemine düştü. Dudakları patlamış, daha önce ellerinden bulaşan pıhtılaşmış kanlara taze kanlar karışmıştı. Onun düşmesiyle birlikte kraliçe yeniden arkasını döndü.

Kral hala çıkmayan sesiyle:

“Yalvarıyorum” diyordu. Arada bir de “oğlum” diye özlediği bir sözcük dökülüyordu ağzından.

Kraliçe ona yeniden baktı. Bu bakışlar zaten yaralanmış bir askere fırlatılan son oklar gibi oldu. Yerde tortop olmuş kralın gözlerini yakalayınca kadar baktı. Kral son kez ümitlendi. Gözlerini tam kralın göz bebeklerine dikti ve:

“Tarih on yılda yapamadığını, on dakikada yapar” dedi.

Ardından bir hayalet gibi terk etti zindanı. Arkasından artık bir ıslık gibi çıkan yalvarmaları bir şarkı dinler gibi dinliyordu.

Bir yürek söndü, bir hasret yandı zindanda...

Mor Dağlar bu tuhaf diyarın sırrını çözmeye çalışırken, acılarla bezeli, merhamete hasret yepyeni düğümlere gebe kalıyordu.

II. cildin sonu